

Hưởng Hết Sủng Nịch

Contents

Hưởng Hết Sủng Nịch	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20
9. Chương 9	23
10. Chương 10	26
11. Chương 11	28
12. Chương 12	32
13. Chương 13	34
14. Chương 14	37
15. Chương 15	41
16. Chương 16: Chương 16	43
17. Chương 17	47
18. Chương 18	49
19. Chương 19	52
20. Chương 20	55
21. Chương 21: Chương 21	58
22. Chương 22	60
23. Chương 23	63
24. Chương 24	67
25. Chương 25	69
26. Chương 26	72
27. Chương 27	74
28. Chương 28	77
29. Chương 29	79
30. Chương 30	81
31. Chương 31	84
32. Chương 32	86

Hưởng Hết Sủng Nịch



Giới thiệu

Bạn đang đọc truyện *Hương Hết Sừng Nịch* của tác giả *Đóa Diên* trên trang đọc truyện online. Mỗ m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huong-het-sung-nich>

1. Chương 1

Ta xuất thần nhìn gương mặt mới lạ trong gương đồng, thật không thể hiểu được, mình chỉ đang tắm rửa thôi mà tại sao lại bị đưa đến cái nơi quỷ quái chim không đi vệ sinh, gà không đẻ trứng, rùa cũng không cập bờ này chứ? Tuy rằng ngày hôm qua ta đã lấy hành động xác định mình không phải là đang mộng du “quỷ” cảnh, nhưng mà hiện tại hoàn cảnh lạ lẫm thế này, người ở thế kỉ 21 hiện đại như ta cũng không thể chấp nhận được, hồn của mình sao lại lạc vào cái thân thể lạ lẫm này?

“Aizz.” Ta cúi đầu, vuốt cái vòng ngọc mới được nha hoàn đeo trên tay, liên tục thở dài.

“Phu nhân! ...” Nha hoàn ta vừa mới nói đã xuất hiện, ta vừa nghe, nổi giận dưng dưng quay đầu nhìn nàng liếc mắt một cái, rồi ai oán nhìn mình trong gương, thân thể này, thế nhưng... đã kết hôn, thật trùng hợp, dĩ nhiên là hôm qua vừa mới gả vào!

Phát hiện phía sau đã không có động tĩnh, ta quay đầu lại, thấy nàng yên lặng cúi đầu không nói, tựa như thật là ủy khuất. Tiếp tục thở dài...

Ngạo mạn chậm rãi đứng dậy xoay người vài cái, oán giận nói “Nhìn ta xem, mới 17, 18 tuổi, người lại nhẫn tâm đem ta kêu già đi?” Nàng mặt của nàng lên, ta tận lực dùng lời nói dịu dàng hiền lành lần thứ 9 nhắc lại “Về sau gọi ta *Hiểu Diên* là được, hiểu không?”

Nha hoàn *Thu Ngữ* bỗng nhiên mang vẻ mặt kích động nhìn phía sau ta, vội vàng la lên “Phu nhân, vạn vạn không được nha, nô tỳ tham...”

Ta nuốt nước bọt, đè nén xuống cơn tức giận, thật kiên nhẫn cúi người nhìn thẳng vào *Thu Ngữ*: “Ta nói thế nào thì làm thế ấy, dù sao ta mới không nghĩ tuổi còn trẻ lại bị mang danh “Phu nhân”, như là ta đã già đi 10 tuổi ấy.”

“Đây là quy củ.” Thanh âm băng lạnh từ phía sau nhẹ nhàng tiến đến, ta hơi hơi đánh cái rùng mình, nhẹ nhàng vỗ vỗ ngực, vừa quay đầu nhìn, quả nhiên, người đang nói đó chính là lão công của ta, à, không phải, là lão công của thân thể này – họ *Dạ* tên *Trạch Vũ*. Trong nháy mắt kinh hoảng hoàn toàn rơi vào con người đen lạnh như băng của *Dạ Trạch Vũ*, mặt hắn không chút thay đổi từ từ thong thả bước vào phòng, ngồi xuống, bưng chén trà bên cạnh lên, chậm rãi nhấp một ngụm.

Nhìn ánh mắt sắc lạnh của hắn, ta áp chế bối rối, cố gắng trấn tĩnh ưỡn ngực. Trong lòng lại hận chỉ muốn cắn môi, không rõ vì cái gì, mình lại có cảm giác sợ hãi hắn, hoặc là cũng không phải chỉ có mình đi, dường như tất cả mọi người trong phủ đều sợ vị chủ tử lãnh khốc ít lời này.

Ta không khỏi ảo não nắm chặt tay, ban đầu ta còn có chút đắc ý, ở hiện đại, cho dù bộ dạng ta không kém, nhưng bên cạnh cũng không có tên mỹ nam nào anh tuấn như thế, lúc vừa mới gặp, đã làm cho ta thật sự kinh ngạc. Hàn ý trong hai tròng mắt, bạc môi khê nhếch, ngay cả nữ nhân cũng phải ghen tị với dung nhan xinh đẹp tuyệt trần đó, nếu nói *Thượng Đế* sáng tạo ra con người, như vậy, hắn chính là nam nhân

hoàn mỹ nhất mà Thượng Đế sáng tạo ra. Đương nhiên, cũng chỉ là thể xác mà thôi, tính tình của hắn thì... Không nên nói đến. Ta vụng trộm thở dài, quả nhiên, nhân vô thập toàn, không người nào là toàn vẹn, cổ nhân nói không có sai.

“Đi ra ngoài!” Thanh âm tuy rằng từ tính mười phần, nhưng mà hơi thở lạnh như băng bên cạnh hắn có thể làm đông cứng người khác, cũng khiến cho người ta đối với thanh âm đó trầm mê không dậy nổi.

“Dạ dạ dạ, ta lập tức đi ra ngoài, ta lập tức đi ra ngoài.” Liên tục cúi người, ta ước gì được ra khỏi cái phòng này sớm một chút. Tuy rằng bất mãn cho bộ dạng của mình vì uy vũ mà ủy khuất, nhưng có Thượng Đế thần Giehova làm chứng, đối diện với Diêm La mặt lạnh này, ta còn có thể nhịn liền nhịn, không thể nhịn cũng phải tìm biện pháp mà nhịn a. Mới nói liền vội vàng muốn cất bước nhảy ra khỏi phòng, nào biết, chỉ chớp mắt, trên vai ta tựa như có cái gì đặt lên, đầu óc ta bị choáng váng xoay vòng, khi ta mơ mơ màng màng mở to mắt ra thì lập tức đối diện với con người đen đầy bất mãn, vẫn trầm tĩnh không một tia gợn sóng, cứ làm như trò khôi hài vừa rồi không phải do một tay hắn làm nên ấy.

Chỉ thấy ánh mắt tàn ác của hắn liếc nhìn Thu Ngữ một cái, Thu Ngữ vừa thấy, miệng đã vội vàng nói “Nô tỳ cáo lui...” Đường như tay chân cùng sử dụng, hoang mang rối loạn lẫn ra ngoài. Ta xem tình hình này thật buồn cười, nhưng vừa quay đầu lại nhìn thấy ánh mắt hắn đang cố nén giận, khóe miệng vừa nâng lên lập tức biết điều mà ngậm lại, ta rút cuộc là đã làm gì mà lại chọc vào tên Diêm La mặt lạnh này?

“Sao lại thế này?” Thông thả tựa lưng vào ghế ngồi, Dạ Trạch Vũ từ từ buông ta ra, ta lúc này mới phát hiện, bàn tay hắn đã giữ lấy thắt lưng của ta!

“Cái gì sao lại thế này?” Ta nghi hoặc nhìn hắn, thuận đường lui lại từng bước một, nhìn sắc mặt của hắn, như là xác minh cho câu nói “Trước bão táp là yên tĩnh”, hiện tại ta đã có khoảng cách an toàn, để vạn nhất hắn có cuồng lên, ta còn có cơ hội trốn chứ?

Mái tóc đen của hắn tán trên đầu vai, bộ dáng mỉa mai hoặc miễn bàn, thật sự là cái tai họa, ai nói chỉ nữ nhân mới là họa thủy, nam nhân này cũng chính là một cái họa thủy.

Ánh mắt hắn dừng trên người ta, ánh mắt lợi hại như thể nhìn thấu tất cả “Thu Ngữ.”

“Thu Ngữ?” Vừa rồi bốn chữ, lúc này thì tốt rồi, chỉ có hai chữ. Thật không biết hắn là trời sinh đầu lưỡi không phát triển hay là do cái gì. Chỉ có thể nghe hắn nói không vượt qua được 6 chữ.

Hắn từ từ nhắm mắt lại, lại mở ra, mà cũng không nói gì, chỉ là bình tĩnh nhìn ta.

Sau một lúc lâu ta mới phản ứng lại, vừa rồi là hắn nói với Thu Ngữ, ta bất đắc dĩ bĩu môi, “Không phải là nghe không thoải mái sao, ta cảm giác như mình thành lão bà rồi ấy.”

“Đây là quy củ.” Dạ Trạch Vũ vẫn mang bộ dáng mê người đó, à không, là bộ dáng chán ghét, chỉ có bốn chữ đấy.

“Ta chính là không thích nghe!” Mặc dù có chút đui lý, nhưng ta vẫn cố chống đối, đến nơi đây, đến như thế nào, ta không rõ ràng lắm. Như thế nào trở về, ta lại không thể nào biết được, nhưng mà nếu ở đây dù chỉ một ngày, ta cũng sẽ tranh thủ mang đến ỉnh cách sống tốt nhất. Suy nghĩ cả một đêm, đây là tính toán duy nhất vì mình của ta.

Chỉ thấy hắn đứng dậy, chậm rãi tới gần ta, vóc dáng của hắn so với ta cao hơn rất nhiều giờ phút này làm cho ta có cảm giác áp bách mãnh liệt, ta không tự chủ được cúi đầu lùi lại phía sau mấy bước.

“Đứng lại.”

Ta ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt hắn lạnh lùng gần trong gang tấc, ta kinh hãi lùi về phía sau nhưng lại vô ý giẫm lên à váy, mắt thấy cái gáy sẽ được khảo nghiệm sự cứng rắn của đất, ta sợ tới mức nhắm chặt mắt lại, vậy mà không hề thấy đau đớn như dự đoán, ta từ từ mở mắt, đã thấy trong con người ngàn năm băng lạnh của Dạ Trạch Vũ có cái gì đó khác lạ, không đợi ta nhìn kỹ, chỉ là chợt lóe ra đã biến mất vô tung.

“Sợ ta?”

“Có... Không có!” Ta nhìn thẳng vào mắt hắn, nếu để hắn biết mình thật sự sợ hãi thì về sau ta càng không được coi trọng.

Hắn đột nhiên tiến lên phía trước, ta chỉ cảm nhận được một hơi thở nam tính đột nhiên phả vào mặt mình, môi lạnh như băng của hắn đột ngột in lên môi cánh hoa của ta, ta có chút bất an, ý muốn dịch ra vài bước, lại bị hắn gắt gao ôm vào trong ngực. Môi cánh hoa lại mạnh mẽ bị tách ra, theo đầu lưỡi của hắn xâm nhập, lưỡi hắn ướt át dây dưa không rõ, nhiệt tình hoàn toàn bất đồng làm cho người ta không nhìn được mà sa vào trong đó.

Hắn chậm rãi buông ta ra, thần sắc thoải mái bình tĩnh, thản nhiên nói “Không được gạt ta.”

Mặt của ta giống như bị hỏa thiêu, “Nhưng ta lại không sợ!” Đẩy hắn ra, ta khiêu khích ngẩng mặt nhìn hắn, trong mắt lộ vẻ bất khuất.

Trên mặt hắn không có chút biểu tình nào, hồi lâu, trên miệng hắn mới lộ ra một chút ý cười, khiến ta không khỏi ngây ngốc, không thể tưởng tượng được hắn cười lộ ra lại động lòng người như thế.

Dạ Trạch Vũ kéo ta lại, môi hắn nhẹ nhàng phủ lên môi cánh hoa của ta, lại một lần nữa đoạt lấy hô hấp của ta, không bá đạo như lần đầu, lần này rất nhẹ nhàng như nụ cười của hắn, nhưng cũng đủ khiến cho người ta thất thần. Ta không thể tin mở to hai mắt nhìn nam nhân này!

“Tốt lắm.” Hắn vẫn đậm phong thanh buông ta ra, chậm rãi đi ra khỏi phòng.

“Người là đồ vương bát đản!” Một lát sau ta mới kinh ngạc hiểu được mình thật sự đã bị cưỡng hôn hai lần, ta tùy tay với lấy cái chén trên bàn dùng sức ném đến sau lưng hắn.

Chỉ thấy hắn hơi hơi nghiêng người, cũng không thèm quay đầu lại nhìn.

“Ta muốn tố cáo người quá nhiều tình dục! ! ! !”

2. Chương 2

“Phụ nhân có ba điều phải tuân theo, không có ngoại lệ, đó là tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử. (Tại gia tòng phụ: người phụ nữ khi còn ở nhà thì phải theo cha, xuất giá tòng phu: lúc lấy chồng phải theo chồng, phu tử tòng tử: nếu chồng qua đời phải theo con) Còn tứ hạnh là thứ nhất phụ đức, thứ hai phụ ngôn, thứ ba phụ dung, thứ tư phụ công. Hạnh, bắt tất phải tài trí thông minh; Dung bắt tất phải đẹp đẽ; Ngôn bắt tất phải miệng lưỡi lanh lẹ; Công bắt tất phải khéo léo hơn người. Trinh, thực, liêm, tiết, giữ phận chính tề, đi đứng đoan trang, động tĩnh đàng hoàng, ấy là Phụ Hạnh vậy. Rửa ráy sạch sẽ, áo quần tinh khiết, tắm gội kịp lúc, ấy là Phụ Dung vậy. Lựa lời mà nói, chẳng nói lời quấy, đúng lúc mới nói khiến người nghe không chán, ấy là Phụ Ngôn vậy. Siêng năng may vá, chớ thích trà thơm rượu ngọt, biết nhìn miệng đãi khách, ấy là Phụ Công vậy...”

“Dừng dừng dừng!” Ta một bên bịt hai tai, một bên chịu không nổi kêu to. Nam nhân này, ngay ngày hôm sau đã tìm đến một ma ma cả ngày đi theo ta đọc “nữ giới”, bất kể là ăn cơm hay là dạo hoa viên, thậm chí lúc ta đi WC, nàng cứ như ruồi bọ nhìn chăm chăm vào ta, nhưng nhìn khuôn mặt nàng hiền lành như thế, ta lại không nỡ hờn giận lão nhân gia kia phát tiết phần uất trong lòng, chỉ bất lực để bọn nha hoàn phía sau tùy ý cười trộm, một khắc không ngừng đem “nữ giới” lén qua lộn lại tẩy não cho ta.

Ta ai oán nhìn ma ma ở phía sau mới ngừng lại một lát lại lần nữa niệm phạt, nam nhân này là đang muốn chinh ta phải không? Nhớ tới hắn, một màn mắt mắt ngày hôm qua lại hiện lên trong đầu, bao gồm cả hai cái hôn nồng nhiệt khiến ta cả đêm ngủ không ngon, kể ra hắn cũng thức thối, tối qua có người báo hắn có công vụ phải làm, nghe nói hắn ở thư phòng cả một đêm. Nếu không, để cho ta thấy hắn, cho dù hắn có là núi băng ngàn năm, ta cũng muốn giống như tàu Titanic, bất chấp mà đâm vào!

“Bốn người này, không thiếu những người phụ nữ đức hạnh tuyệt vời. Tuy nhiên những lời này vào trong tai thật khó nghe...”

Ta rút khăn tay trong tay Thu Ngữ, cuộn tròn nhét vào trong tai, thật vất vả, rốt cục thanh tịnh không ít, ta mới xoay người lại, gọi.

“Thu Ngữ.”

“Dạ, phu nhân.”

Ta bắt đầu dĩ trừng mắt liếc nàng một cái, tạm thời không để tâm đến việc đấy.” Nam nhân kia có phải đang ở thư phòng không?”

“Phu nhân là muốn nói thư phòng của gia?” (Gia: cách gọi tương ứng với “chủ nhân”) Thu Ngữ thành thật nhìn ta hỏi.

“Là hần, dẫn ta đến đó, ta có việc tìm hần.”

“Dạ.”

Vì thế, ta dẫn đầu đoàn quân tỳ nữ, bao gồm cả cái người còn đang niệm “nữ giới” kia, đi nhanh đến thư phòng của hần, thấy ta đến, người đang canh trước cửa thư phòng cung kính cúi đầu, nói “Nô tài An Thần tham kiến phu nhân.”

Ta nhìn vẻ mặt một mực cung kính của hần, nói “Gia đâu?”

“Ở bên trong.”

Ta phát tay bảo hần lui xuống, một mình bước vào.

Thư phòng bố trí thật sự là tao nhã đơn giản lịch sự, mấy bức tranh đơn giản treo trên tường, hương thơm nhẹ nhàng lượn lờ khắp phòng, một cái bình phong che nội thất bên trong, ta nhẹ nhàng bước qua bình phong đi vào trong. Thấy một người đang nằm trên ghế thái sư, chính là cái người tên Dạ Trạch Vũ đó. Ta đang định mở miệng chất vấn hần vì sao lại trêu đùa ta như thế. Lại thấy hai mắt hần đã nhắm lại, tựa như đang ngủ thật ngon.

Ta bước đến gần một chút, nhìn hần ngủ không hề phòng bị, ta không nhịn được lại tiến lên vài bước rồi quỳ gối ngồi xổm bên cạnh, tinh tế đánh giá hần, có lẽ chỉ lúc này, ta mới có thể an tâm tiếp cận hần như vậy, không có một chút sợ hãi nào.

Nếu nói bình thường hần lãnh ngạo như ác ma, nhưng giờ phút này, gương mặt trắng nõn hoàn mỹ của hần, thanh thuần như thiên sứ, khiến cho người khác đều lui mù. Nếu bình thường hần không mang bộ mặt như là người khác nợ tiền của hần, nhất định có thể mê chết không ít nữ nhân. Hoặc là, nếu tính tình của hần không phải như thế! Nói không chừng chính mình cũng sẽ...

Mới suy tư một chút, vừa ngẩng đầu bỗng dưng chống lại cặp mắt không biết đã mở ra từ khi nào, ta theo bản năng lùi lại, thất thanh sợ hãi kêu lên “Người chừng nào thì tỉnh?” Chẳng lẽ hần vừa rồi vẫn tỉnh, đã nhìn thấy bộ dáng hoa si của mình khi này?

Dạ Trạch Vũ nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ, lại quay mặt lại nhìn ta, sau một lúc lâu mới lạnh lùng nói.”Nước miếng.”

“Hả?” Ta giơ tay lên sờ sờ khóe miệng, mặt lập tức nóng lên, thật mất mặt quá đi. Ta lại bị hần mê hoặc, còn chảy nước miếng nữa chứ. Lúc này thực không có mặt mũi nào gặp người, không có mặt mũi gặp nào người nữa rồi! Ta cuống quýt bối rối đứng dậy, muốn thật nhanh chạy ra khỏi nơi làm người ta xấu hổ muốn chết này.

“Tìm ta có việc?” Hần đột nhiên lên tiếng đã thành công ngăn lại động tác của ta, ta ngạo mạn từ từ xoay người lại, vẫn còn cảm nhận được trên mặt ảm áp dị thường.

“Vì sao muốn Lý nương ngày ngày cận kề ta?”

Hần lạnh nhạt liếc ta một cái, rồi khép hai mắt lại, nói “Học quy củ.”

Ta có chút khó thở, ta vì sao lại phải tuân theo cái quy củ áp bách nữ tử, làm thấp đi quyền lợi của nữ tử đó? Chẳng lẽ đánh giá ưu khuyết điểm của một nữ tử, lại dựa vào những điều làm nữ tử không thể ngăn đầu nổi đó hay sao?

“Nên biết quy củ nào ta tự mình hiểu, về những thứ đó, ta không hiểu, cũng không muốn biết!”

Hần mở mắt ra, đánh giá bộ dáng của ta thật kĩ, ta không nghĩ nhận thua, tự nhiên cũng trừng lớn mắt, bình tĩnh đón nhận ánh mắt sắc nhọn của hần. Không được bao lâu, ta liền không thể không tuyên cáo nhận thua, ánh mắt của nam nhân này thực sự có lực uy hiếp rất lớn.

Nhưng hắn cũng không nói được lời nào, vẫn là bộ dạng thản nhiên như trước, muốn làm cho ta một mình độc thoại sao?

Địch bất động, ta cũng bất động, dựa vào cái gì chỉ có ta tức giận phát điên để cho hắn chê cười chứ. Ta trầm ngâm suy tư, cười nói “Người muốn ta làm một nữ nhân có tam tông tứ đức?”

Ánh mắt hắn dường như có chút kinh ngạc, rất có hứng thú nhìn ta, vuốt cằm.

“Quy củ ta học được không giống như ma ma nói.” Ta tiếp tục mang bộ mặt nham hiểm, tươi cười sáng lạn với hắn.

“Nói.”

Chịu không nổi hắn, ta âm thầm xem thường. Ta nhớ lại một lát, tiện đà ngẩng đầu cười nói “Ta học được tam tông tứ đức, phải là, vừa mới là nhằm vào gia ngài mà nói, cái gọi là tam tông, tự nhiên chính là phu nhân xuất môn phải theo, phu nhân mệnh lệnh phải phục tùng, phu nhân làm sai cũng phải mù quáng làm theo, cái gọi là Tứ Đức chính là, phu nhân trang điểm phải đợi , phu nhân tiêu tiền phải chi, phu nhân tức giận phải nhẫn, phu nhân sinh nhật phải nhớ .”

Hắn nhún mày nhìn ta, “Oh”

Ta nhin cười cúi người, học theo diễn viên phim cổ trang, hướng hắn làm cái lễ, dịu dàng nói “Thiếp thân muốn nói chính là điều đó, còn chuyện của ma ma, mong rằng gia hãy cân nhắc kĩ, thiếp thân xin cáo lui trước.”

Dứt lời, ta không em liếc hắn một cái, vòng vo cái thân, sải bước bước ra khỏi phòng ngủ. Ra khỏi phòng, nhìn thấy mọi người bên ngoài đều đang mở to mắt si ngốc nhìn ta, ta ngăn người, một lúc sau mới hiểu ra. Hóa ra những lời ta vừa mới nói, tất cả mọi người đều nghe thấy hết rồi.

Ta mỉm cười, cũng tốt, ta vốn không được như bọn họ hi vọng, cho bọn họ sớm thích ứng với hành động và cách sống của ta cũng tốt.

Ta liếc mắt nhìn Thu Ngữ, bước đi, nha đầu kia lúc đó mới thu hồi kinh ngạc bước đi theo ta.

Trận đại chiến này ta toàn thắng, cuối cùng đã sửa lại án sử sai uất ức của ngày ấy. Ta cười cười, đắc ý cất tiếng hát.

3. Chương 3

Quả nhiên, không có lão mẹ kia niệm kinh độc hại bên tai, mấy ngày gần đây ta đã ngủ ngon hơn rất nhiều, tự nhiên tinh thần cũng cực kì tốt. Ánh nắng mùa xuân làm ấm áp từ đầu vào tận trong tim mọi người, ta thoải mái vươn người, hôm nay tinh thần tốt nên ta làm một chuyến du lịch vòng quanh nhà mới.

Đã sớm đoán được Dạ Trạch Vũ này thuộc một dòng họ lớn, nhưng chân chính biết được, lại vẫn là làm cho ta không khỏi cảm thán: còn trẻ mà đã có tiền a, thật là!

Mấy ngày trước đây cùng hắn giận dỗi, khiến ta dường như chỉ ở trong phòng làm con gà con, ta đơn giản đánh giá hắn, chỉ nhìn vào các đồ vật trong phòng thì sẽ nhìn không ra hắn đại phú đại quý. Cả buổi sáng ta nhàn rỗi dạo quanh phủ, kết quả Thu Ngữ lại nói thế này chỉ tính như đi dạo hơn nửa vườn, ta nghe xong xúc động đến mức muốn hộc máu.

Sau khi đi lại gần nửa canh giờ trên con đường nhỏ ở hoa viên, ta rốt cục quyết định từ bỏ cuộc phiêu lưu này, nhận mệnh quay về phòng dùng bữa.

“Thu Ngữ, gia nhà các người đến tột cùng là làm cái gì?” Dân cư buôn lậu? Rửa tiền? Bán thuốc phiện? Trốn thuế lậu thuế? Tham ô? Nếu không làm vậy thì tại sao của cải lại nhiều như thế.

Thu Ngữ quay đầu lại, vẻ mặt có chút khó hiểu, ta thấy thế lại bổ sung một câu “Gia là thương nhân sao?”

“Phu nhân, nô tỳ nghĩ việc này để gia nói cho người thì thích hợp hơn. Gia không thích hạ nhân nói láo đầu.” Thu Ngữ cúi đầu, không thấy rõ biểu tình, nhưng ta đoán được, trừ bỏ sợ hãi, còn có thể có cái gì?

Ta khoát tay, yên lặng tiếp tục đi về. Nam nhân này quy củ làm được cũng thật tốt. Một đám luôn tuân theo lời nói của hắn.

Bỗng nhiên, đằng trước có một thân ảnh nho nhỏ chạy tới, không đợi ta phản ứng lại, hai người liền đâm vào nhau, ta lảo đảo vài bước, hai người cùng té lăn trên đất. Một phụ nhân chạy đến, vừa thấy tình huống này, lập tức bùm một tiếng quỳ xuống “Nô tỳ đáng chết, đã làm phu nhân sợ hãi.” Nói xong cầm lấy cổ tay cậu bé, “Cái đứa nhỏ này, mau tới đây, theo ta hướng phu nhân giải thích, bảo con đừng chạy loạn, con xem, đã xảy ra chuyện gì rồi, mau giải thích với phu nhân, nhanh lên.”

Thu Ngữ đỡ ta dậy, ta đi về phía hai mẫu tử đang quỳ xuống nói “Đừng như vậy, ta không làm sao cả, đều đứng lên đi.”

Phụ nhân kia đỡ thất lưng đứng dậy, lại vẫn liên tục giải thích. Ta cúi đầu, nhìn vào mắt cậu bé đang khóc kia, “Đừng khóc nữa nào, phải nhớ rằng nam nhi không được dễ dàng rơi lệ.” Nói xong ta sờ sờ khuôn mặt cậu bé, ngẩng đầu nhìn phụ nhân nói “Đại thẩm, thật sự không sao hết. Đừng trách đứa nhỏ, nó còn nhỏ, có thể chạy có thể nhảy, cũng là một loại hạnh phúc.”

Phụ nhân kia liên tục vâng dạ, ta mỉm cười, quay người, dẫn Thu Ngữ rời đi.

Đi được một đoạn không xa, mới nghe được phụ nhân kia đau lòng hỏi “Thế nào, ngã có bị thương không?” Tiếp theo chợt nghe thấy tiếng khóc oa oa của đứa nhỏ kia, tiếng khóc ấy như vượt qua không gian và thời gian, chạm đến trái tim ta làm ta nghĩ mình dường như đã quên mất điều gì đó.

Ban đêm, nhìn những ngôi sao trên trời, không biết vì cái gì, ta không hề thấy buồn ngủ, liền khoác áo lên, ra khỏi phòng ngủ. Ở thế giới của ta, buổi tối không thể nhìn thấy bầu trời xinh đẹp như thế, đẹp như vậy, giống như hạnh phúc này, có phải hay không chỉ biết tồn tại nhưng rốt cuộc lại không biết sẽ đi về đâu? Nhớ tới chuyện đứa nhỏ sáng nay, người kia tuy rằng làm cho đứa nhỏ ủy khuất không thể giải thích, nhưng đối với đứa nhỏ vẫn tràn ngập tình mẫu tử. Thật sự hâm mộ a...

“Chuyện buổi chiều...” Bỗng dưng, phía sau truyền đến tiếng nói quen thuộc. Ta phủ phũ ngực “Đại gia, người không thể một lần xuất hiện bình thường trước mặt ta được hay sao.”

Dạ Trạch Vũ không lên tiếng nhìn phía trước, cũng không liếc mắt nhìn ta một lần, “Vì sao không trừng phạt đứa nhỏ kia?”

Vì sao không trừng phạt đứa nhỏ kia? Cũng được hắn mở miệng, ta nhướn mắt, quay đầu lại, khom lưng cười nói “Dạ dạ dạ, ta biết ta sai rồi, ta không có giống ngài lập nên cái quy củ chỉ có máu và sắt, làm tất cả mọi người bắt buộc phải tuân theo.”

Hắn lạnh lùng nhìn ta, khuôn mặt vốn tuấn mỹ xinh đẹp lại như được phủ thêm một tầng sương, “Vì sao?”

Nói cho có lệ, ta nhẹ nhàng thở dài “Không muốn chấp một đứa nhỏ.”

“Đây là quy củ.”

Trời ạ, hắn lại tiếp tục? Lúc nào cũng lặp lại câu đó.”Nó chỉ là một đứa nhỏ.” Ta cường điệu lớn giọng.

“Này...” Hắn vừa muốn mở miệng, ta liền hướng hắn hét lên “Người đừng nói với ta đây là quy củ, ta không có như người lãnh khốc vô tình như vậy, đối với một đứa nhỏ, một chút việc nhỏ như vậy mà cũng phải so đo.”

Hắn bình thản như nước chấm chú nhìn ta, con ngươi lạnh như băng dường như đã bị ánh trăng hòa tan. Con ngươi màu đen giờ phút này giống như một cơn lốc, gát gao dây dưa cùng ta.

Ta lắc lắc đầu, chậm rãi ngồi trên ngưỡng cửa, “Đứa nhỏ đó, thật sự là hạnh phúc, mẫu thân yêu thương nó như thế, mặc dù có ủy khuất, mẫu thân cũng sẽ dùng sự yêu thương của riêng mình an ủi nó, bảo vệ nó. Khiến cho người ta nhìn vào sẽ thấy hâm mộ. Nhớ rõ trước đây, cha... Cha ta đã nói cho ta biết, mẹ ta thực yêu ta, nhưng bà không thể không rời xa ta, để đến một nơi tuyệt đẹp, cầu phúc cho ta, phù hộ cho ta bình an. Ta vẫn muốn giống như đứa nhỏ kia được mẹ nhẹ nhàng thổi lên vết thương, sau đó dỗ dành nó. Mặc dù cha cũng rất thương ta, nhưng cảm giác không giống nhau. Ta biết chuyện của mẹ là điều cấm kị trong nhà, cha nghe ta nhắc tới mẹ, có thể không ngừng uống rượu, ta không thích nhìn cha như vậy. Sau này lớn lên, ta mới biết được mẹ là vì sinh bệnh mà qua đời. Ta...”

Ta ôm đầu gối, chuyện buổi chiều như là chất xúc tác, toàn bộ chảy vào trong tim. Ta càng không ngừng nói, càng không ngừng nói, nghĩ làm như vậy có thể đem mọi thứ trong đầu đào ra, như vậy sẽ không bao giờ nhớ rõ nữa, không bao giờ vì vậy mà đau khổ. Cuối cùng, ta gục đầu vào đầu gối nhẹ nhàng khóc lên.

Trong mơ màng, dường như ta nhìn thấy một đôi mắt tràn đầy thương tiếc, vẫn nhìn ta chăm chăm...

Sau khi mở mắt, ánh sáng từ cửa sổ rọi vào mắt ta đau đớn, ta nheo nheo mắt, từ từ mở ra. Nhu nhu ánh mắt, ta chống tay đứng lên. Tay ta đột nhiên sờ phải cái gì đó trơn nhẵn, ta sờ trái sờ phải, không đúng a, ta cúi đầu nhìn, không phải mặc quần áo sao? Chẳng lẽ...

“A a a a...” Ta vừa mở mắt lại nhìn thấy một cái lỏa (lỏa: không mặc gì đó^^) nam trên giường, không đúng, phải là nam nhân bán khóa thân. Hơn nữa nam nhân nửa thân trần kia thật sự là Dạ Trạch Vũ.

Ta khiếp sợ nhìn hắn cau mày, chậm rãi mở to mắt, người trên giường đã thấy ta tỉnh táo lại, con ngươi đen của hắn thần nhiên liếc ta một cái, “Đang giết heo?”

Ta liên tục lắc đầu, vẫn nhìn hắn kinh ngạc, khó có thể tin hắn đang ở trên giường ta.

Hắn khoác áo, động thân mình. Hai tay ta để trước ngực bảo vệ “Người... Muốn làm gì, ta nói cho người nga, ta đã học qua tay không... À không, là võ thuật đó.” Đương nhiên, ta sẽ không nói với hắn ta thật ra mới học qua karate correa.

Hắn chậm rãi tiến lại gần ta, mắt thấy sẽ...

Ta nhắm mắt lại kêu to “Người... Người đừng xằng bậy.”

Kết quả là hồi lâu cũng không thấy động tác gì, ta mở mắt ra, phát hiện Dạ Trạch Vũ không biết từ lúc nào đã mặc quần áo chỉnh tề đứng trước giường.

Yên lặng một lúc, hắn nhếch bạc môi, lạnh nhạt nói “Ta sẽ rời nhà vài ngày.” Lời vừa nói ra, đã thấy người mở cửa bước ra ngoài.

Ta cúi đầu nhìn quần áo đầy đủ của mình, thở dài. Nghĩ lại, nếu thật sự đã xảy ra cái gì, ta cũng là lão bà của hắn rồi, nếu không nhất định ta sẽ đem gối đầu ném vào gáy hắn, cho hắn chết đi. Ai kêu hắn ăn “Ăn no” bỏ chạy.

Không đúng, ta không là lão bà của hắn! ?

4. Chương 4

“Aizz...” Ta chống cằm, Dạ Trạch Vũ đã ra ngoài gần 3 ngày rồi, ta đùa nghịch mấy miếng điểm tâm tinh xảo trong đĩa, lại không thấy có cảm giác ngon miệng. Ngày ấy, mình tại sao lại nói với hắn nhiều lời như vậy nhỉ, thế nhưng còn...

“Aizz...” Bây giờ nhớ lại khiến ta cảm thấy thật mất mặt.

“Phu nhân đang nhớ gia.” Một giọng nói đột nhiên vang lên làm gián đoạn suy nghĩ của ta, ta nhìn lại, một nữ tử xa lạ, lại có chút quen thuộc đang nhìn ta đầy ý cười, nàng mặc áo hồng gọn gàng, ở cái nhìn đầu tiên, như một ngọn lửa đang bùng cháy về phía ta.

“Người là?”

Nàng cười khanh khách làm cái lễ.”Khởi bẩm phu nhân, nô tỳ là muội muội của An Thần, An Ninh.”

“An Thần? ...Ồ, Là thị vệ bên cạnh gia sao? Người và hắn, là song bào thai (anh em song sinh)?” Không trách được ta nhìn thấy có điểm quen mắt.

“Đúng vậy.”

“Tìm ta có việc sao?”

An Ninh thần nhiên cười “Nô tỳ trở về trước, nói cho phu nhân một tin tức tốt.”

“Tin tức gì? Đúng rồi, người ngồi xuống nói đi.” Nếu nàng vẫn đứng nói chuyện cùng ta như thế, ta đoán cái cổ của ta sẽ bị gãy mất.

“Dạ. Phu nhân, chuyện của gia đã giải quyết xong rồi, ước chừng một lát nữa sẽ trở lại.”

Ta bĩu môi, áp chế cảm xúc chờ mong nhè nhẹ trong lòng, không cho là đúng hừ hừ “Hắn trở về hay không có liên quan gì đến ta?”

An Ninh làm bộ chế nhạo chăm chú nhìn ta “Vừa rồi không phải là phu nhân đang nhớ gia sao, nô tỳ nhìn thấy rất rõ ràng nha?”

Ta trừng mắt liếc nàng một cái. Không biết nên khóc hay cười quát “Nói bừa! Đó là ta đang suy nghĩ chuyện khác.”

“Gia thật đáng thương nha, vừa làm xong việc, liền ra roi thúc ngựa cả đêm gấp gấp trở về gặp phu nhân, thế nhưng phu nhân lại không có một chút chờ mong nào. Gia thật đáng thương a.” Nàng làm vẻ mặt đáng tiếc, làm bộ làm tịch nói.

Trong lòng ta lại chấn động, tưởng tượng bộ mặt lạnh lùng của Dạ Trạch Vũ, làm sao có khả năng? Nếu thật là như vậy, thì không phải là cây vạn tuế có thể nở hoa, tháng sáu có thể không mưa, heo mẹ còn có thể leo cây sao. Ta đang định phản bác nàng, lại bị một tiếng nói đoạt đi suy nghĩ.

“An Ninh, phải không? Đi quét vườn!” Ta nhìn nơi phát ra tiếng nói, liền nhìn thấy vẻ mặt sương gió của Dạ Trạch Vũ mang theo cái bọc hành lý từ từ đi đến.

An Ninh nhanh miệng đáp “Nô tỳ bề bộn nhiều việc, nô tỳ còn có việc cần làm, gia cứ nghỉ ngơi thật tốt, nô tỳ xin cáo lui trước.” Nói xong liền nhanh như chớp hướng cửa chạy đi, kết quả còn chưa tới cửa, đã bị câu nói của Dạ Trạch Vũ làm ngừng bước chân.

“Quét xong hoa viên lại đến gặp ta.” Lạnh lùng, vẫn là không có một chút biểu tình.

An Ninh như sắp khóc đến nơi “Vậy gia muốn nô tỳ quét tước ở hoa viên lớn hay hoa viên nhỏ?”

“Toàn bộ!”

“Dạ...” An Ninh vẻ mặt bất đắc dĩ, chậm rãi đi ra ngoài, chắc là đi quét tước đi.

Nhìn bộ dáng đáng thương của nàng, tuy rằng ta rất muốn nói đỡ nàng một câu, nhưng nhìn bộ mặt không chút thay đổi của Dạ Trạch Vũ, ta chỉ có thể nghĩ cho ta thôi.

Bỗng nhiên một cái bọc hành lý bay tới, “Một lát nữa ta phải vào cung diện thánh.”

Ta theo bản năng bắt lấy, “Này người...” Ta vừa muốn chỉ trích thói quen xấu văng “rác rưởi” của hắn, lại nhìn thấy đáy mắt đen thui của hắn, bỏ đi, coi như vì người phí sức lao động ra ngoài kiếm tiền nuôi đại gia đình, ta rủ lòng từ bi tha thứ cho người .

Ta nhận mệnh ôm bọc hành lý, bước nhỏ đuổi theo hắn, vào phòng. Khoan đã, hắn vừa rồi nói cái gì? Vào cung diện thánh? Gặp hoàng đế? Hắn là đại thần?

Nam nhân này thật đúng là đến đi vội vàng, mới về nhà không bao lâu, thay đổi quần áo xong, lại rời nhà. Trên đường thậm chí mắt cũng không liếc ta một cái, là tên hỗn đản nào nói hắn vì muốn thấy ta mà trở về?

Này, ta tức giận cái gì chứ, không có việc gì không có việc gì.

Tâm tình có chút phiền muộn, nhìn cửa lớn gần ngay trước mắt, lòng ta vừa động, sao không đi ra ngoài một chút nhỉ? Từ khi đến đây, cả ngày buồn ở nhà, ta không hề ra ngoài dạo chơi. Mới nghĩ, lòng ta lại cảm thấy buồn bực, thế nên ta từ từ đi đến phía cửa.

Thị vệ trước cửa ngăn cản ta “Phu nhân, ngài muốn xuất môn?”

Ta nghi hoặc nhìn hắn “Đúng, ta muốn đi ra ngoài đi bộ.” Chẳng lẽ làm phu nhân, ra khỏi cửa cũng không được sao? Đùng nói với ta ngay cả thị vệ này cũng giống như nam nhân kia tư tưởng cổ hủ, giáo huấn nữ nhân là không thể ra khỏi cửa .

“Phu nhân, vì lo lắng cho an toàn của người, phu nhân vẫn nên mang theo vài người xuất môn thì tốt hơn.”

Ta lắc đầu, ta chính là muốn một mình mình đi, dẫn theo nhiều người sẽ không được tự nhiên a.”Không cần.” Nói xong ta hướng bên ngoài đi ra.

Thị vệ lại ngăn ta lại một lần nữa “Phu nhân.”

Ta có chút mệt mỏi, chậm trễ như vậy, trời sắp tối rồi, còn có gì chơi vui vẻ nữa? Ta hạ quyết tâm, hướng về phía hắt cười cười “Ta đã biết, ta trở về tìm người cùng đi.” Nói xong ta quay người lại, đi chưa được mấy bước, nhân lúc hắt không để ý, trong nháy mắt, ta chạy nhanh đi qua, đẩy hắt ra, thật nhanh chạy ra ngoài.

Nghe tiếng kêu lo lắng ở phía sau của hắt, ta nhin không được che môi cười trộm không thôi.

Một mình đi trên đường, ta đông nhìn một cái, tây nhìn một cái. Chợ này thật náo nhiệt, ta tò mò vô cùng. Trước kia trong TV cũng có xem qua, nhưng lần này mới thật sự là đường phố cổ đại, chân thực, đơn giản, tự nhiên.

Vô thức, ta đi vào một con đường nhỏ, xa xa nhìn thấy đầu đường nhỏ kia có hồ nước, ta không khỏi bước nhanh chân hơn, không đúng, tại sao phía sau lại có tiếng bước chân dồn dập. Ta cảnh giác quay đầu, đã thấy đến một người bịt mặt, mãnh mẽ dùng một cái khăn tím bịt kín miệng mũi ta, ta ngửi được mùi hương hóa học. Trong lòng thầm kêu, không tốt, là ẹte, nhưng ý thức lại dần dần trở nên mơ hồ, chân tay không nghe sai bảo ... Ta dần dần lâm vào một mảnh tối đen.

Đến khi ta có chút ý thức, ta mơ mơ màng màng nghe được hai nam nhân đang nói chuyện...

“Người xác định bắt nữ nhân này, tên Dạ Trạch Vũ kia sẽ vì nàng mà thả nhị đương gia sao?” Giọng nói thô thô, còn mang chút kì quái.

“Đúng vậy, các huynh đệ ẩn núp ở ngoài phủ nói, nghe thấy thị vệ ngoài cửa gọi nàng phu nhân, hắt là tiểu nữ tử kia. Có nàng, còn sợ tên tiểu tử kia không đi vào khuôn khổ sao?”

“Cũng đúng, nhưng Dạ Trạch Vũ thực sẽ vì một nữ nhân mà đáp ứng thả người? Chắc là người chưa nhìn qua bộ dáng hắt giết người, ngay cả Diêm Vương ở địa ngục thấy, chỉ sợ cũng phải e ngại ba phần đó.”

“Đại ca, huynh gặp qua?”

Ba một tiếng, “Đại ca, huynh đánh ta làm gì?”

“Người đúng là tiểu tử gốc, đại ca ta đã thấy còn có thể còn sống ở trong này nói chuyện với người sao? Là ta nghe lời trưởng lão nói, nghe nói các huynh đệ bị giết chân tay ở nơi này, cổ lại ở nơi khác a... Một đao, có thể đem người ta khảm thành hai nửa. Người ở đó không ai may mắn thoát được.”

“Khủng bố như vậy sao?”

“Vô nghĩa. Cho nên lần này càng phải cẩn thận.”

“Vâng, đại ca.”

Ta nghe xong một nửa kinh ngạc một nửa cảm thán, nam nhân này thật sự là sát thủ còn ghê tởm chấp nhận được, thế nhưng đem người khảm thành hai nửa, ngẫm lại ta liền cảm thấy buồn nôn. Đầu lại đau kịch liệt, làm ta phải cắn chặt răng. Mặc dù tính mạng bị đe dọa, nhưng ta lường trước được bọn họ sẽ không làm thương tổn ta, dù sao mục đích của bọn họ là đối cái nhị đương gia gì đấy. Hơn nữa, nghe nam nhân kia nói thực lực của Dạ Trạch Vũ cũng không kém, tiếp tục khuyên can mãi, cho dù hắt không xem ta là lão bà, thì cũng xem ta như là người trong phủ, với lòng tự trọng siêu cường của hắt, chắc là sẽ không mặc kệ ta đâu, nếu không hắt không phải sẽ mất mặt sao?

Tâm yên ổn, kết quả là không cần cẩn thận một chút, ta lại mơ màng ngủ...

Không biết qua bao lâu sau, trên cánh tay truyền đến từng đợt đau đớn, ta mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, mới tưởng dụi dụi mắt, trói buộc trên cổ tay làm cho ta lập tức mở to hai mắt nhìn.

Ta ngẩng đầu, hai nam nhân hung tợn nhìn chằm chằm vào ta, một tên trong tay còn đang cầm chậu nước, ta nhìn lên, kêu to “Ta tỉnh, ta tỉnh, không cần phiền toái...” Nói còn chưa dứt lời, ôi nước lạnh, cả người ta

ướt sũng như một con chuột chết đuối tại chỗ, nước lạnh chậm rãi theo áo bông từ từ thấm vào bên trong, ta đột nhiên hắt xì, thật lạnh, trời ạ bây giờ là tháng hai đó, ta nghiêng rằng nghiêng lợi rổng to “Các người không có mắt à, như thế này thật dễ dàng cảm lạnh, ta đã nói là tỉnh, các người còn như vậy, không đáng làm nam nhân! ! !”

Nói xong, N cái dấu chấm hỏi đang nhảy múa trên đầu hai nam nhân kia. Trong lúc nhất thời, ba người đều lặng im không nói.

Nam nhân gầy teo bên trái kia dường như không thể chịu đựng được, hấn cúi đầu xuống, nói “Người cố chịu đi, muốn trách thì phải trách cái nam nhân tàn nhẫn của người kìa.”

Không thể nào, nam nhân to béo bên phải kéo ta lên, “Không cần nhiều lời vô nghĩa với nữ nhân này, mang nàng đi, đã hai canh giờ rồi .”

Một khối khăn lau gì đó nhét vào miệng ta, ta chán ghét lờm lờm, điều kiện ở cổ đại thật là kém, nếu ở hiện đại ít nhất cũng có một miếng băng dính, sạch sẽ mà cũng tiện lợi. Ta ô ô kháng nghị vài tiếng, không có người để ý đến ta, vậy thì ta tạm nghỉ ngơi đã, vạn nhất có cơ hội thì có thể trốn, không có sức lực thì làm sao mà chạy trốn chết được đây?

Ta cũng không nghĩ được nhiều, không bao lâu sau, xe ngựa vui vẻ ngừng lại, bị đẩy xuống dưới, ta trừng mắt cái nam nhân không có chút phong độ kia. Chỉ chớp mắt, ta nhìn thấy phía trước ba người quen thuộc không thể quen thuộc hơn được nữa.

Ta phản kháng hai lần, lại bị tên phía sau lôi đi càng nhanh.

Nam nhân to béo đi đầu, hiển nhiên cũng nhìn thấy bọn Dạ Trạch Vũ ở bên kia, hấn nắm chặt tay ta, lớn tiếng nói “Dạ Trạch Vũ, nếu người muốn nữ nhân này bình yên vô sự, hãy mau thả nhị đương gia của chúng ta ra. Nếu không...” Nói xong một cây đao để gần sát ta, ta hoàn toàn có thể cảm giác được thân đao lạnh như băng trên cổ mình.

Ta nhìn phía Dạ Trạch Vũ, không rõ vì cái gì, ta lại có cảm giác an tâm. Thật sự là kì quái... Nhất định là ta còn chưa tỉnh ngủ, cho nên mới có loại cảm giác này.

Dạ Trạch Vũ thấy thế, thần sắc lại có chút hung ác nham hiểm, hấn thấp giọng hướng An Thần phân phó vài câu, An Thần một mình đi ra, hướng về phía nơi này hô “Chủ tử nhà ta nói, tính kiên nhẫn của hấn có hạn, mời, oh không, là muốn các người lập tức thả phu nhân nhà chúng ta ra, nếu không hấn sẽ chặt nhị đương gia nhà các người ra thành từng khối cho chó ăn.”

An Thần thanh thanh cổ họng, nói “Ta đếm đây, hai, ba, cùng nhau thả người.”

“Một”

“Hai”

“Ba”

Nam nhân gầy teo ở phía sau cởi dây thừng cho ta, ta bị đẩy từng bước, chậm rãi đi về hướng Dạ Trạch Vũ, nhị đương gia kia cũng vậy, dần dần đi về phía này, ánh mắt Dạ Trạch Vũ giờ phút này dừng lại trên người ta, lòng ta thần có chút hoảng hốt, hấn...

Trong phút chốc, ta giật mình nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của An Thần và An Ninh, ngạo mạn chậm rãi quay đầu, nhìn thấy tên nhị đương gia tóc tai bù xù kia đang cười, ngân châm trên búi tóc giờ đang ở trong tay hấn. Đầu ngân châm sắc nhọn nhấp nháy sắc xanh, mắt thấy nó sẽ đâm vào ngực ta ...

Ta không nhịn được thét chói tai...

5. Chương 5

Ngân châm của tên nhị đương gia kia ngừng lại ngay trước ngực ta, ta chưa bao giờ thấy hối hận như giờ phút này, trước đây vì sao ta lại không chăm chỉ học karate cơ chứ? Bỏ dở nửa chừng nên mới dẫn đến hậu quả xấu như thế này đây. Nhị đương gia ở phía sau cao giọng quát “Dạ Trạch Vũ, ta muốn báo thù vì các

huynh đệ đã chết!” Dứt lời hần đắc ý cười một tiếng, lại nói “Không phải người rất để ý đến nữ nhân này sao? Ngay trước mặt người đây, ta sẽ cho nàng chết thật thống khổ, ha ha! Ta muốn người tận mắt thấy nữ nhân người yêu thương từng chút từng chút một chết đi!”

Ta có chút bối rối nhìn Dạ Trạch Vũ, mắt lạnh lùng, vẻ mặt hung ác nham hiểm, uy nghiêm, khí thế khiếp người, rốt cục ta đã hiểu được vì sao hai nam nhân một béo một gầy kia lại khiếp sợ hần như vậy. Có thể không tức giận sao, một người cao ngạo như thế lại bị đem ra trêu đùa, sẽ rất mất mặt. Chỉ có người vô tội là ta đây mới đáng thương, bị trở thành con tin, cũng gần mất mạng. Xem ra, ta phải tự lập tự sống mới được.

Chủ ý đã quyết, ta hắng giọng, nói “Vị đại ca này, người tốt nhất hãy làm rõ ràng, ta không phải là nữ nhân hần yêu thương, người uy hiếp hần cũng vô dụng. Không bằng hãy tha cho ta đi, sớm chạy trốn chết đi thôi.”

Tên mập mạp phía sau kia không ngừng thấp giọng đáp “Đúng vậy, nhị đương gia, hần mà giết ai thì lục thân cũng không nhận ra (lục thân: cha, mẹ, vợ, con, anh chị, em), một nữ nhân như thế này, giết nàng cũng không được cái gì, chúng ta phải đi nhanh lên thôi.”

Nhị đương gia gắt gao nhìn chằm chằm phía trước, lớn tiếng quát “Người biết cái gì? Nếu chỉ là một nữ nhân hần không thèm quan tâm, hần có thể đem ta đến trao đổi sao?”

Ta vừa nghe, ngăn lại nói “Đó là bởi vì hần kiêu ngạo, sợ đánh mất mặt mũi, nếu ta là như thế, đã sớm được ở trong phủ bảo vệ thật tốt, làm sao các người có thể bắt ta để uy hiếp hần?”

“Câm miệng.” Dạ Trạch Vũ khẽ quát. Giọng nói lạnh lùng làm ta không khỏi rùng mình, nam nhân này, sắp chết đến nơi rồi, nếu ta không tự cứu mình thì phải chịu chết sao, hần lại còn ngăn cản ta! Đồ lãnh khốc, ta mà chết thì có biến thành quỷ cũng không tha cho người.

Ta hung hăng trừng mắt liếc hần, một bên suy nghĩ biện pháp chạy trốn, một bên cầu nguyện các vị thần tiên có thể hiển linh, mau mau cứu cái mạng nhỏ của ta.

Dạ Trạch Vũ lạnh lùng nhìn nhị đương gia phía sau ta, lại giơ lên khoe miệng, hơi hơi nở nụ cười. Nhìn hần tươi cười yêu mị quỷ dị như vậy, dường như ta đã quên giờ phút này mình còn đang bị bắt làm con tin, toàn tâm sa vào nụ cười tuyệt mỹ của hần.

Ta nắm chặt tay, móng tay ấn sâu vào lòng bàn tay làm tinh thần ta chấn động. Thầm nghĩ, giờ phút này nhị đương gia kia, cho dù không bị tên kia tươi cười mê hoặc, thì tươi cười như vậy ít nhất cũng sẽ làm cho hần kinh ngạc một trận. Tính ra hần cũng thông minh, thời khắc mấu chốt còn biết dùng mỹ nam kế. Ta phải bắt lấy cơ hội, giờ phút này không trốn, còn đợi khi nào. Ta nói thì chậm mà hành động thì nhanh, đột nhiên nâng chân lên, hung hăng đá vào chân phải của hần.

Như mong muốn nghe được tiếng kêu như giết heo của hần, ta nhanh chân muốn hướng phía Dạ Trạch Vũ chạy đi. Nhưng sự thật chứng minh, ta thật sự là quá ngây thơ rồi, không chạy được vài bước, ta đã bị bàn tay phía sau bắt được, “Người kỹ nữ này.” Nói xong hần lại giơ cao ngón chân, lúc này đã không hề do dự muốn lấy mạng ta.

Ta sợ tới mức nhắm chặt mắt, nhưng một hồi lâu, trên người một chút cảm giác cũng không có. Ta vội vàng mở mắt, đã thấy Dạ Trạch Vũ kia không biết khi nào đã đi tới trước ta, chỉ thấy ánh mắt hần nghiêm nghị hạ tay phải xuống, một tiếng vang cổ quái, chất lỏng màu đỏ ảm áp bắn lên mặt ta, thân thể nhị đương gia kia xụi lơ ngã xuống, về phần đầu sao, chẳng biết đã đi đâu.

Ta nâng tay sờ sờ hai má, trên tay dấp dính, ta vừa nhìn, dĩ nhiên là máu... Ta hét to một tiếng, nháy mắt mất đi ý thức...

Khi tỉnh lại, ta nhìn cảnh tượng quen thuộc trước mắt, đây không phải là phòng của ta sao? Ta khi nào thì trở về? Ta cúi đầu nhìn nhìn trong lòng bàn tay, sạch sẽ.

Thấy ta tỉnh lại, bên cạnh Thu Ngữ vừa khóc vừa nói “Phu nhân cuối cùng cũng tỉnh, phu nhân đã ngủ cả ngày rồi.

Ta giương mắt nhìn nàng “Ta ngủ lâu như vậy ?”

“Đúng vậy. Lúc phu nhân trở về trên người đầy máu, làm nô tỳ thật sợ hãi.”

Ta từ từ đứng lên, Thu Ngữ giúp ta xuống giường. Đúng rồi, là hắc đã cứu ta.

Ta mặc thêm áo, hỏi “Dạ Trạch Vũ đâu?” Cho dù hắc có lời nói lạnh nhạt, lại cổ quái chán ghét, nhưng có tình có lễ, ta cũng phải cảm ơn hắc, dù sao hắc cũng đã tự mình đến cứu ta trở về.

“Nghe nói gia vì cứu phu nhân mà bị thương, thái y bây giờ đang bắt mạch cho gia”

Bị thương? Sao lại có thể? Ta bỗng nhiên chạy vội ra ngoài, đến phòng cách vách. Ta đẩy người phía trước ra. Trời ạ, đây là Dạ Trạch Vũ sao? Giờ phút này hắc nằm trên giường vẻ mặt trắng xanh, thậm chí ngay cả môi cũng không có huyết sắc, khuôn mặt xanh xao như quỷ, nhưng ta lại không thể nào cười nổi, thấy hắc không hề có sức lực nằm ở đó, làm cho ta quả thực không thể tin được đây chính là Dạ Trạch Vũ ngày thường luôn mặt lạnh nghiêm khắc giáo huấn người khác.

Tại sao có thể như vậy? Ta nhìn sang vẻ mặt lo lắng của An Thần bên cạnh thái y, vội vàng cầm lấy tay hắc “An Thần, người nói cho ta, Dạ Trạch Vũ sao lại bị như vậy?”

An Thần cúi đầu, “Phu nhân, ngân châm của nhị đương gia Thanh bang kia chứa kịch độc, gia vì cứu phu nhân, dùng thân thể thay phu nhân chặn đi công kích của hắc.”

Ta kinh ngạc quay đầu nhìn Dạ Trạch Vũ, trong lòng nhất thời khó có thể chấp nhận sự thật.

Hắc đã vì ta mà trúng một châm? Vì cái gì? Là vì cái gì đây?

Lúc này, Thái y đứng dậy, nhìn ta nói “Khởi bẩm phu nhân, Dạ đại nhân trúng độc là hoắc hương kế. Độc này là rất hung hiểm, chỉ sợ...”

Chỉ sợ? Chẳng lẽ hắc chỉ có thể chờ chết? Ta bắt lấy ống tay áo của thái y, “Chẳng lẽ không có biện pháp nào sao?”

Thái y cau mày, trầm ngâm không nói, một lúc lâu sau, hắc mới chậm rãi nói “Ta nhớ rõ được thánh từng lưu lại phương thức, nghe nói có thể giải kì độc của thể gian, bất quá bởi vì dược liệu không dễ tìm kiếm, cho nên ít người biết đến. Dược liệu này cần mất nhiều thời gian và ngân lượng để tìm, nhưng là...”

“Bất kể cái gì...?” Một giọng nói uy nghiêm từ phía sau truyền đến, tất cả mọi người nhìn hắc, tất cả sợ hãi quỳ rạp xuống đất “Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Ta bị An Ninh ở bên cạnh kéo một chút, cũng quỳ xuống theo. Hoàng đế tự mình đến xem người kia? Hắc quan trọng như vậy sao? Trong đầu lượn vòng thiệt nhiều dấu chấm hỏi không thể giải thích, ta đơn giản cũng không cần để ý đến chúng. Hiện tại quan trọng nhất là làm sao để giải độc cho Dạ Trạch Vũ?

“Bình thân, Tôn thái y người tiếp tục nói.”

Tôn Thái y lên tiếng, tiếp tục nói “Nhưng là cỗ linh chi long huyết không phải có thời gian, có ngân lượng là có thể có được.”

Ta kinh hô “Chẳng lẽ sẽ không biện pháp khác sao?”

Thái y bất đắc dĩ lắc đầu, ta nhìn về phía Dạ Trạch Vũ còn đang trong hôn mê, trong lòng thật khó chịu, hắc sẽ chết sao? Tuy rằng ta thực chán ghét bộ mặt lạnh như băng của hắc, nhưng đối với hắc...

“Hóa ra là cỗ linh chi long huyết, người đâu, đem cỗ linh chi long huyết năm trước Triều Tiên tiến cống tới đây, còn cần gì nữa không? Tôn Thái y, đem những gì cần lấy đi sắc thuốc nhanh lên.” Hoàng đế trấn an cười, hạ lệnh nói. Ta bây giờ mới có tâm tư đánh giá hoàng đế này, tuy rằng nhìn qua ít nhất cũng hơn 50 tuổi rồi, nhưng là ý vị uy nghi, rất có khí phách của thiên tử. Nghĩ đến hắc cứu Dạ Trạch Vũ, trong lòng cũng có ấn tượng tốt về hắc.

Ta cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, kinh ngạc nhìn Dạ Trạch Vũ đang nằm trên giường. Chợt thấy tay áo bị người bên cạnh kéo, ta nghiêng đầu nhìn lại, An Ninh hướng phía trước bấu môi, ta vòng vo đi qua, thấy hoàng đế tựa tiểu phi tiểu phi (như cười mà không cười) nhìn ta chằm chằm, An Ninh đẩy ta một chút, thầm nghĩ “Hoàng Thượng gọi người đi qua đó.”

Ta bước vài bước nhỏ tiến lên, cũng không biết nên hành lễ như thế nào, liền đơn giản quỳ xuống, “Tham kiến Hoàng Thượng.”

Hắn phát phát tay “Đứng lên đi.”

“Dạ.” Ta chống đứng dậy, thuận tiện phủi phủi đầu gối, vừa rồi thật căng thẳng, đầu gối đến bây giờ còn có chút ần ần đau.

“Người là thê tử của Dạ Trạch Vũ?”

“Đúng.” Hắn tò mò nhìn ta, ta lại tò mò nhìn hắn, một thê tử của đại thần thôi, có thần kì như vậy sao? Ta có cảm giác trong mắt hắn ta như là động vật quý hiếm vậy.

Đoán là hắn đã nhìn đủ rồi, một lúc sau, hắn đột nhiên đứng lên, “Hãy chăm sóc Trạch Vũ thật tốt.” Nói xong liền mang theo người ngựa oanh oanh liệt liệt đi ra cửa lớn.

Ta ngay cả “Vâng” đều đã quên đáp, chính là trùng mắt nhìn hoàng đế đột nhiên xuất hiện, đột nhiên trốn chạy này.

Không lâu sau, Tôn thái y cầm bát thuốc thật cẩn thận uy Dạ Trạch Vũ hết lên một tiếng, “Hô...” Một phòng người chỉnh tề đến độ hô khẩu khí, ta nghe buồn cười, không khỏi cũng thoải mái không ít, cuối cùng cũng được an toàn rồi.

Ta nhìn hắn nặng nề ngủ, trong lòng đã có cảm giác vui mừng, người kia, tính tình tuy kém nhưng sống vẫn rất tốt.

6. Chương 6

Ta một mình ngồi ở đầu giường, si ngốc nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Dạ Trạch Vũ, bộ dáng của hắn thật không phải là dễ nhìn bình thường đâu nhé.

Nhớ tới lời nói khi nãy của An Thần, trong lòng ta lại hỗn loạn, thầm nghĩ muốn ném tất cả mọi thứ ra ngoài.

“An Ninh, người kéo ta làm cái gì?” Ta không khỏi nghi hoặc nhìn An Ninh đang kéo ta đi mà không chịu giải thích, thấy nàng đột nhiên dừng lại, ta cũng vội vàng dừng lại, để tránh mất đà ngã vào nàng.

“Phu nhân, nô tỳ thấy chuyện này gia chắc chắn không cho ngài biết, nhưng là An Ninh cảm thấy, phu nhân có quyền lợi được biết.” Nàng nghiêm túc nhìn ta chằm chằm, nhưng ta lại cảm thấy càng kì quái, “Chuyện gì?”

Nàng buông tay ta ra, nói “Phu nhân vừa rồi có nhìn thấy mặt của ca ca nô tỳ không?”

Ta cẩn thận nhớ lại, lại mờ mịt tiếp tục nhìn nàng, chỉ nghe thấy nàng khẽ thở dài, lại nói “Ca của nô tỳ mặt đỏ như vậy, thế nhưng ngài một chút cũng không nhận ra sao, cũng không thấy kì quái một chút nào sao?”

Ta hiểu rõ cười cười “An Thần bị người ta khi dễ? Vậy người cũng có thể tìm Dạ Trạch Vũ giúp hắn báo thù mà!”

An Ninh không nhịn được xem thường, “Phu nhân à, ca của nô tỳ bị gia tát hai cái tát mới thành như vậy, không phải là bị người ta khi dễ.”

“Ôi chao? Tại sao có thể như vậy?”

An Ninh bất đắc dĩ nói “Bởi vì khi phu nhân chuẩn êm ra ngoài, ca nô tỳ được thị vệ ở cửa báo tin, nhưng nghĩ phu nhân chỉ tò mò một chút, chỉ ra ngoài một chút thôi, nghĩ rằng đợi một lát là phu nhân sẽ quay về, nên không cần bẩm báo gia.”

Ta gật gật đầu, “Sau đó ta đã bị bắt đi, và sau đó nữa thì Dạ Trạch Vũ trách tội An Thần?”

An Ninh cười khỏ vuốt cằm “Phu nhân đến tối vẫn không trở về phủ, ca ca vội vàng hướng gia bẩm báo, lúc ấy phu nhân không nhìn thấy, mặt gia đều tức giận đến tím tái rồi, không nói hai lời liền quăng cho ca của nô tỳ hai cái tát.”

Ta kinh ngạc cố gắng hít không khí, “Hắn vẫn động không động liền cho ca người hai cái tát như vậy?” Rất khủng bố, về sau vẫn nên cách hắn càng xa càng tốt a.

“Không, nô tỳ cho tới bây giờ mới nhìn thấy gia tức giận như vậy, nô tỳ nghĩ, vì phu nhân gặp chuyện này nên gia mới có thể nổi giận như thế .”

“Ta?” Ta khoát tay, “Làm sao có thể, người không nhìn thấy bộ dáng bình thường của hắn đối với ta sao? Không bao giờ nói được một câu, nói cũng chỉ nói được bốn chữ “Đây là quy củ”, hắn tức giận là vì đã để mất một người thôi.” Ta học bộ dáng của Dạ Trạch Vũ nói.

An Ninh khẽ cười, “Đó là phu nhân không biết thôi, những người của Thanh bang vừa mới đưa ra yêu cầu, muốn gia mang nhị đương gia của Thanh bang đi đổi lấy tính mạng của phu nhân, ngay cả thánh chỉ gia cũng chưa lĩnh, mà suốt đêm điên cuồng nhanh chóng đem người đi đổi.”

Ta mở to hai mắt nhìn An Ninh “Hoàng Thượng kia không trách tội hắn sao, thực là không đem hoàng đế để vào mắt rồi.”

“Phu nhân, nhỏ thôi.”

“Oh oh... Ta hiểu được ta hiểu được.” Ta nhỏ giọng trả lời, thuận tiện nhìn quanh bốn phía, yên lặng không tiếng động. Hô, ta quên mất, ở cổ đại không thể nói chuyện về hoàng đế, sẽ mất đầu như chơi. Trong đầu hồi tưởng lại bộ dáng của tên nhị đương gia kia, lại không nhịn được run run.

An Ninh tiếp tục nói “Hoàng Thượng coi trọng gia không phải là chuyện ngày một ngày hai, cho nên chuyện này cũng không phải chuyện lớn, tuy nhiên khi nói chuyện, phu nhân có nhìn thấy gia tươi cười không?”

Ta thiếu chút nữa nhấc tay trả lời “Có có, ta nhìn thấy, người cũng thấy rồi đấy? Wow, không thể tưởng được nam nhân kia cười rõ lên cũng đẹp như vậy, thật sự là đủ yêu nghiệt ...”

“Phu nhân...” An Ninh bất đắc dĩ cắt lời ta, ta cúi đầu, thật có lỗi nói “Xin lỗi nhé, người tiếp tục, người cứ tiếp tục đi.”

“Nô tỳ từ nhỏ đã theo gia làm việc, cho nên mới biết, mỗi lần gia lộ ra vẻ mặt tươi cười như vậy, đều là biểu hiện gia đang tức giận cực độ, cười càng là... đúng... Xinh đẹp, sẽ biểu hiện gia đang tức giận tuyệt đối. Cho nên, chỉ đơn thuần nhìn gia tươi cười ngày hôm đó thôi, phu nhân cũng nên biết gia có bao nhiêu tức giận đi.”

Ta thiếu chút nữa cũng không biết nói cái gì cho phải, nam nhân này có phải là quá biến thái hay không, tức giận còn cười được, lại còn càng tức giận thì cười càng yêu kiều. Ta thật là hết chỗ nói rồi...

Nhưng trong lòng đã có chút mừng thầm, đó là hắn để ý ta, không phải sao?

An Ninh dường như nhìn thấy ta đang cười trộm, nàng lại cười đến vui mừng.”Phu nhân, tâm tư của gia với ngài, nô tỳ nghĩ không cần nói, phu nhân cũng nên hiểu biết đi, gia thậm chí không để ý thân thể của chính mình, không chút do dự vì phu nhân chần đi độc châm, có thể thấy được, gia xem phu nhân so với bản thân mình càng quan trọng rồi.”

Ta nghe xong bên tai lại nóng lên, hắn đối với ta...

Bỗng nhiên, “Không đúng nha, người nói như vậy, hắn là... Thích ta, đúng không.” Ta quay đầu hỏi An Ninh.

“Đúng vậy.”

“Vậy thì tại sao mỗi lần thấy ta hắn lại mang cái bộ mặt như quan tài giáo huấn ta?”

“Ách, chuyện này phu nhân hỏi gia ấy. Nô tỳ cũng không phải rất rõ ràng, nhưng tính tình của gia không phải luôn như vậy sao?”

“Cũng đúng, chờ hắn tỉnh ta thế nào cũng phải hỏi hắn cho rõ một chút mới được.”

Ta không khỏi thở dài, không thể không thừa nhận, nhìn thấy hấn vì ta mà bị thương, sống chết không rõ, trong lòng ta thực sự có chút... Được rồi, là thật đau lòng. Nghe thấy An Ninh nói những lời này, ta thật sự cảm thấy thực ngoài ý muốn. Hấn sẽ thích ta sao? Nhưng là ta tự đánh giá chính mình, cũng không phải là nữ nhân có tam tông tứ đức như hấn thích, làm sao hấn có thể thích ta được?

Một trận ho khan, ta phục hồi lại tinh thần, thấy hấn sắp tỉnh, ta đứng dậy lấy một chén nước, nâng hấn dậy, giúp hấn uống hết.

Dạ Trạch Vũ chậm rãi mở mắt, không biết vì sao, lúc này ta lại xúc động muốn khóc. Sự thật chứng minh, sức chịu đựng của ta không phải rất mạnh, hoặc là nói, thực... yếu đuối.

Ta nhào vào lòng hấn, oa một tiếng bật khóc, ta không hiểu vì sao mình lại muốn khóc, dù sao chính là muốn khóc, khóc ra được thấy trong lòng thật thoải mái.

Ta cảm giác được thân mình hấn cứng đờ, hấn chậm rãi vỗ lưng của ta, thực ôn nhu, thực ôn nhu. Ta không nhịn được khóc càng nhiều.

Không biết khóc bao lâu, ta chậm chạp ngừng lại. Không nghĩ tới khóc một hồi, trong lòng thoải mái rất nhiều, chỉ là... Có chút mệt.

Ta ngẩng đầu, lau khô mắt, tiện đà thẳng tắp nhìn ánh mắt của hấn, muốn từ đáy mắt hấn nhìn ra cái gì đó. Suy nghĩ trong chốc lát, ta quyết định nói thẳng “An Ninh nói người thích ta, là thật sao?”

Con người của Dạ Trạch Vũ dường như sáng lên vài phần, ta nhìn không hiểu, lại hỏi một lần.

Cách đó không xa, An Ninh đột nhiên rùng mình, “Tại sao lại lạnh như vậy” nàng lắc lắc đầu, đắp lại chăn, tiếp tục ngủ.

Nhưng Dạ Trạch Vũ vẫn chỉ là lẳng lặng nhìn ta, không có chút phản ứng nào. Nam nhân này, nói yêu ta thật sự có khó như vậy sao?

Ta đứng lên, đi đến bên cạnh bàn, tự rót ỉnh một cốc nước mà uống, khóc xong ta thấy thật khát nước. Ta nói “Người không muốn nói cho ta biết phải không, vậy sáng mai ta sẽ bỏ chạy ra đầu chợ, hô to” ta là lão bà của Dạ Trạch Vũ. Ta thấy tính tình người thế này, bên ngoài khăng định có không ít kẻ thù. Ta không tin không có người xấu nào bắt ta đi, hừ.”

Hấn quay mặt qua chỗ khác, đơn giản không thèm liếc ta một cái.

Ta bùng nổ rồi đó, nam nhân này, được lắm!

Ta hướng về phía cửa mà đi, vừa tới cửa, ta quay đầu, khẽ cười nói “Người không nói, vậy cũng được, dù sao ta thấy bộ dạng của mình cũng không khó coi, bên ngoài khăng định là có nam nhân muốn nói với ta hấn thích ta. Ta hiện tại liền đi ra ngoài tìm nam nhân! Hừ, cho đầu người đội nón xanh vô địch (nghĩa là anh Dạ bị lão bà đá, lão bà đi ngoại tình^~)!”

“Đứng lại!”

Ta cũng không có dừng bước, ta đang đánh đổ, đánh đổ xem hấn có vứt bỏ thể diện, nói ra cái câu ta muốn nghe hay không.

Tuy nhiên, phía sau chỉ truyền đến từng đợt tiếng ho khan kịch liệt, một lúc sau mới ngừng lại được. Ta bước chậm lại, hấn không có việc gì chứ.

Cuối cùng lo lắng trong lòng còn hơn hết thấy mọi thứ, ta quay người lại, đi đến bên giường.

Nhìn thấy ánh mắt của Dạ Trạch Vũ thật làm người ta sợ hãi, “Người dám đi ra ngoài tìm nam nhân!”

Tám chữ, không tệ, có tiến bộ. Ta buồn cười nhìn khuôn mặt như muốn giết người của hắn, trước kia thấy vậy, nhất định là sợ hãi chết khiếp, nay ta đã biết tâm tư của hắn, thấy bộ mặt như quan tài này cũng thật dễ nhìn. Nếu như hắn không thích ta, sẽ chua giống như bây giờ sao(ăn dấm chua, ghen đó)?

Ta quay đầu lại rót nước, hầu hạ hắn uống xong, phát hiện ánh mắt của hắn không có dời khỏi ta, trong lòng ta thật ngọt ngào, đây có lẽ chính là cảm giác hạnh phúc đi...

“Lên giường.”

“Cái gì? ... Người muốn làm gì?” Ta lui về phía sau từng bước, hắn sẽ không giống bá vương trong cung chứ.

Đường như hắn nhìn thấu tâm tư của ta, lại thích thú nhìn ta một lát rồi nói “Người xem ta bây giờ có sức lực làm cái gì sao?”

Ta nghĩ nghĩ, cũng đúng, xem hắn bộ dạng bệnh tật thế này, gió thổi qua cũng ngã, muốn làm bá vương sao? Nằm mơ.

Tâm thả lỏng, ta cũng thấy mệt nhọc, nếu hiện tại sẵn có một cái đại ảm lô như vậy, tại sao ta lại không lợi dụng thật tốt. Ta cởi giày nhảy lên giường, chui vào ổ chăn. Theo dõi hắn “Người không được động tay động chân đó.”

Nói xong liền quay người lại, ta muốn ngủ.

Nhưng chỉ chốc lát sau, ta lại lạnh đến mức không khỏi run rẩy. Ta trời sinh sợ lạnh, cổ đại lại không có lò sưởi linh tinh gì đó, mấy đêm này ta ngủ thật khổ sở.

Ta cắn chặt răng, quên đi, đại nữ nhân cơ được dẫn được. Hạ quyết tâm, ta xoay người sang chỗ khác, cũng không liếc hắn một cái, cúi đầu, cuộn mình lại, tạm thời làm trẻ con tiến vào lòng hắn như vậy, mà hắn cũng tự hiểu đặt tay ra sau lưng ta.

Thật ảm... Ta thỏa mãn le lưỡi, nhắm mắt lại, làm gì? Ngủ thôi.

7. Chương 7

Có lẽ là vì tinh thần thoải mái, thương thế của Dạ Trạch Vũ rất nhanh khỏi, ta kinh ngạc nhìn tốc độ hồi phục như dã thú của hắn, không đến vài ngày tinh thần đã tốt đến mức có thể xem công văn. Cứ như là mấy ngày hôm trước người bị thương sắc mặt xanh mét, suy yếu không xuống được giường không phải là hắn ấy.

Đối với hắn ta cũng không có cách nào, không thể kháng nghị hắn thưởng thức đồng sách vở chán ghét kia, ta đây cả ngày cũng không nghe được từ miệng hắn nói ra ba chữ, trừ bỏ hai chữ “Công văn” kia.

Cho nên, ta cũng chỉ tận lực ngăn cản hắn cả đêm xem công văn, còn biện pháp ngăn cản sao? Đương nhiên là... Cùng hắn ngủ rồi, nếu hắn còn muốn xem, chỉ có ta là khổ thôi, đèn vẫn sáng, chăn vẫn không đủ ấm áp, mùi mực trên công văn cứ phả vào mũi vân vân. Đương nhiên ta cũng có tư tâm của ta, từ sau ngày đem hắn thành cái đại ảm lô ngủ một đêm, ta dường như đã nghiệm rồi, rốt cuộc không thể chịu được cái chăn lạnh như băng như lúc đầu được nữa. Bởi vậy vì bản thân mà ta chiếm nửa cái bàn của hắn, cũng được miễn phí một cái đại ảm lô có thể dựa vào, vậy là tốt rồi.

Nhưng người tính không bằng trời tính, ta hoàn toàn đã quên dã thú này... Oh không, khi Dạ Trạch Vũ khôi phục năng lực. Không lâu sau, thân mình hắn tốt hơn phân nửa rồi, tự nhiên sẽ phải ra ngoài ra sức làm việc chung, kiếm tiền nuôi đại gia đình này.

Vừa nghe nói hoàng đế giao việc cho hắn, ta như ra roi thúc ngựa chạy vội đến phòng ngủ của hắn, quả nhiên thấy hắn đang sửa sang lại bọc hành lý. Ta tiến lên, “Vừa muốn xuất môn?”

Hồi lâu hắn mới liếc ta một cái, gật gật đầu, tiếp tục sửa sang lại.

“Ta có thể đi ra ngoài cùng người không? Ngốc ở nhà thật là buồn...” Ánh mắt ta chớp chớp dừng ở hắn, lòng tràn đầy hy vọng hỏi.

Ai ngờ tên Dạ Trạch Vũ kia không thèm liếc ta một cái, chỉ lo chính mình sửa sang lại những thứ kia. Một hồi lâu sau mới bắn ra được hai chữ “Hồ nháo.”

Ta giữ chặt tay hắn, thành công ngăn trở động tác của hắn, “Vì sao chứ?”

Hắn hơi hơi giãy bỏ ra, mang theo hành lý, đi được vài bước, ngừng lại “Nữ giới.” Nói xong, cũng không quay đầu lại một lần liền đi thẳng hướng cửa lớn.

Ta sững sốt, hắn còn nhớ rõ sao! Nhìn hắn đi xa, ta bước nhanh đuổi theo, ngăn đón ở trước mặt hắn “Đi tới nữ giới... Ta mới mặc kệ đâu.”

Hắn nhú nhú mày, nhưng cũng mặc kệ ta, tiếp tục đi ra ngoài.

Vương bát dẫn này... Hôm nay, ta nhất định phải ra ngoài.

Linh cơ vừa động, ta hướng hắn nghiêng rằng nghiêng lợi rống to “Dạ Trạch Vũ người nghe rõ cho ta, nếu người không mang theo ta đi ra ngoài chơi, người vừa đi, ta lập tức sẽ rời nhà trốn đi, người không giúp ta cũng có rất nhiều người giúp ta! Ta sẽ ra ngoài tìm nam nhân!”

Một câu thành công ngừng lại bước chân mạnh mẽ của hắn, hắn lặng im đứng bất động, nhìn ta đang rất đắc ý! Kết quả, hắn đột nhiên xoay người lại, đi tới trước mặt ta, vẻ mặt hung ác nham hiểm, như Diêm La đến từ địa ngục. Không đợi ta phản ứng lại, hắn khiêng ta lên như là đang khiêng bao tải vậy, không nói được một lời bắt đầu quay về đường cũ.

Ta không ngừng tay đánh phía sau lưng hắn “Người đặt ta xuống mau, người đang làm cái gì a...”

“Cho người không có biện pháp đi ra ngoài tìm nam nhân.” Ngữ điệu âm trầm làm cho ta sợ tới mức lông tơ cũng dựng đứng lên. Mẹ ơi, lúc này hắn thật sự tức giận rồi.

Ta bị hắn không có chút thương hoa tiếc ngọc nào đặt lên giường, ta xoa xoa cánh tay, trừng mắt nhìn hắn, chẳng lẽ hắn phải buộc ta trở về mới được sao “Uy, người có phong độ nam nhân hay không vậy, người... Người đang làm cái gì a?”

“Cởi quần áo.”

“Cởi quần áo làm... .” Ta hướng góc giường rút lui, trong lòng dự cảm không tốt phi thường mãnh liệt.

Hắn tà mị liếc ta một cái, không thèm nhắc lại.

Nhìn hắn lạnh lùng nhích lại gần, ta kêu to “Đại gia, ta sai lầm rồi, ta hay nói đùa thôi mà, người đừng nóng giận...”

“Tê...” Quần áo của ta, trời ạ, hắn thật sự điên rồi.

“Không còn kịp rồi.”

Sao? Là cái gì không còn kịp rồi? Không đợi ta suy nghĩ cẩn thận, thân thể cao to của hắn đã đè ép lên.

Một hồi nam nhân cùng nữ nhân gian nan chiến đấu bắt đầu...

“Bỏ bàn tay bẩn của người ra! Á...”

“...”

“Này, người... Sao lại xé quần áo của ta hả!” Ô ô ô, ta thấy hắn hắn là đã hạ quyết tâm làm ta ba ngày ba đêm không xuống được giường rồi.”Ta... Ta... Người phạm tội cưỡng gian! ! A...”

Dạ Trạch Vũ cười nhạt hừ hừ, tiếp tục công trình liếm cắn của hắn. Hắn hung hăng hút môi của ta, dường như muốn đem hết bất mãn truyền qua nụ hôn này.

Ta có chút khóc không ra nước mắt, hoàng đế thật lòng không có thiên lý lại đi sủng ái hắn, cho dù hắn “Cưỡng gian” phu nhân của hắn, Hoàng Thượng phỏng chừng còn vỗ vỗ vai hắn mà nói “Rất tốt” ấy chứ.

Mạnh, hạ thể bị một trận đau đớn kịch liệt, “A... Đau quá.” Ta dùng hết sức đẩy hắn ra, nhưng pho tượng này vẫn như trước không hề nhúc nhích, cứ như trời sinh ra là để ở trên ta vậy.

Ta oán hận nhìn nam nhân một chút cũng không ôn nhu này, “Người đi ra ngoài, người đi ra ngoài mau... Ta chán ghét người.”

Đáy mắt Dạ Trạch Vũ như xẹt qua cái gì đó, nhanh như chớp, hắn nâng tay lên, ngón cái mềm nhẹ lau đi nước mắt trên hai gò má ta, vết chai trên ngón tay hắn làm đau ta. Hắn thủy chung không có động, dường như đang chờ đợi ta thích ứng dự cảm của hắn.

Dần dần, đau đớn chuyển hóa thành vô tận trống không. Ta có chút khó chịu vặn vẹo hạ thân.

Dạ Trạch Vũ buồn bực hừ một tiếng, môi cánh hoa lạnh như băng mà lại ôn nhu hôn lên trán ta, từng nụ hôn dừng lại trên mặt ta. Liềm trường hạ xuống, thần trí do tình dục khống chế mà tăng vọt, một chuỗi tiếng nữ nhân rên rỉ, tiếng nam nhân thở dốc... vang lên...

Chiến đấu vẫn còn tiếp tục...

“Phu nhân... Phu nhân.”

Thật phiền, ta quay người, lại tiến vào ổ chăn ấm áp. Bỗng nhiên, như đã nhớ ra điều gì, ta giật mình, vừa cúi đầu xuống đã nhìn thấy trên người thật nhiều dấu hôn, hồi tưởng lại chuyện ngày hôm qua, tai của ta cũng thấy hơi hơi nóng lên.

“Phu nhân...” Bên ngoài truyền đến giọng nói của An Ninh. Ta vội vàng kéo chăn bảo vệ thân mình, hô “Vào đi.”

An Ninh vừa tiến đến, nhìn thấy bộ dáng xấu hổ của ta, bật cười “Phu nhân, nên dùng bữa tối. Cả ngày nay phu nhân chưa ăn gì rồi.”

“Cái gì? Đã qua một ngày? Dạ Trạch Vũ đâu? Đi rồi sao?” Ta nghiêng người, phía dưới từng trận đau đớn thối quết mà đến, “Tê...” Đau quá, nam nhân này, một chút cũng không chiếu cố lần đầu tiên của ta, thật đúng là có thể đem lửa giận chuyển hóa thành dục hỏa!

An Ninh một bên che môi cười trộm, một bên nói “Hồi bẩm phu nhân, sáng sớm hôm nay gia đã xuất môn.”

“Cái gì? Sáng sớm đã đi?” Ta ý bảo An Ninh quay người đi, một bên luống cuống tay chân vội vàng đem quần áo đã chuẩn bị tốt trên giường mặc vào.

“Đúng vậy, gia còn phân phó, làm cho chúng ta đừng làm phiền phu nhân, nói phu nhân sẽ ngủ thẳng đến tối. Nô tỳ là sợ phu nhân lâu không ăn cơm sẽ đói, cho nên mới đến gọi phu nhân dùng bữa.”

Ta mặc quần áo xong, nhẹ nhàng ngồi vào bên giường, nam nhân này, một chút cũng không thương hương tiếc ngọc, đau chết ta. Hắn khẳng định là cố ý, cố ý không cho ta đuổi theo hắn, “Tê...”

An Ninh quay lại, cười nói “Phu nhân không sao chứ.”

“Sao người không đi cùng gia?”

An Ninh bất đắc dĩ nhún nhún vai “Gia phân phó muốn nô tỳ ở trong phủ cùng phu nhân.”

“Là nhìn ta đi.” Ta tức giận liếc nàng một cái, “Nhìn được không thể dùng được, nam nhân âm hiểm này, lần này ta không thể không rời nhà trốn đi! A... Đau...” Đương nhiên, phải chờ ta khỏe hơn đã ...

Ta gắt gao nắm tay, thù này không báo ta không phải nữ nhân!

“An Ninh, người cười đủ chưa? Cười đủ rồi thù đi giúp ta chuẩn bị nước tắm, ta muốn tắm! .”

An Ninh ghen cười, nói “Cười đủ cười đủ. Nô tỳ đi ngay.” Nói xong liền chạy bước nhỏ ra ngoài, đi tới cửa, nàng đột nhiên quay đầu. Nàng nhìn ta từ trên xuống dưới vài lần rồi nói.

“Phu nhân, không sợ vào bồn tắm, sẽ không đứng dậy được sao?”

“...”

Gối đầu rơi xuống đất, người đã trốn xa rồi.

Dạ Trạch Vũ, ta với người chưa xong đâu! ! !

8. Chương 8

Ta tỉnh dưỡng suốt hai ngày, mới dần dần thấy thoải mái hơn. Vì thế vào buổi sáng hai ngày sau đó, ta mang theo một túi tiền, đeo đôi giày da dê màu vàng, phần nam trang, hô khẩu hiệu rời nhà trốn đi, nghênh ngang đi ra cửa lớn, bắt đầu bỏ trốn. Đương nhiên, phía sau còn có thêm cái đuôi — An Ninh. Nàng mặt dày mày dạn muốn theo ta ra ngoài chơi, vì thế còn biểu diễn một tràng xiếc khỉ, oh không, là biểu diễn võ thuật cho ta xem, ta thấy công phu của nàng cũng khá tốt, liền cho nàng đi cùng, để nếu vạn nhất xảy ra chuyện gì, nàng còn có thể bảo vệ ta? Từ nhỏ mẹ đã dạy ta luôn phải cẩn thận, nhưng ta cũng tự hiểu, mang theo một bảo tiêu có thể đề phòng vạn nhất, hơn nữa, gia sản của ta cũng không có nhiều gì, nếu bị tên tặc nào theo dõi, ta lại đánh không lại hần thì sao. Những thứ này ta vất vả lắm mới “Cướp đoạt” được, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng không phải nhỏ, đủ để ta đi ra ngoài tiêu xài. Ta đoán chức quan của Dạ Trạch Vũ cũng lớn, nếu không làm gì có núi vàng núi bạc chất cao như vậy được, khiến ta hoa cả mắt.

Trên đường

“Phu nhân...”

“Khụ khụ...” Ta liếc mắt nhìn nàng “Gọi là gì?”

“Chủ tử, chúng ta đang đi đâu đây?” An Ninh thụ giáo(thụ giáo: vâng chịu sự dạy dỗ) nói. gãi gãi đầu, “Bình thường đều là phía nam phong cảnh tú lệ, chúng ta liền hướng phía nam mà đi thôi.”

“Nhưng là phu... Chủ tử, chúng ta vẫn nên...”

“Hồi phủ thì miễn bàn, ta sẽ không quay về. Lời đã định, ta liền hướng phía nam đi.” Tên kia đã có bản lĩnh “Ăn no” bỏ chạy, ta đây cũng phải cho hần thấy, hần mà không tới tìm ta nhận sai, thì mơ tưởng ta ngoan ngoãn trở về, hừ!

“Nhưng là...”

Ta trừng mắt liếc nàng một cái “Đừng nhưng là nhưng là nữa, ta mang người đi theo không phải là để nghe người lải nhải. Chúng ta đang đi chơi, không đúng, là đang rời nhà bỏ trốn.”

“Là nô tỳ muốn nói, nguyện ý một trăm lần đi du lịch cùng phu nhân, nhưng phu nhân phải biết, gia nhất định sẽ bắt nô tỳ dọn vườn.”

“Yên tâm, có ta ở đây, người không cần lo lắng.” Ta vỗ vỗ lên vai nàng, cho nàng yên tâm.

An Ninh cười khê, cười rất là sáng lạn “Nô tỳ tạ phu nhân... Oh không, chủ tử ân điển.”

Ta gọi lên một chút mỉm cười, cũng không để ý tới nàng nữa, chính là tùy tay vén màn lên, một con đường đá với nhiều nhà mái ngói xanh hiện ra, lần trước rời nhà, ta cũng chưa được xem xét cẩn thận, lại bị bọn người kia bắt đi, lần này đi cùng An Ninh, chắc sẽ không gặp chuyện như vậy nữa.

Trời gần tối, bên ngoài cũng có nhiều người thanh nhả tú lệ đi lại. Chúng ta lên xe ngựa đi tìm quán trọ. Sáng sớm ngày hôm sau, ta liền lôi kéo An Ninh ra quán trọ, đi dạo vào sáng sớm thế này cũng là chuyện khá thú vị.

“An Ninh à...”

“Chuyện gì vậy, chủ tử.”

“Ta có một số việc vẫn để trong đầu, ta rất muốn biết, ta nghĩ người đi theo Dạ Trạch Vũ nhiều năm như vậy, hần là biết một chút, cho nên...” Xác thực, mấy ngày gần đây không có việc gì ta lại nghĩ đến việc này, Dạ Trạch Vũ rốt cuộc thích ta sao? Hay là thân thể ban đầu của Hiếu Diên này, đã quên nói, tình cờ, ta xuyên qua đến đây, thế nhưng lại cùng họ cùng tên với thân thể này, chuyện này thực sự cũng làm ta vô cùng kinh ngạc, có lẽ, ta chỉ là trùng hợp mà xuyên qua thôi.

“Chủ tử mời nói...” An Ninh hướng ta nháy mắt, nói.

Ta có chút mờ mịt nhìn nàng, một lòng hy vọng nàng có thể giải đáp cho ta “Dạ Trạch Vũ kia, lúc trước vì sao lại cưới ta?” Ngày ta xuyên qua đến đây, đã ở trong hỉ phòng rồi, trước đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hẳn rốt cuộc có thích ta không? Mấy ngày này, dấu chấm hỏi ấy luôn xoay quanh đầu ta.

An Ninh đột nhiên bắt đầu ho khan, dường như muốn đem mứt quả ghim thành râu cũng ho ra.”Chủ tử... Sao tự nhiên lại hỏi chuyện này?” An Ninh thần sắc hơi cổ quái, ta thấy vậy trong lòng càng khẩn trương.

“Như thế nào? Dạ Trạch Vũ không cho các người nói cho ta biết sao?”

An Ninh không ngừng xua tay nói “Không phải vậy, kỳ thật gia ngược lại có phân phó nô tỳ, nói phu nhân nếu là muốn biết chuyện gì, không cần gặt ngài, đem mọi việc đều nói cho phu nhân.”

Nằm ngoài ý nghĩ của ta rồi “Hắn thật sự nói vậy?” Nhìn không ra người này còn có chút lương tâm.

“Vâng.”

“Tốt lắm, vậy người nói một chút, rốt cuộc là vì sao hắn lại cưới ta vào cửa?”

“Việc này kỳ thật rất phức tạp, có một số việc nô tỳ cho rằng để gia nói cho phu nhân mới thích hợp. Nhưng ban đầu gia cưới phu nhân vào cửa, thật ra là bị Hoàng Thượng bức nhanh chóng thành thân.”

Ta nhẹ nhàng thở ra, thì ra trước kia không phải hắn thích thân mình này nên mới cưới nàng, lo lắng mấy ngày chỉ thành vô ích, ta cầm lấy tay An Ninh “Cũng chính là Dạ Trạch Vũ trước kia không phải vì thích ta mới cưới ta? Một chút đều không thích sao?”

An Ninh có chút kỳ quái nhìn ta, ta lúc này mới cảm thấy việc ta làm không đúng, dù sao cũng không có người nào cả ngày đi hỏi lão công trước kia có bao nhiêu không thích mình.

An Ninh thấy ta thất thần, sợ ta miên man suy nghĩ, vội vàng không cần nghĩ ngợi gì đã khẳng định “Đúng vậy, đúng vậy.”

Nói như vậy, hắn thích chính là ta, chứ không phải thể xác này... Ta không nhịn được âm thầm cười trộm, trong lòng giống như sau cơn mưa trời lại sáng.

“Xem chủ tử cười ngọt ngào như vậy, lần này khẳng định là đang nghĩ đến gia.” An Ninh cười trộm nhìn ta, bộ dáng như thể đã biết trước rồi.

Ta cười đánh nàng một cái, An Ninh ôm đầu kêu đau, lại vừa cười vừa cầu xin tha thứ, hai người cùng nói cùng đùa thật vui vẻ.

“An Ninh, người xem hai quán bên kia làm gì, nhìn qua thật khá.” Ta một tay cầm túi nhỏ mới mua, một tay chỉ nói.

“Chủ tử, tú lâu này là...” An Ninh ghé vào tai ta, lặng lẽ nói vài câu.

“Là thanh lâu?”

Thấy An Ninh gật đầu, ta liền hưng phấn, thật muốn mở mắt một chút, đột nhiên ta quay đầu, bán tín bán nghi nheo mắt “An Ninh, sao người lại rõ ràng như vậy, chẳng lẽ... Gia của các người?”

An Ninh cuống quýt lắc đầu xua tay, “Chủ tử đừng có hiểu lầm, nô tỳ không bao giờ cùng gia đi tới những nơi này.”

Ta ha ha nở nụ cười, lạnh lùng nói “Nói cách khác An Thần cùng hắn từng đến rồi sao.” Không đợi An Ninh giải thích, ta nghiêng răng nghiêng lợi liền bước đi nhanh hướng tới đó. Thật sự là một tên nam nhân không biết kiểm điểm!

“Chủ tử...” An Ninh bước nhanh theo, một bên muốn cùng ta giải thích.

Mới đi đến trước cửa, đột nhiên, bùm một tiếng, nghênh đón chúng ta là một người vừa ngã xuống đất, gục ở trước mặt chúng ta, hình như là một thiếu niên.

Ta ngăn An Ninh đang khẩn trương lại, trấn an cười, tiện đà diu hắn đứng dậy, thiếu niên kia vẻ mặt dơ bẩn, lại dấu không được bộ dáng thanh tú. Ta đang muốn hỏi vài câu thì đã thấy trong quán có mấy đại hán trong tay cầm côn bổng chạy ra, hiển nhiên là tới bắt hắn.

Đứng trước đại hán là một nữ nhân trang điểm rất đậm, đang tỉnh tể đánh giá, hai gò má đỏ tươi kia thực có thể so sánh được với bông khỉ trong vườn bách thú. Xem bộ dáng này, khẳng định là tú bà rồi. Thì ra năm tháng thật sự sẽ đem đến cho nữ nhân tính đả kích hủy diệt như vậy...

Ta chặc chặc vài tiếng, gượng cười tiến lên từng bước, chắn đường trước thiếu niên kia.

Tú bà vừa thấy, cười đến là kinh tâm động phách(rung động lòng người) “Yo, vị gia này đến sớm nha, là khách mới sao?”

Ta gật gật đầu, “Tú bà ngài tiếng tăm lan xa, tại hạ chính là nghe danh mà đến.” Ta quay đầu liếc nhìn An Ninh, nàng cũng vội vàng vuốt cằm nhận thức.

Tú bà vừa nghe thấy vậy tâm tình tất nhiên là tốt, nói “Vị gia này cũng thật biết ăn nói, đến đến... Hai vị gia mời vào.”

Ta đi được vài bước, thấy thiếu niên kia vẫn đứng như cũ, cười nói “Còn đứng đó để làm chi, còn không cùng gia ta đi vào?”

Vừa muốn đưa tay kéo hần, tú bà đã tươi cười ngăn cản “Thật có lỗi, đều do ta không trông chừng hần cho tốt. Mới không để ý một chút đã để thằng nhóc này chạy ra đây, còn kinh động đến gia, ta sẽ bảo người đưa hần xuống ngay, sẽ giáo huấn hần nha.” Nói xong ánh mắt nhìn xuống vài trảng hần ở phía sau, ta thấy bọn họ đang muốn tiến lên lôi thiếu niên kia đi.

Ta khẽ mỉm cười như có như không, tiện đà cười cầm lấy tay thiếu niên, quay đầu nhìn tú bà “Gia ta thấy thích hần rồi đó, hay để cho hần bồi gia uống vài chén đi.” Ta làm bộ lấy tay nhéo nhéo cằm thiếu niên kia, lại bị hần cường ngạnh tránh thoát. Ta ha ha cười, nhớ lại cảnh trong phim cổ trang trước kia xem trên TV, nhưng thật ra càng diễn càng thấy hứng thú “Có chút cá tính, gia thích.”

Quay đầu nhìn tú bà, chờ đợi câu trả lời thuyết phục của nàng.

Tú bà khó hiểu nhìn ta “Thế này chỉ sợ...”

Hiểu rồi, muốn quỷ thôi ma(sai khiến cả ma quỷ), đương nhiên là cần... Ta quay đầu lại, nháy mắt với An Ninh, An Ninh hiểu ý đưa cho ta nén bạc. Ta nhận lấy đưa cho tú bà, nói “Gia ta chẳng mấy khi thấy ai thuận mắt, tú bà người cũng không phải là người không để cho gia chút mặt mũi nào chứ.”Thiếu niên kia có chút ngỡ ngàng nhìn ta, ta hướng hần bĩu môi, lặng lẽ làm cái mặt quỷ.

Tú bà cầm khăn tay lau đi lau lại nén bạc kia, cười đến là rạng rỡ “Cảm tình tốt như vậy sao, nếu vị gia này đã nhìn trúng Vũ Tạ, lão thân ta nào dám ngăn cản. Người đâu, còn không mau hầu hạ vị gia này đi vào.” Nói xong nàng quay đầu đẩy thiếu niên kia một cái, nói “Còn người nữa, nhanh đi tắm rửa, hầu hạ thật tốt hai vị gia này cho ta.”

Ta mỉm cười đắc ý, liền lôi kéo An Ninh đi vào bên trong. An Ninh nghi hoặc nhỏ giọng hỏi “Chủ tử, vì sao phải cứu hần?”

Ta cười cười dừng bước, thần bí ý bảo nàng tới gần ta, An Ninh nhích lại gần, ta cười trộm nói “Bởi vì chơi đùa đó...”

“Ôi chao?” An Ninh nhất thời ngây ngốc đứng im tại chỗ.

Ta cũng mặc nàng, từ từ rút cây quạt mới mua kẹp ở bên hông ra, đắc ý lắc lắc, ta đương nhiên sẽ không nói cho nàng, chẳng lẽ chờ nàng đi mất báo sao? Đây chính là diễn viên nam chính của ta đó, nếu hần tự đưa lên cửa, sao ta lại có thể bỏ qua chứ?

Hừ, lần này thế nào ta cũng phải khiến cái núi băng ngàn năm cổ hủ kia chính mồm thừa nhận hần thích ta. Về phần cái gì Vũ Tạ kia à, ta là ân nhân cứu mạng của hần, cho dù hần không muốn giúp ta diễn trò cũng khó.

Hướng chi ta thấy từ ánh mắt hần cũng không phải là khổ dân tầm thường, không giống những đứa nhỏ nghèo khổ không hiểu chuyện mà cũng có kiên cường và cao ngạo, chuyện đi này, sẽ không hề buồn chán!

9. Chương 9

Cho dù đã sớm nghĩ tới cảnh tượng trong này, nhưng tận mắt nhìn thấy cảnh tượng ngợp trong vàng son thối nát này, ta vẫn là không nhìn được mở to hai mắt. Rất nhiều nữ nhân, tiểu quan đến đi vội vàng ở những bàn phía trước, kêu gào, lời nói nhỏ nhẹ, bị say rượu, bị đại gái hôn, một cảnh sắc sung sướng của thế giới động vật.

“Vị gia này, mời đi hướng kia.” Tiểu nha hoàn bên cạnh khoanh tay chỉ dẫn.

Ta bây giờ mới thu hồi tầm mắt, chậm rãi đi theo nàng đi vào một phòng rất thanh nhã. Ta tìm một cái ghế ngồi xuống, đem cây quạt cầm lại bên hông. Tự mình rót một chén nước trà, ánh mắt thoáng nhìn, buồn cười nhìn An Ninh đứng ngồi không yên, kết quả là, ta tiến lên kéo nàng ngồi xuống, “An Ninh này, đừng quên hiện tại ngươi là một thân nam trang sao, đừng để bị lộ đó.” Cũng đúng, An Ninh nói thế nào cũng là một hoa cúc khuê nữ, không giống như mình ôi... Hoa cúc đã thành đồ ăn rồi.

Đang than thở, thiếu niên kia cũng đã rửa mặt chải đầu xong, hần bị người ta kéo vào. Nhìn vết thương mới cùng vẻ mặt đề phòng trên mặt hần, ta không khỏi cười nhạo lên tiếng “Ngươi không cần lo lắng như vậy, chúng ta là người đứng đắn, không phải người xấu. Đến đây, ngồi xuống uống chút trà nóng.”

Hần hừ lạnh một tiếng, cúi đầu lầm bầm, lại đủ để chúng ta được rõ ràng, rành mạch: “Cô nương đứng đắn lại có thể đến kỹ viện vui đùa sao?”

Chao ôi? Ta cúi đầu nhìn trang phục của mình, sẽ không thất bại như vậy chứ, liếc mắt một cái đã bị nhìn ra? Ngay cả hần cũng nhìn ra, vậy vậy tú bà chẳng phải là... Ta quay đầu nhìn nhìn An Ninh, nàng nhún nhún vai, hiển nhiên đã sớm biết chuyện thân phận bị bại lộ.

Ta ha ha cười hai tiếng, quay lại nhìn thiếu niên “Cổ nhân nói, nữ nhân tóc dài kiến thức hẹp, ngươi cũng biết vì sao chứ?” Không đợi hần trả lời ta còn nói thêm “Là bởi vì nữ tử bị khuôn khổ trói buộc, kiến thức chỉ là hữu hạn, căn bản không có cơ hội như nam tử có thể nhìn ra thiên hạ, đi không được vạn dặm đường, thậm chí ngay cả vạn quyển sách cũng không đọc hết, ngươi nói xem các nàng làm thế nào mới có thể có kiến thức sâu rộng đây? Kinh nghiệm của ta cũng chỉ có từ cuộc sống, có thể biết sao?”

Thiếu niên dường như càng thêm không đồng tình “Nguy biện, nữ tử không cần tài mà cần đức, hướng chi...”

“Dừng.” Ta cuống quýt kêu dừng, đừng nói với ta là hần lại giảng cái nữ giới mà ngay cả so với từ nữ nhân ta còn quen thuộc hơn đó nhé. Ta đến đây không phải là để nghe hần giảng nữ giới, nếu không ta ngồi buồn trong nhà không phải có sẵn sao?

Ta bắt đắc dĩ nhướng mắt, nói “Ngươi là Vũ Tạ đúng không?”

Hần lắc đầu, “Tú bà đặt.”

“Vậy tên ngươi là gì?”

Hần nhìn ta dò xét “Ta vì sao phải nói cho ngươi?”

Ta cau mày nhìn hần, tiểu tử này thật đúng là sẽ không hợp tác tốt rồi, xem ra kế hoạch của ta lại có thay đổi.”Ta là ân nhân cứu mạng của ngươi, thế nên, ngươi phải nói cho ta biết.”

Hần lặng im một lát, thật lâu mới thở dài nói “Hỗ lạc bình dương(hỗ xuống đồng bằng), tên của ta là... Uhm, là Mặc Duy.”

Oh, con cháu của Mặc Tử ah(*). Nhìn bộ dáng hần không phải nữ nhân cũng không giống tiểu quan, trong lòng ta sao lại có chút khó chịu, tốt xấu gì ta cũng có lòng từ bi cứu hần một mạng, không nhìn được châm chọc nói “Lão hồ à, xin hỏi lão hồ ngài thuộc giống gì? Hồ Siberia? Hồ Bengal? Hay Hồ Châu Mỹ?”

(*)Mặc Tử (), tên thật là Mặc Dịch (), người nước Lỗ, thời Chiến Quốc. Ông sinh ra và lớn lên trong 1 gia đình tiểu thủ công (khoảng 478 – 392 trước Công nguyên). Ông là người vốn gần gũi thực tế xã hội với người nhân dân lao động.

Học thuyết “Mặc Tử” đã nêu lên gồm 10 chủ trương lớn (có thể nói là mười cương lĩnh chính trị của ông), nội dung được chia thành mười loại: Thượng Hiền, Thượng Đồng, Tiết dụng, Tiết táng, Phi lạc, Phi mệnh, Thiên chí, Minh quý, Kiêm ái, Phi công.

Học thuyết “Mặc Tử” vốn có 71 thiên. Ngày nay còn giữ lại được 53 thiên trong đó có hai thiên “Kinh thượng” và “Kinh hạ” là do ông viết còn lại phần lớn là do các đệ tử, học trò dựa theo lời nói, bài giảng và những việc làm của ông và các học giả Mặc Gia, ghi chép chỉnh lý thành sách.

“Người...” Nhìn hần tức giận đến nỗi mặt mày hết đỏ lại trắng, tâm tình của ta ngược lại rất tốt.

“Ta cái gì mà ta, nhớ kỹ, ta là ân nhân của người, OK?”

Lúc này không chỉ hần mờ mịt, ngay cả An Ninh cũng nhìn ta đầy cổ quái. Ta nghĩ nghĩ, nguy rồi, sao tự nhiên lại thốt ra một câu tiếng Anh chứ.

Ta quay đầu đi hướng khác, làm bộ đang xem trang sức trong phòng, một lát sau mới tiếp tục nói “Ta chỉ hỏi người một điều, người có muốn rời khỏi nơi này không?”

Hần kinh ngạc há hốc miệng hình quả trứng “Người muốn giúp ta rời khỏi nơi này?” Đột nhiên hần lại nhìn chằm chằm vào ta “Vì sao người hết lần này đến lần khác giúp ta, người có ý đồ gì?”

Ta không nhận được muốn học máu, có phải thần kinh của hần có vấn đề không vậy, mắt ngủ đa nghi cộng thêm không biết có ơn cần trả sao, ai dà, thật là ngốc quá...”Người nghĩ ta không thể làm việc đó sao, đùa người một chút thôi, dù sao ta hiện tại cũng không có việc gì làm, tìm chút việc để làm có gì sai sao? ? ? Nếu người không muốn, cứ coi như ta chưa nói gì.” Ta trừng mắt nhìn hần, hai tròng mắt mở lớn, rồi không thêm nhìn hần nữa, bỏ lại đây nhợ, ta sẽ chờ cá mắc câu!

Đợi cả buổi, mãi đến khi ta sắp không kiên nhẫn nổi nữa hần mới kinh ngạc hỏi “Người giúp ta có điều kiện gì?”

Nếu bị xem thấu, ta đây sẽ nói rõ ràng cho hần vậy, ta đẩy An Ninh đi ra ngoài, rồi mới đại khái đem kế hoạch của ta nói với hần một lần. Sau khi nghe xong, hần chăm chú nhìn ta với ánh mắt quái dị, ta lười biếng liếc hần, bộ dáng như muốn hỏi có muốn hay không. Ta không tin hần sẽ không động tâm.

Sau một lúc lâu, nam nhân đang ngơ ngàng kia mới đáp ứng yêu cầu của ta. Ta mỉm cười, đã xong.”An Ninh!”

“Dạ, chủ tử.”

“Gọi tú bà tới đây, ta có việc muốn nói với nàng.”

“Dạ.”

Không lâu sau, tú bà ưỡn ẹo tiến vào, “Yo yo có chuyện gì vậy gia? Là Vũ Tạ chiêu đãi không chu toàn sao?” Nói xong hung hăng trừng mắt liếc nhìn Mặc Duy.

Ta đưa mắt liếc nàng một cái, nói thẳng “Ta muốn chuộc thân cho Vũ Tạ, tú bà hãy ra giá đi.”

Tú bà đầu tiên là kinh ngạc, nhưng cũng là người từng trải, không lâu sau đã hồi phục tinh thần, cười quyền rũ nói “Gia phải biết là, Vũ Tạ nhiều năm như vậy rồi...”

Ta đứng dậy, chậm rãi đi đến trước mặt tú bà “Tú bà à, người đừng nói với ta hần lấy đi của người rất nhiều bạc đó, người xem bộ dáng hần gầy gò mỏng manh thế này, phỏng chừng cũng không ăn hết bao nhiêu bạc của người, huống chi hần ở trong này lại có thể giúp người tiếp khách” thấy Mặc Duy xem thường hừ một tiếng thật to, ta thở dài sửa miệng “Được được được, không tiếp khách, thì làm việc đi, còn có thể giúp người thu thêm tiền, thêm nữa hần cũng chỉ là một tên tiểu quan, cũng không được học cầm kỳ thư họa gì, tự nhiên lại tiết kiệm bạc, vì tất cả những lí do này ta xin hỏi tú bà, đến tột cùng bà muốn lấy từ trên người hần được tiền bạc gì chứ?”

Tú bà bị ta nói cho thông suốt thao thao bất tuyệt cũng có chút choáng váng, ta cười, mới thề mà đã choáng váng, kích thích lớn hơn nữa thì sẽ thế nào đây. Ta đến gần tú bà, đem nàng kéo đến một bên, “Tú bà, ta cũng sẽ không để người chịu thiệt đâu, người cũng đừng nói giá trên trời lừa gạt ta, người là người từng trải cũng có thể đoán được thân phận của ta, chuyện ta là nữ tử, nhất định người đã sớm nhìn ra. Không

nói lừa người, lão gia nhà ta chính là con của đường kim hoàng thượng... Đại thần một mực trung thành Dạ đại nhân." Như dự đoán nhìn thấy đáy mắt tú bà lóe lên, ta vỗ vỗ bả vai của nàng "Ta nghĩ người nên hiểu được ý tứ của ta đi, Vũ Tạ vừa không phải hoa khôi, cũng không phải vai chính trong vở kịch, nhìn đáng vẻ của hắn, nói vậy cũng là đến đây không bao lâu, nhưng vì một nhân vật nhỏ này, tú bà người sẽ không muốn vì hắn mà đắc tội với lão gia nhà ta chứ? 150 lượng, như thế nào, thành giao sao?"

Tú bà có chút do dự "150 lượng cũng hơi ít, ta..."

Ta lắc đầu, "150 lượng, đúng giá. Chỉ là mua một tiểu quan thôi, chẳng lẽ người còn muốn ta mời gia nhà ta đến thương lượng mới được sao?"

Danh tiếng của Dạ Trạch Vũ xác thực cũng là dùng được, tú bà thấy vậy cũng chỉ có thể nhận ngân phiếu, mang khế ước bán mình đến đây.

Ta quay đầu đắc ý hướng Mặc Duy cười cười, xong việc chào tú bà rời đi, ta đem khế ước bán mình thối đến chỗ một ngọn nến, chỉ chốc lát sau, chỉ còn lại một đồng bụi bặm.

Hắn bỗng nhiên ngậy người một chút, tiện đà dời tầm mắt nhìn phía ta, ta tự cho là khêu gợi mỉm cười, lại thấy biểu hiện của hắn giống như thấy quỷ.

"Này này người, người thực không nể tình nha, ta đã thay người chuộc thân đó."

Mặc Duy cười nhẹ, cứ như hắn không nghe thấy ta đang phê phán vậy.

"An Ninh, người nói, ta cười khó xem như vậy sao?" Ta lại cười quyến rũ duyên dáng với nàng, nào biết An Ninh lại có bộ dáng cổ quái như nuốt phải giấm, bộ mặt vặn vẹo cố gắng đi đến.

Ta mãnh mẽ vỗ vỗ vào lưng nàng, "Giả vờ cái gì chứ, chỉ biết vừa nãy người cười trộm." Ta sờ sờ mặt mình, "Thật là cười khó coi như vậy sao?"

"Chủ... tử, không... phải, ... Là khuôn mặt ngài... không thích hợp... không thích hợp cười như vậy." An Ninh cười đến mức thổ hổn hổn, ngay cả nói cũng không nói được hết câu.

"Cái gì? Mặt ta thế nào?" Sao ta lại không cảm thấy có gì không thích hợp chứ, chẳng lẽ trên mặt có chữ? Thiếu mắt thiếu miệng? Nếu không thì sao lại như vậy?

"Ngài chưa nhìn kĩ mặt mình trong gương sao?" An Ninh nhin cười, kỳ quái hỏi ta.

Ta lắc đầu, ở cổ đại cái đó có thể gọi là gương sao? Vàng đục mờ mờ ta nhìn cái gì cũng không rõ lắm, ta cũng lười xem xét. Dù sao nếu muốn trang điểm, đều có An Ninh hoặc là Thu Ngữ rồi, không đến lượt ta phải động tay.

"Là khuôn mặt ngài trẻ con giống cô gái nhỏ 14, 15 tuổi, rất thuần túy, không thích hợp mỉm cười thành thực như thế!" Nói xong, An Ninh lại cười vang một trận.

"Không thể nào." Ta tùy tay cầm một cái gương vàng trên bàn, cẩn thận nhìn kĩ mình.

Chúa ơi, gương mặt sao lại như trẻ con thế này chứ, mập mập như vậy, nhìn thế nào cũng không giống cô gái xinh đẹp 18 tuổi a, ta âm thầm bỏ gương xuống, chẳng lẽ ta không có chút thành thực quyến rũ nào? Ông trời à, ông không phải cố ý chỉnh ta đấy chứ, tuy rằng trước kia ta vẫn thường ước ao mãi trẻ trung như 16 tuổi, vậy nên ông đã cho ta khuôn mặt như trẻ con thế này à... Trách không được người ta vừa thấy ta nữ phần nam trang đã nhận ra, về sau ta làm sao ra ngoài chơi được đây.

Người ta xuyên qua thời không, không phải cô gái xinh đẹp, cũng là mỹ nam tử, không phải cười khuynh thành, cũng là quay đầu cười một cái trăm người mê, tại sao đến lượt ta, lại thành một cái mặt sữa như trẻ con thế này chứ... Ta thật sự thật sự rất khó tưởng tượng được khuôn mặt như trẻ con này mà đây nấp nhẩn thì sẽ khủng bố thế nào... Thiên Sơn đồng mỡ(nhân vật trong "Thiên Long Bát Bộ" của Kim Dung, cái bà mà cái lão hoàn đồng, rồi mang đến cho tiểu hòa thượng Hư Trúc một cô công chúa đó. ^__^) sao? Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng...

Nhìn bộ mặt như khóc tang của ta, An Ninh cuối cùng cũng tìm về lương tâm hồi lâu không thấy, an ủi ta "Chủ tử, thật ra cũng không nghiêm trọng như vậy đâu. Không phải nói nữ 18 sẽ thay đổi lớn sao? Chủ tử vẫn còn thời gian để thay đổi mà."

Ta liếc nàng một cái, trong lòng âm thầm quyết định: nếu nơi này không có ngành công nghiệp mỹ phẩm, ta đây Quan Hiểu Diên sẽ là người đầu tiên ở triều đại này phát triển ngành công nghiệp mỹ phẩm, mục tiêu hàng đầu chính là chinh lại khuôn mặt này của ta, đổi thành, uhm, ai thì tốt đây? Vấn đề này rất đáng để nghiêm cứu kĩ rồi...

10. Chương 10

Đưa nhân vật nam chính về, ta bấm đốt ngón tay thấy mình cũng đi được nhiều ngày rồi, nhưng nam nhân kia sao không có một chút động tĩnh gì vậy? Chẳng lẽ còn không biết ta bỏ nhà đi ra ngoài sao?

“An Ninh?”

“Chủ tử?”

“Dạ Trạch Vũ lần này đi đâu vậy? Khả năng sẽ đi bao lâu?” Vạn nhất hắn đi ra ngoài một năm rưỡi thì sao, bạc ta mang theo làm sao mà đủ chứ? Muốn ta tự trở về sao, cũng không nên, thật là mất mặt lắm, hừ, thật sự không tốt rồi, ta sẽ ngay tại bên ngoài này tự chủ gây dựng sự nghiệp. Ban đầu nếu không đủ vốn, hắc hắc, ta quay đầu nhìn An Ninh, nếu thật sự không đủ ta sẽ đem An Ninh đi bán —— nghệ, đúng, làm xiếc kiếm tiền.

“Nô tỳ cũng không rõ ràng lắm, lần này nghe ca ca nói, là đến phía nam.” An Ninh trả lời yếu ớt.

“Cái gì? Sao ngươi không nói sớm!” Ta quay lại thực nghiêm túc trừng mắt nhìn nàng.

An Ninh thở hổn hển nâng cánh tay lên, giữ vững cái gì đó trong tay, “Nô tỳ vốn muốn nói, nhưng chủ tử muốn nô tỳ không cần dài dòng, cho nên... Chủ tử, nô tỳ có thể nhờ ngài một chuyện được không?”

Nhớ lại ngày đó, An Ninh dường như muốn nói cái gì đó, ta... ta ra vẻ cũng kêu nàng đừng dài dòng. Mà... là ta sai lầm mất rồi.

“Chuyện gì?”

“Chúng ta có thể không mua cái đó không, nô tỳ và Mặc Duy đều không cảm nổi nữa rồi.”

Ta quay đầu xem xét Mặc Duy, quả nhiên hắn cũng đang mệt mỏi vẻ mặt đỏ bừng, ánh mắt mang đạ khiến trách... Ách, bỏ đi.

“Được rồi, được rồi, chúng ta tìm một quán trà uống chút trà rồi trở về khách sạn, được chứ?”

Ta rút lui đi tới, “An Ninh à, phía nam lớn như vậy, chúng ta sẽ không trùng hợp đến mức đúng lúc đụng mặt, đúng không?”

Ánh mắt An Ninh bỗng nhiên lóe sáng, “Nếu vạn nhất trùng hợp như vậy thì...” Nói xong nàng trừng mắt nhìn ta, ta lại quay đầu, phản ứng đầu tiên: thật là khủng khiếp, chạy mau ah...

Tuy nhiên, “Quan Hiểu Diên, đứng lại!” Giọng nói đã giận đến phát run, ta gục đầu xuống, đôi mắt sáng lạn tươi cười, “Tướng công, đã lâu không gặp nhé, gần đây khỏe không?”

Oa, tức giận không nhẹ nha, mặt thành tro rồi, đen sì sì.

“Tại sao ngươi lại ở đây?”

“Ta... Ta sau khi ăn xong thấy hơi no, đi ra ngoài đi bộ đi bộ thôi mà. Hắc hắc...” Ô ô, sao lại trùng hợp như vậy chứ!

Dạ Trạch Vũ hừ lạnh một tiếng, “Lang thang đến đây?” Vẻ mặt chỉ trích, nếu nói hiện tại hắn muốn lấy mạng của ta ta cũng không chút hoài nghi, hắn hiện tại, hoàn toàn giống một tên Diêm La muốn giết người rồi.

“Hắn là ai vậy?” Là tác dụng tâm lí của ta? Vì sao ta cảm thấy mặt hắn lại đen thiệt nhiều ah... Thậm chí ta còn có thể nghe được âm thanh của hàm răng đang nghiến chặt.

“Ách, ai?”

“Hắn...” Dạ Trạch Vũ liếc Mặc Duy phía sau ta dường như đã bị chiến lợi phẩm của ta mai một.

Ta không nói gì chỉ nhìn chân mình, không đúng nha, rõ ràng là hắn sai trước, vì sao ta phải giải thích chứ?

Ta vội vàng kéo Mặc Duy lại, “Hắn là tình yêu mới của ta!”

Ta nghe được phía sau Dạ Trạch Vũ có tiếng hít không khí thật mạnh, An Thần bị dọa đến nổi gương mặt trở nên trắng bạch nhưng thật ra kết hợp với khuôn mặt đen xì của Dạ Trạch Vũ thì lại càng tăng thêm sức mạnh, chính là hai tên Hắc Bạch vô thường đó.

“Oh?” Dạ Trạch Vũ nhếch khóe miệng, âm thầm cười nhìn Mặc Duy bên cạnh ta, rồi lại dừng trên người ta, ánh mắt lạnh như băng dường như muốn bỏ ta thành hai nửa. Ta không chịu nổi lui về phía sau từng bước, thật là khủng khiếp.

Nghĩ nghĩ lại nhớ tới cái giường trống rỗng ngày ấy, ta lại bị đụng phải chỗ đau, ngọn lửa trong lòng cũng hừng hực bùng lên. Ta ưỡn thẳng ngực, tại sao phải nao núng chứ, rõ ràng là hắn sai trước mà. Ta nhìn thẳng đón nhận ánh mắt hắn, “Đúng vậy. Chính là tình yêu mới.” Mặc Duy bên cạnh kéo góc áo của ta, “Hắn chính là tướng công của ngươi?”

Ta hướng hắn gật gật đầu, “Là hắn đó, người đừng có bại trong tay hắn nha, phải để cho ta không một chút mặt mũi chứ, đừng...”

Còn chưa nói xong, cả người ta đã bị ngã ngửa. Lần thứ hai, nam nhân này lần thứ hai coi ta như hàng hóa mà khiêng lên.

Ta cảm giận vặn vẹo hô to “Dạ Trạch Vũ, ta lệnh cho ngươi mau buông ta xuống, ngươi nghe thấy không... Ngươi buông tay ra cho ta. Ngươi chỉ biết dùng mỗi chiêu này thôi sao, lúc nào cũng chỉ biết khiêng ta đi!” Nhưng mặc kệ ta có đánh mạnh, có hô to thế nào thì hắn vẫn không chút sứt mẻ khiêng ta từng bước một đi về phía trước.

“Ngươi là đồ hỗn đản, ăn xong rồi thì bỏ chạy, bây giờ còn khi dễ ta như vậy, ngươi có phải là nam nhân hay không ah... Ngươi...” Đột nhiên hắn ngừng bước, ta cũng tạm dừng lại, phát hiện bốn phía mọi người đều đang kì quái nhìn ta, lúc này ta mới ý thức được mình vẫn đang ở đường cái, mà giọng nói của ta dường như có thể nói là MAX. Ta ảo não, nhưng hắn lại tiếp tục “Hiên ngang lắm liệt” khiêng ta trong ánh mắt của mọi người tiếp tục đi về phía trước.

“Ngươi... hại ta mất mặt, ngươi —— đi —— chết —— đi ——”

Cổ họng ta đã quá đau rát rồi, thế nhưng đều không có tác dụng gì, đến cuối cùng, thật sự mệt mỏi ta lại dựa vào lưng hắn ngủ.

Khách điểm, ta tỉnh lại dưới ánh mắt đồng tình của An Ninh.

Ta dụi dụi mắt, bỗng nhiên mới phản ứng lại, ta cầm tay An Ninh “Tên hỗn đản đó đâu? Đúng rồi, còn có Mặc Duy đâu?”

An Ninh cười cười “Yên tâm, Mặc Duy được gia bố trí ở một căn phòng rồi, gia sao, đang cùng ca ca của nô tỳ thảo luận công việc.”

“Dạ Trạch Vũ đối với Mặc Duy thế nào.”

“Còn không có làm gì, có lẽ là gia chưa nghĩ ra nên trừng phạt hắn thế nào.”

Ta nhìn nàng một cái, nghĩ rằng, chắc hắn đã tỉnh táo rồi. Hừ, sợ cái gì, trò hay vẫn còn ở phía trước, hắn dám “chạy trốn” cũng phải nhận lấy đại giới sau đó đã.

“An Ninh, quần áo của ta đâu?” Trò hay cũng nên bắt đầu.

An Ninh ngẩn người, sau đó lại ghen cười đến không thở nổi. Ta hồ nghi nhìn nàng, giọng nói lạnh lùng “Ngươi đừng nói với ta nam nhân bụng dạ hẹp hòi kia... đem áo khoác của ta tịch thu rồi?”

“Cái kia... Phu nhân, gia nói phu nhân đi ra ngoài lâu, quần áo ô ւế, cho nên bảo nô tỳ mang quần áo của phu nhân đi giặt sạch.”

“Một thứ cũng không để lại?”

“Đúng vậy, một thứ cũng không để.”

“ ... ”

“Người NND(là một câu chữ, mình đọc vài truyện convert cũng thấy hay để thế này, cũng có truyện viết hẳn ra là CMN hay CBN), muốn chặt đứt đường sống của ta hay sao, loại thủ đoạn biến thái thế này người cũng dùng đến, người có phải là nam nhân nữa không, bụng dạ hẹp hòi như vậy, rõ ràng chính là một thái giám! Thái giám chết bầm, tốt, người không muốn cho ta ra khỏi cửa đúng không? Ta cứ hiên ngang mà ra cho người xem đó.”

“Cái đó, phu nhân, gia có phải thái giám hay không, không phải phu nhân là người rõ ràng nhất sao?” An Ninh nhìn ta với ánh mắt chế nhạo.

“An Ninh, người cũng đừng quên, là ai mang người ra ngoài chơi ...” Ta uy hiếp trừng mắt với nàng, lại nhìn xuống quần áo trên người nàng, không khỏi nghĩ tới cái gì đó. Đúng vậy, thung lũng tự nhiên mà sâu, người cũng phải tự mà cường.

An Ninh chợt dạ co rúm lại một chút, hoài nghi nhìn ánh mắt đang suy nghĩ tính kế của ta.

Ta kéo tay An Ninh, “An Ninh ah, ra ngoài mấy ngày nay, người nói xem ta đối đãi với người thế nào?”

“Phu nhân đối đãi tốt lắm.”

Ta đổi câu chuyện, lạnh lùng nói “Vậy sao người lại giúp tên Dạ Trạch Vũ kia nhân lúc ta ngủ mà ra tay, người nói xem có phải xin lỗi ta hay không?”

An Ninh đề phòng nhìn ta, “Phu nhân có tính toán gì không...”

“A...”

“ ... ”

Một hồi “Khuyên can mãi” cộng thêm “Cường bức dụ dỗ”, ta cuối cùng cũng mặc vào quần áo của An Ninh ra khỏi phòng. Hừ hừ, Dạ Trạch Vũ, người tưởng vậy khốn ta sao, còn không có dễ dàng như vậy đâu.

Ta ba một tiếng đẩy cửa phòng của Dạ Trạch Vũ ra, nhìn thấy hai người bên trong mỗi người một vẻ mặt nhìn ta.

Ta cũng không chờ bọn hắn nói thêm cái gì, ta chống lại con người trong suốt sâu thẳm của Dạ Trạch Vũ, “Bây giờ ta muốn đi câu dẫn Mặc Duy, tốt lắm ta đã nói hết lời rồi, ta đi đây.”

Ta xoay người nhàn nhã cao ngạo rời đi, đi được vài bước, thế nhưng phía sau lại không có động tĩnh gì. Ta thấy thật kỳ quái, bỗng nhiên bên trong truyền đến âm thanh kia “Không tiễn.”

“Cái gì... ?”

“Hừ, ta hiện tại phải đi, người không biết Mặc Duy có bao nhiêu ôn nhu đâu...” Nhưng người bên trong vẫn không có động tĩnh gì, cứ như một màn dọa người trên đường vừa nãy chỉ là trong giấc mơ của ta ấy.

Ta khề cấn môi, gào thét lớn rồi đi, người cứ giả vờ đi, ta muốn xem xem là người không nhịn được trước hay là ta bại trận trước.

11. Chương 11

“An Ninh, gần đây có phải càng ngày càng nóng không?” Ta nhàm chán nhìn trời, không khỏi thở dài.

“Phu nhân, làm sao vậy?” An Ninh khó hiểu hỏi.

“Người nói xem gia của các người có phải vì trời nóng quá mà cháy hỏng đầu rồi không...” Nếu không tại sao hẳn lại cho ta mang tên tình yêu mới này về nhà, cho dù mỗi ngày ta chạy đi đâu cũng không hề phản ứng, đừng nói ghen tị, ngay cả quan tâm tối thiểu cũng không có. Trừ bỏ... Mỗi đêm đều bồn ba với ta một

phen, làm tình làm chuyện. Nếu không phải mỗi đêm hắn đều đến với ta, thì thật sự ta nghĩ mình đã bị thất sủng rồi!

“Tại sao phu nhân lại hỏi như vậy?”

“Không phải đầu óc cháy hồng, chẳng lẽ là thần kinh có vấn đề sao?”

“Phu nhân...” An Ninh buồn cười nhìn ta “Phu nhân đang trách gia vì sao không ăn đấm chua?”

Ta kinh ngạc ngoái đầu lại nhìn “Sao người biết?”

An Ninh cười cười, tiếp tục cúi đầu uống trà, “Nô tỳ thấy phu nhân mỗi ngày đều chạy đi tìm Mặc Duy, lại mỗi lần đều tức giận trở về, liền đoán được ngay.”

“Vậy người nói, Dạ Trạch Vũ vì sao không có động tĩnh gì chứ?” Ta buồn rầu không thôi nâng hai má. Vốn nghĩ với cá tính của hắn, không đem ta đánh tới móng nở hoa, đem Mặc Duy đuổi ra ngoài, thì khẳng định là sẽ không bỏ qua. Tuy nhiên, sự thật rất tàn khốc, một mình ta ở trong này đùa giỡn, hắn lại keo kiệt ngay cả thét to cũng không thét lên một tiếng. Aizz... Thất bại rồi!

“Gia vốn là người sống nội tâm.” An Ninh miệng ngậm một miếng điểm tâm, áp ứng nói.

“Lão bà đã trèo tường rồi, người có sống nội tâm đến đâu cũng phải có phản ứng gì chứ?”

“Có lẽ gia trầm mặc kháng nghị?”

“Với cá tính của hắn, bình thường hắn là phải bùng nổ trong trầm mặc mới đúng.”

An Ninh cười một tiếng “Phu nhân nếu hiểu gia như vậy, sao lại còn tới hỏi nô tỳ?”

Mắt ta trắng dã, “Chính là không nghĩ ra mới hỏi thôi.”

An Ninh cười khê nhìn ta, không nói.

Ta hừ hừ, nếu việc nhỏ đó không dao động được hắn, vậy thì lúc này ta sẽ ra tay mạnh hơn “Nói với mọi người, đêm nay không cần hầu hạ ta, ta đến chỗ Mặc Duy ngủ qua đêm.”

An Ninh kinh ngạc, cái gì đó trong miệng suýt rớt xuống, “Phu nhân thật sự muốn...”

“Đúng vậy...”

Chạng vạng, ta kích động đi đến phòng ngủ của Mặc Duy, thấy hắn đang viết chữ, ta cũng tận lực đi lại nhẹ nhàng. Tưởng có thể dọa được hắn, lại nghe thấy hắn nói “Hắn vẫn là như thế?”

Ta phát phát tay, khổ sở nghiêm mặt xem xét hắn “Đừng nói nữa, thực mắt mắt rồi. Hắn căn bản không cần ta nữa.”

Mặc Duy lười biếng buông bút trong tay, từ từ đi đến ngồi xuống cạnh ta “Vậy người cũng đừng hồ nháo nữa, cẩn thận chuyện đồn nhảm bên ngoài làm chết đuối người.”

Ta trừng mắt nhìn hắn, giọng nói càng ngày càng nhỏ nhẹ.”Ta sẽ không tước vũ khí đầu hàng đâu! Ta muốn nghe hắn nói yêu ta, nếu không lòng ta rất lo lắng, lo lắng rất nhiều ah!”

“Người ah...” Mặc Duy bất đắc dĩ lắc lắc đầu, ta thấy giả dối, ba một tiếng chụp vào gáy hắn “Người đừng giả dạng già dặn, không giống đâu nhé. Mới có tí tuổi, sao lại nói cái giọng đó chứ?”

Mặt của Mặc Duy thoáng chút đã đen kịt lại “Có cô nương gia nào động tay động chân giống người không? Hơn nữa, ta tốt xấu cũng là...”

“Cũng là cái gì?”

“Cũng là người 25 tuổi rồi, còn không tới phiên tiểu nha đầu người giáo huấn ta.” Mặc Duy thở phì phì bước đến trước bàn, tiếp tục viết chữ, không hề nhìn ta.

Ta vừa nghe thấy thế, nhất thời hóa đá. 25 tuổi?

“Ha ha ha... Người đã 25 tuổi? Đừng có nói dối với ta, người sao, 20 tuổi còn không đến, còn giả bộ cái gì?” Ta véo véo da mặt hắn, cười đến long trời lở đất.

Mặc Duy phát tay đẩy tay ta ra, im lặng hướng ta bắn ra N cái tiểu mặc phi đao, ý đồ lấy ánh mắt giết người. Nào biết ta vừa thấy lại càng cười đến không thể ngừng được. Hắn đơn giản không thèm để ý đến ta, tiếp tục run rẩy bắt tay vào việc luyện chữ, mặt ngoài thì làm như không có việc gì, nhưng chữ trên giấy thì, ta muốn khen cũng không khen nổi, quả thực chính là một đàn cá chạch. Nhưng mà, gương mặt của hắn với ta cũng không khác nhau lắm, đều thuộc loại nhìn không thấy già, mặt hắn so với mặt ta thì hơi dài hơn một chút, cho nên còn không đến mức tuyệt vọng như ta.

Nhìn kỹ ta thấy hai khuôn mặt cũng có chút giống nhau, mặt đều giống như trẻ con?

Ta cười mãi một hồi lâu, mới dừng lại được. Ta thanh thanh cổ họng, bắt được bút của hắn “Người cũng đừng lãng phí giấy. Nhìn tay người run rẩy như thế, người muốn mắng ta khinh bỉ ta cũng cố chịu đựng, ta chịu chút ủy khuất còn hơn để người lãng phí tư liệu.”

Mặc Duy tùy ý để ta đoạt đi bút lông, nhẹ nhàng hít vào một hơi, “Nói đi, hôm nay đến lại có chuyện gì?”

Ta thở dài, đưa nhử thích tự ngược này, ta đã bỏ qua cho hắn mắng, hắn còn nhịn được như vậy ... Aizz, cổ nhân mà!

“Hôm nay ta muốn ngủ ở đây.”

Mặc Duy thật lâu vẫn không nói gì, ta ngó sang nhìn hắn, thấy hắn cứng họng, vẻ mặt ngạc nhiên đến cực điểm, thậm chí hai má còn đang đỏ bừng rất là đáng yêu. Chỉ chốc lát sau, ngay cả lỗ tai cũng biến đỏ.

“Khụ, người nói cái gì?”

Ta ghen cười, trịnh trọng nói “Ta quyết định, hôm nay ta sẽ ngủ trong phòng của người.”

“Không được!” Hắn nói ý chính nhìn ta, mang một bộ mặt không thể xâm phạm.”Việc này thật không ra thể thống gì, người khi nào thì mới hiểu được, việc người hiện tại đang làm chính là hủy đi thanh danh của chính mình.”

Ta không cho là đúng nói “Chúng ta lại không thực sự làm cái gì, sợ cái gì chứ?”

“Ta là suy nghĩ cho danh tiết của người.”

“Ta đã lập gia đình rồi, trong sạch cũng không còn nữa, còn muốn danh tiết làm gì?”

Mặc Duy lại kinh ngạc một trận, có lẽ là không thể tưởng tượng được một cô nương gia như ta lại có thể nói như vậy.

Hắn vẫn giữ bộ mặt đó nói “Ta nói không được là không được, người đi đi.”

Ta thở dài, âm hiểm hướng hắn cười không ngừng, “Người đừng quên ước định của chúng ta nha, người phải làm theo lời ta vô điều kiện, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy đó.”

Về mặt Mặc Duy vẫn dứt khoát, “Đây là lễ pháp, tuyệt đối không được.”

Ta không biết nên khóc hay cười nhìn hắn một lúc lâu, giờ ta mới hiểu được mới vừa rồi dường như chúng ta đều là ông nói gà bà nói vịt “Người thực sự cho rằng chúng ta sẽ ngủ cùng một giường sao!”

Hắn nghi hoặc nhìn ta, mặt ta nóng lên một chút, nhưng cũng chỉ hồng hồng thôi “Người tưởng ta không biết nghĩ sao, đương nhiên là người ngủ trên sàn, ta ngủ trên giường rồi, có được không.”

Mặc Duy ngăn người, “Như thế dường như vẫn không tốt lắm, nếu bị truyền ra ngoài...”

Ách, thực không chịu nổi tên này nữa, so với Dạ Trạch Vũ lại càng cổ hủ. Ta im lặng bước đến cạnh cửa, đóng cửa vào.

Nếu hòa bình nói chuyện không giải quyết được vấn đề, vậy thì chỉ có thể dùng bạo lực để giải quyết thôi.

Đêm nay, ta sẽ an an ổn ổn mà nằm trên giường của Mặc Duy, về phần hắn sao, nằm úp sấp trên bàn là được rồi. Nghe thấy tiếng hít thở đều đều của hắn, chắc là sớm ngủ say rồi.

Ta thế nào cũng không ngủ được, trong lòng vẫn nghĩ đến phản ứng của Dạ Trạch Vũ, nghĩ nghĩ, thế nhưng lại ngủ đi mất.

Không biết qua bao lâu, trên mông đột nhiên truyền đến một trận đau nhức, ta nhảy dựng lên “Con dê vương bát đần nào thế, dám nhân lúc ta ngủ tính kế với ta sao?”

Phía sau lưng bỗng nhiên truyền ra từng cơn gió lạnh, lạnh lùng thổi hồng hộc, dường như báo trước điềm xấu.

“Biết đau?” Ngữ điệu âm trầm qu thuộc mà đáng sợ, không khỏi khiến cho cả người ta cứng đờ, ta thật cẩn thận quay sang một bên, quả nhiên chống lại con người trong suốt sâu thẳm đó.

Không đợi ta đáp lại, bàn tay người bên cạnh đã không ngừng nhấc lên từ trên người ta từng trận từng trận triều dâng. Nhìn động tác thô bạo của hắn, ta bất đắc dĩ thè lưỡi, trong lòng lại vui vẻ không thôi, vì thế ta chống chống đẩy đẩy vài cái tượng trưng, rồi không nhịn được ôm lấy cổ hắn, không thể tự kiềm chế được mà sa vào lửa giận nồng đậm —— dục hỏa của hắn.

Dần dần bình tĩnh lại, hắn rút ra khỏi thân thể ta, nghiêng người, cũng không thèm nhìn ta.

Ta vỗ vỗ sau lưng hắn, không phản ứng; ta dùng sức đấm hắn một chút, tay đau quá, như là đấm vào một phiến đá ấy. Con người ta vừa chuyển, nhớ tới một chiêu trình phục mẹ trước kia, vì thế ta lau lau cái mũi, ngụy trang bật lên tiếng khóc yếu ớt.

Quả nhiên, thế này hắn mới chậm rãi xoay người lại, mắt lạnh nhìn ta chằm chằm, trong con người tràn ngập lửa giận vẫn chưa tiêu tan.

Cầm giận trong lòng ta mấy ngày nay đối với hắn phút chốc tan thành mây khói, ta tiến lại ôm lấy thắt lưng hắn đầu dán vào lồng ngực vẫn còn tức giận chưa tiêu tan kia cọ xát cọ xát, “Ta nghĩ đến người không cần ta.”

“...” Bàn tay đặt sau lưng ta nhẹ nhàng vỗ về, ta an tâm lại tiến sát thêm một chút, than thở oán giận nói “Ta chỉ là muốn nghe người nói yêu ta thôi, thật sự khó như vậy sao? Mấy ngày nay, ta mỗi ngày đều phải đi tìm Mặc Duy, nhưng người một chút phản ứng cũng không có, ta nói ta muốn đi câu dẫn hắn, thế nhưng người còn mời ta đi!” Nói đến chỗ oán hận, ta dùng sức đấm vào ngực hắn. Vẫn là đau, không đánh nữa.

Ta giương mắt nhìn hắn, “Chàng yêu ta sao?”

Dạ Trạch Vũ nhìn ta một lúc lâu, bỗng nhiên môi hắn đặt lên môi cánh hoa của ta, ôn nhu cùng ta giao triền, hoàn toàn không thấy thô lỗ như vừa rồi.

Hắn buông ra, ánh mắt mờ màng vài phần, có thể nhìn đến đáy mắt tràn đầy nhu tình.

“Chàng yêu ta sao?”

Thở dốc...

“Chàng yêu ta sao?”

Thở dốc...

“Chàng yêu ta sao ?”

Thấy hắn lại muốn tiến về phía trước hôn ta, ta một phen đẩy ra “Chàng hôn còn không đủ sao, ta muốn nghe chàng nói yêu ta, cứ hôn nỏ nhiệt như vậy để làm chi.”

“Chàng nói chàng rốt cuộc có yêu ta không?”

“...”

“Nói ra rất khó?”

“...”

“Uhm...”

“Ah... Chàng lại đang làm gì?”

“Nói cho nàng đáp án.” Người nào đó đang dùng hành động qua lại để đáp lại vấn đề rất nghiêm túc này.

Thẩm vẫn kết thúc, về phần đáp án sao, ha ha...

12. Chương 12

Trải qua ngày hôm trước mệt mỏi cùng ép buộc, ta ngủ thẳng tới giữa trưa mới lười biếng tỉnh dậy. Bên cạnh giường dĩ nhiên đã trống không, tên kia chắc đã vào triều rồi.

“Phu nhân, gia mời phu nhân dùng cơm trưa xong thì đến thư phòng gặp gia.”

Ta lên tiếng, trong lòng buồn bực, có chuyện gì ngày hôm qua sao lại không nói? Ăn trưa xong, khi ta đi vào thư phòng, ngoài ý muốn phát hiện Mặc Duy đã ở bên trong, hắn cũng không hiểu rõ.

“Tìm ta có chuyện gì?” Ta đi đến cạnh bên một cái ghế dựa rồi ngồi xuống, nhìn Dạ Trạch Vũ.

“Là chuyện của hai người.” Hắn nói với giọng điệu rất bình thản, không nhìn ra dấu hiệu gì.

Ta nheo mắt, có chút tức giận. Nam nhân này, ngày hôm qua mọi việc còn chưa rõ ràng sao, hiện tại lại còn muốn khởi binh vẫn tội?”Chàng muốn đuổi hắn đi ra ngoài?” Ta ngoái đầu nhìn về hướng Mặc Duy, về mặt hắn không cho là đúng. Đứa ngốc này, đi ra ngoài mà cứ như hắn, không có hậu thuẫn, không có thu nhập, có thể làm gì chứ? Chẳng lẽ lại trở về... ?

Dạ Trạch Vũ thản nhiên nhìn ta, “Ta không phải làm như vậy.”

“Ôi chao? Chắc chàng không nhớ rõ chàng có nhân từ như vậy sao?” Ta nhìn hắn như nhìn quái thú, đừng nói với ta là hắn giết người vô số, hiện tại muốn tích đức làm việc thiện để bù lại? Ta sẽ không tin hắn là người như vậy đâu.

Dạ Trạch Vũ không để ý đến ta, chỉ quay đầu về phía Mặc Duy “Người họ Lạc?” Tuy là nghi vấn, nhưng khẩu khí cũng là hoàn toàn khẳng định.

Mặc Duy có chút kinh hãi, hắn đột ngột đứng dậy, thậm chí làm đổ cả chén trà trên bàn, chén trà rơi xuống vang lên thanh thúy càng thêm chói tai trong không khí trầm tĩnh này.

Dạ Trạch Vũ thản nhiên nhìn việc đó, “Người có nhớ được nhà người có quản gia họ Quan?” Họ Quan? Chẳng lẽ cùng họ Quan với ta?

“Tại sao người biết chuyện này?” Mặc Duy tiến lên hai bước, hồ nghi nhìn chằm chằm Dạ Trạch Vũ “Người rốt cuộc là ai?”

Dạ Trạch Vũ nhẹ nhàng băng quơ nói “Ngày Lạc trang chủ bị diệt môn có một quản gia mang theo muội muội 5 tuổi của người trốn đi, cũng là muốn để nàng không phải chịu liên lụy, nên đã cho nàng mang họ mình, mà người, được một người hầu khác của cha người mang đi trốn thoát, từ đó mai danh ẩn tích đến nay.”

Ta thấy thật nực cười, “Chàng đừng nói với ta, ta chính là cô bé được quản gia mang đi, hoặc là nói, ta là muội muội của hắn.” Làm cái gì vậy?

Dạ Trạch Vũ gật gật đầu “Đúng vậy.”

Mặc Duy hay là Lạc Mặc Duy một mặt không thể tin nhìn ta, thật lâu sau mới kinh ngạc nói “Nàng là Lạc Diên?”

Ta mờ mịt nhìn về phía Dạ Trạch Vũ, thấy hắn mi mắt khép một nửa, như là đang nghỉ tạm, lại giống như đang trầm tư. Không trách được trước kia nhìn thấy hành động của ta hắn ngay cả liếc mắt một cái cũng không, chắc hắn nghĩ cho dù chúng ta tình cảm có thể nào, thì thân mình này của ta cũng là muội muội của Mặc Duy...

Dạ Trạch Vũ mở mắt ra “Cho nên người có thể tiếp tục ở lại.”

Ta không nói gì đứng nguyên tại chỗ, ta nên nói cái gì? Nói ta không phải là Lạc Diên kia? Ta chỉ là chiếm cứ thân thể của nàng? Hay vẫn nên giả ngu đánh lừa mọi người?

Mặc Duy nhìn ta chăm chăm, dường như muốn tìm trên mặt ta chút dấu vết của ngày trước.”Muội là Lạc Diên? Thật là Lạc Diên?”

Ta ngẩn ngơ, “Ta...” Mặc Duy mạnh mẽ ôm lấy ta “Rất cực tìm được muội.”

Dạ Trạch Vũ hừ lạnh một tiếng, tách ta với Mặc Duy ra, “Sự tình chính là như thế. Chúng ta còn có việc, cáo từ trước.”

Dứt lời hần liền nắm tay ta ra khỏi thư phòng, ta tùy ý để hần lôi ko mình về phòng ngủ của ta. Dọc đường đi ta còn đang suy tư phương pháp giải quyết, dù sao ta không phải là Lạc Diên kia, nhưng nếu thân thể hiện tại này là của nàng, không tiếp nhận cũng không được. Mặc kệ, không phải là có thêm ca ca sao? Thú nhận không phải để trở thành, nhiều người thương yêu ta thì có gì là không tốt? Nghĩ nghĩ, ta cũng thấy không tệ chút nào. Nhưng đột nhiên ném cho ta quả bom lớn như vậy, thật sự thấy kinh ngạc không nhẹ.

Vào phòng, Dạ Trạch Vũ buông tay ta ra, một mình bước đến bên cửa sổ, quay lưng về phía ta, hơi thở lạnh như băng vờn quanh bốn phía.

Hần làm sao vậy? Dường như hần đang gặp chuyện gì phiền toái?

“Chàng làm sao vậy?” Ngạo mạn đi thông thả đến gần hần, vụng trộm ngó khuôn mặt đông lạnh sương băng của hần. Chao ôi thật lạnh, có thể ướp cá được ...

Thấy hần vẫn không nói một lời, ta đơn giản chuyển đến trước mặt hần, ngẩng đầu dừng ở hần “Này, có chuyện gì thì nói đi, chàng giữ lại là vì ta hay là vì chính mình?”

Dạ Trạch Vũ lẳng lặng nhìn ánh mắt của ta, “Ta là con của đương kim Thánh Thượng.”

“...” Con riêng?

“Năm đó ta phụng mệnh tịch thu tài sản nhà nàng.”

“...” Kẻ thù?

“Trước khi cha nàng vào ngục, đã bị ta bức cung tự sát.”

“...” Thật đúng là khổ đại cừu thâm.

“Là ta đã hủy đi mọi thứ của nàng.”

“...”

Ta cúi đầu, không biết làm gì, nên cười, hay nên khóc đây? Lúc này có phải ta nên khóc nháo đòi hần đền mạng? Hoặc là lấy dao trực tiếp giết hần? Hoặc là tự mình nhảy cầu tự tử? Ta cười khẽ, một khóc hai nháo ba thất cổ, thật đúng là đều đầy đủ hết. chuyện của nhà Lạc Diên, có liên quan gì đến ta đâu? Ta không muốn vì việc này mà phá hủy hạnh phúc của mình. Đối với người yếu đuối tùy tiện, cho dù hần không nghi ngờ ta, trong lòng cũng tràn ngập áy náy, ta không muốn như thế, ta muốn hần yêu, không phải là áy náy khôn cùng.

Dạ Trạch Vũ nâng cằm ta lên, đôi mắt thâm thúy như muốn xuyên thấu nội tâm ta, tim đập mạnh và loạn nhịp trầm mặc một hồi, mới nói “Nàng cười cái gì?”

Ta còn thật sự suy tư một lát, mới kiên định ngẩng đầu nhìn thẳng hần. Ta nâng tay lên, một bàn tay tát vào má phải của hần, thanh âm không lớn người ta lại nhìn thấy rõ ràng đáy mắt hần chợt lóe đau xót.

Ta hít một hơi thật sâu, hai tay nhẹ nhàng xoa hai má hần, có chút đau lòng, đối với hần không thể không làm như vậy.”Chàng đã cứu ta hai lần, mạng của ta đã sớm là của chàng rồi. Hơn nữa, những chuyện quá khứ đó bởi vì một lần ta sốt cao, đã không còn nhớ rõ gì nữa, hiện tại ta thực hạnh phúc, ta không muốn vì hận thù đã qua không nhớ rõ này mà buông tha hạnh phúc vất vả mới có được.”

Cánh tay thon dài của Dạ Trạch Vũ kéo ta vào trong ngực, thanh âm áp lực trầm thấp, đợi nửa ngày mới thở dài thật sâu “Nếu có một ngày nhớ ra rồi, thì phải làm thế nào đây?”

Ta ôm lấy thắt lưng hần “Vậy chàng liền làm ta phát sốt một lần, như vậy ta lại có thể quên.”

Thân thể cao to của hần đột nhiên ngấn ra, càng ôm ta chặt hơn “Ồ nháo.”

Ta mỉm cười, chuyện này cũng không coi là nói dối đi, ta xác thực đối với chuyện quá khứ ta hoàn toàn không biết gì cả, vậy thì làm sao phải để cho cuộc sống của hai người đều rối rắm không thể bình yên?

Gió nhẹ từ cửa sổ luồng vào, trong không khí lưu động như nước, giống như rượu nguyên chất làm say lòng người, nhộn nhạo ôn nhu ngọt ngào, sương mù lả lướt quyến rũ trong tim hai người...

“Diên Nhi.”

“Sao? ... Vâng?” Lần đầu tiên nghe thấy hắn gọi ta thân mật như vậy, ta vui sướng ngẩng đầu nhìn hắn, chẳng lẽ hắn rốt cục đã nghĩ thông suốt, muốn nói cho ta biết sao?

“Chuyện gì, lão công?”

“Giúp ta bôi thuốc.”

“...” Ôn nhu trần ngập lại bị dội một chậu nước đá, ta quyết miệng liếc hắn một cái, thực không lãng mạn!

Lười biếng ngồi xuống bên cạnh hắn, hắn bộ dáng như lão gia chờ đợi hầu hạ. Ta nhận lấy thuốc mỡ hắn đưa, hình như vừa rồi hơi dùng sức, trên má hắn còn lộ ra vết móng tay của ta, thậm chí còn có chút máu. Ta thổi khí, nhẹ nhàng bôi thuốc mỡ lên vết thương của hắn. Trong lòng thật sự hối hận ah, khuôn mặt dễ nhìn như vậy, đừng có để lại sẹo đó, ta tức giận giậm chân.

Dưới cái nhìn của Dạ Trạch Vũ ta dừng lại động tác. Ta cười gượng nói “Lần đầu tiên, không có kinh nghiệm. Lần sau thì tốt rồi... Lần sau khẳng định sẽ không làm chàng bị thương.”

“...”

13. Chương 13

Từ khi biết ta là muội muội của hắn, tên Mặc Duy kia ngày nào cũng chạy đến chỗ ta, ta khó chịu đến mức chỉ muốn ban cho hắn danh hiệu chiến sĩ thi đua tốt nhất. Nhưng ta cũng hiểu được tâm tình của hắn, cho nên cũng tùy ý để hắn một ngày ba bữa cơm, cộng thêm bữa ăn khuya thường xuyên quấy rầy ta. Thậm chí ta càng ngày càng đau đầu phát hiện, hắn dĩ nhiên là người so với Dạ Trạch Vũ càng thêm thông thái rởm, quả thực hắn muốn đem ta cải tạo thành một tiểu thư khuê các không thể ra khỏi nhà, chỉ có thể xuống bếp. Ăn một bữa cơm, phải nghe hắn ồn ào; đi đường, phải nghe hắn răn dạy; thậm chí ta nghĩ đi ra ngoài chơi một chút, cũng bị hắn ngăn cản, còn nói là nữ tử thì không nên xuất đầu lộ diện.

Ta tức giận đến học máu mất thôi, thật vất vả mới được Dạ Trạch Vũ đem ta “Phóng sinh”, bây giờ lại có một tên ca ca cứng rắn muốn đem ta “giam cầm” thế này, còn không phải là muốn ép chết ta sao.

“Mặc Duy, ta có lời muốn nói với huynh?”

“Phải gọi là đại ca.” Hắn không nâng mắt lên nói.

“Vâng vâng vâng... Đại ca, huynh tìm thầy dạy nữ hồng cho ta sao?”

“Còn phải hỏi sao, đương nhiên phải dạy nữ hồng uội rồi.”

Ta quay đầu “An Ninh, gia nhà các người rất nghèo sao?”

An Ninh kỳ quái nhìn ta, lắc đầu “Sân nghiệp của gia ở nơi này những năm gần đây phát triển rất tốt, sân nghiệp của gia có thể xem là lớn nhất một phương đó.”

“Huynh nghe thấy chưa, nhà này không cần ta ngày ngày may vá quần áo, ta phải học những cái đó để làm gì?”

Mặc Duy nghiêm túc chăm chú nhìn ta, bộ dáng như đang gánh trách nhiệm nặng nề “Đây là những điều nữ tử nên biết, huống hồ mẫu thân mất sớm, ta làm đại ca có nghĩa vụ thay mẫu thân dạy muội.”

Ta đau đầu than thở, “Dù sao ta cũng không cần học, huynh bảo nàng đi đi.”

Nói xong ta cũng lười cùng hần nhiều lời, dù sao thời đại của ta với hần cách xa bao nhiêu năm, ngàn năm hoặc là vạn năm khác biệt, tư tưởng làm sao mà giống nhau được? Ta xoay người muốn đi, “Tiểu muội, muội nên nghe lời khuyên của ta một chút, tốt xấu gì ta cũng là ca ca của muội.”

Dường như hần không hiểu vì sao ta lại nói câu đó, “Biết.”

“Nữ tử trước khi xuất giá thì theo cha, nhưng sau khi xuất giá sẽ phải theo lão công nha, chứ không phải là ca ca.” Ta tự hào hướng hần lắc lắc ngón trỏ “Vì thế, hiện tại Dạ Trạch Vũ cũng không bắt ta học những cái đó, ta tất nhiên phải nghe theo lời chàng rồi, nếu không ta sẽ vi phạm một trong bảy điều, sẽ bị hần lưu(bỏ), chẳng lẽ đại ca muốn trợ mắt nhìn ta bị lão công bỏ sao?”

“Ách... ?” Mặc Duy bỗng chốc ngẩn người, nói không nên lời.

Ta mỉm cười rồi đi, xem ra Dạ Trạch Vũ bảo người dạy ta nữ giới cũng không vô dụng. Nhưng nếu Mặc Duy biết năm đó chính Dạ Trạch Vũ đã bức chết Lại bộ thị lang, mà ta lại lên gậy đi không cho hần báo thù, có lẽ hần sẽ không nhận một muội muội như ta nữa. Thậm chí, vạn nhất hần cố ý muốn báo thù, vậy không phải thật phiền toái sao?

Ai dà, thật là phiền, trách không được ai muốn ta xuyên qua đến nơi này, nếu là một nữ nhân cổ đại không có chủ kiến đối mặt với chuyện này thì sẽ ra sao đây. Hiện tại xem ra, Mặc Duy chỉ biết năm ấy Lại bộ thị lang bị bức chết, nhưng chuyện xảy ra lâu như vậy rồi, hần cũng không phải đang ở trốn quan trường, chắc cũng không tra được gì. Ta tự an ủi chính mình.

Có thể trong đầu lại nhớ tới một câu: “Trên thế giới không có gió nào xuyên được tường.” Ta vỗ vỗ đầu, cố gắng ném những chuyện này ra khỏi đầu.

“Thật buồn chán, đúng rồi, An Ninh, không phải lần trước người nói Dạ Trạch Vũ bảo người dạy ta cách phòng thân sao?”

“Phu nhân hiện tại muốn học?”

“Đúng vậy, người đánh một bộ quyền cho ta xem.”

“Vâng.”

Ta đứng qua một bên, An Ninh mới bắt đầu diễn, chiêu thức như mây bay như nước chảy, nhìn qua thấy thật có chút giống cao thủ võ lâm, trách không được có thể đi theo Dạ Trạch Vũ làm việc.

Vừa muốn xem vừa muốn học, ánh mắt ta dần dần không theo kịp được động tác của nàng, ta vội vàng nói “An Ninh người chậm một chút nào... Đúng đúng, tiếp tục đi.”

Ta cũng học theo một vài cái “Tạo hình”, nhưng ta còn chưa kịp học xong, nàng lại đổi sang một động tác khác, “An Ninh, người chậm một chút đi...”

“Dạ.”

“Chậm một chút chậm một chút...”

“Dạ.”

“An Ninh sao người vẫn nhanh như vậy, chậm một chút nữa thôi.”

“...”

Ta mới đùa nghịch một lát mà đã đổ mồ hôi rồi, ta nhìn An Ninh như đang tập Thái cực quyền, không khỏi cười ha ha “An Ninh người đang tập Thái Cực quyền hả... Rất hay.”

“Hả?” An Ninh xấu hổ dừng động tác đứng im tại chỗ, ta thấy, còn giống chiêu bài của Hoàng Phi Hồng, trong đầu lại là một trận buồn cười.

Khoan đã, Hoàng Phi Hồng? Mười ba sao? Ta có chủ ý ...

“An Ninh, người tự tập đi, ta đi tìm Dạ Trạch Vũ đây.”

An Ninh ngơ ngàng nhìn ta, cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình “Chẳng lẽ ta thật sự dạy kém như vậy sao?”

“...”

Ta chạy vội đến thư phòng, Dạ Trạch Vũ hẳn là đang ở thư phòng nhàn chán đọc sách rồi.

“Tham kiến phu nhân.” Thị vệ ở cửa chào ta.

Ta vẫy tay “Đứng lên đi, ta tìm gia của các người.”

“Gia không ở đây.”

Ta nghi hoặc nhìn hẳn “Vậy hẳn đang ở đâu?”

“Gia trở về phòng rồi.”

Ta xoay người trở về, thật là, ta lạch bạch chạy. Trở lại phòng, quả nhiên nhìn thấy hẳn đang để cái gì đó vào thắt lưng. Ta đến gần một chút, “Chàng đang làm gì vậy?”

“Sửa sang lại hành lý.” Hẳn nhìn ta một cái, tiếp tục đem quần áo cẩn thận đặt vào bao quần áo.

“Bây giờ phải ra ngoài làm việc sao?”

Dạ Trạch Vũ gật gật đầu, ta giữ chặt tay hẳn, “Để ta giúp chàng sửa sang lại đi.”

Hẳn giương mắt hồ nghi nhìn ta, dường như muốn đọc suy nghĩ của ta, ta lấy hai tay vội vàng che mắt hẳn, “Chàng đừng đoán ý nghĩ của ta.” Nam nhân này tâm cơ thâm sâu, ta có cẩn thận đề phòng thế nào cũng không lừa được hẳn.

Hẳn buông tay ta để ta sửa sang lại, bản thân khoan thai ngồi ở một bên uống trà, “Nàng muốn làm gì?”

Ta cũng không quay đầu lại “Không có gì, những việc này không phải là việc lão bà nên làm sao?”

“Lại muốn chuồn ra ngoài đi chơi?”

Ta không nói gì, nam nhân này... Ta đem bọc hành lý đưa cho hẳn, ngồi trên đùi hẳn, tìm kiếm vị trí thoải mái, thoải mái cọ cọ “Ta sắp chịu không nổi Mặc Duy rồi, hôm nay hẳn còn tìm lão sư dạy nữ hồng cho ta, mấy ngày qua, dường như hẳn làm hết trách nhiệm của mẹ ta, mỗi ngày cãi nhai với ta, so với người còn cổ hủ hơn, ta sắp điên mất thôi.”

Dạ Trạch Vũ nắm tay ta, không nói gì chờ ta tiếp tục.

“Cho nên ta muốn đi ra ngoài một chút, đỡ phải nghe hẳn giáo huấn, chàng muốn ta làm gì ta sẽ làm cái ấy. Dù sao có An Ninh đi theo ta, rất an toàn, chàng còn lo lắng gì nữa, để cho An Ninh tùy thời báo tin cho chàng nhé. Dù sao ta chỉ cần ra ngoài đi dạo cũng được, chàng có chịu không?” Ta đã cố gắng như vậy, giảng đạo lý như vậy, thậm chí mọi mặt đều lo lắng rồi, hẳn là xác suất thành công rất cao đi...

“Không được.”

“Ôi chao? Vì sao chứ?” Ta từ trong lòng hẳn đứng lên, mở to hai mắt trừng mắt hẳn.

“Bên ngoài không yên ổn.”

“Thế nên Hoàng Thượng cho chàng đi ra ngoài xử lý một chút?” Trách không được hẳn phải đi gấp như vậy, chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì?

Hẳn vuốt cằm, buông tay ta, cầm lấy bọc hành lý, mang theo thanh kiếm xuất môn.

Lần đầu tiên thấy hẳn mang kiếm xuất môn, chẳng lẽ đi giết người?

Ta kéo lấy tay hẳn “Có thể có nguy hiểm hay không?”

Hẳn lắc đầu, ta linh quang chợt lóe, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa quên mất việc quan trọng.”Chàng hy vọng ta không cần lo lắng đúng hay không?”

Hẳn gật đầu, ý vị thâm sâu nhìn ta. Ta cười hắc hắc “Vậy ta dạy cho chàng một câu ngoài... của người nước ngoài, chính là có ý không cần lo lắng, chàng phải nói đó, coi như điều kiện trao đổi, ta sẽ tận lực không lo lắng nữa, cũng sẽ ngoan ngoãn ngồi ở nhà không ra khỏi cửa, chàng có chịu không?”

Dạ Trạch Vũ cau mày, ánh mắt thâm thúy nhìn ta thật sâu, một lát sau, hần chậm rãi vuốt cằm, “Nói.”

Hắc hắc, cá mắc câu, ta ho nhẹ, trịnh trọng nói “I love you. Không phải rất khó chứ?” Không nói được sao, dù sao ta rất muốn hần nói ra.

Lại lặng im một lát, Dạ Trạch Vũ rất hứng thú nhìn ta, “Don’t worry.” Dứt lời, cũng không quay đầu lại liền đi ra khỏi cửa, ta sững sờ tại chỗ, ta không có nghe sai đi, hần nói là...Này này, ta có dạy câu đó sao, chàng còn chưa nói thì sao có thể đi chứ... Ôi.”

Nhưng hần chỉ chừa có cái bóng cho ta, ta đuổi theo vài bước, lại chỉ có thể ảo não nhìn bóng hần xa dần, sao nhanh vậy chứ? Làm sao hần lại học được tiếng Anh? ? ?

14. Chương 14

“An Thần người nói đi? Tên Dạ Trạch Vũ kia tại sao lại có thể học được tiếng Anh?”

“Tiếng Anh?” An Thần không hiểu nhìn về mặt chỉ trích của nữ chủ nhân cùng Mặc Duy đang ngồi bên cạnh cũng không hiểu nàng nói gì.

“Tiếng nước ngoài...”

“Oh, là Hoàng Thượng ah, Hoàng Thượng tìm người nước ngoài dạy các hoàng tử học, cũng cho gia cùng đi nghe(nguyên văn: bâng thính: chỉ nghe mà không được học trực tiếp, chắc tại anh nam chủ không được làm hoàng tử, chỉ được nghe thôi) .” An Thần hiểu rõ cười cười, nói.

Ta oán hận nghiêng răng nghiêng lợi, lại bị câu hỏi của Mặc Duy bên cạnh đoạt đi tất cả tức giận, “Vì sao muội phụ(muội phụ: em rể)có thể học cùng các hoàng tử?”

Ta vội vàng lời Mặc Duy đi, nói cho có lệ “Đại khái là nhìn bộ dạng hần có vẻ tuần tú đi.” Vô nghĩa, đương nhiên là vì hần cũng là con của hoàng đế rồi. Nhưng mà vừa rồi quả thực sợ tới mức làm ta đổ mồ hôi lạnh, nếu không may để hần thuận đường biết thân thế của Dạ Trạch Vũ, A men, thế chiến lần thứ ba sẽ ở trước mắt ta mà nổ ra...

Mặc Duy buồn cười nói “Cái đó và bộ dạng tuần tú của hần có quan hệ gì chứ? Nhưng muội phụ quả thật so với nữ tử còn đẹp hơn vài phần.”

Ta nghe vậy, đi đến gần hần, nhìn hần từ trên xuống dưới “Huynh không phải là BL(BL: từ viết tắt thường dùng trong ngôn ngữ mạng ở Trung Quốc, nghĩa là “đồng tính nam”

) đấy chứ? Ta cảnh cáo huynh nha, đừng có mà mơ tưởng đến lão công của ta.”

Mặc Duy đầu tiên là mê mang, lại nghe được nửa câu sau của ta, cũng hiểu được một chút, hần trừng mắt liếc ta một cái “Hồ ngôn loạn ngữ. Tại sao ta lại là đoạn tay áo chỉ phích(*)?”

Ta ha ha cười “Không phải thì tốt rồi.”

“Muội vừa rồi còn chưa nói, vì sao chuyện kia cùng bề ngoài tuần tú của muội phụ có liên quan?”

Ta đảo cặp mắt trắng dã, thật đúng là không dứt được, ta tiếp tục đi tiếp vài bước “Có lẽ Hoàng Thượng đối với hần tốt như vậy là muốn hần làm con rể của mình rồi.” Đúng đúng, lấy cơ này là quá chu toàn, bộ dạng của Dạ Trạch Vũ mị hoặc như vậy, chắc hần cũng câu dẫn được không ít công chúa đi.

“Uhm, trở về phải tra hỏi hần thật kĩ mới được, nếu không hần cho ta đội nón xanh lúc nào không biết.”

“Tiểu muội, nếu muội phụ muốn nạp thiếp, tuy rằng không ổn, nhưng muội cũng không thể can thiệp, biết chưa? Huống chi nam nhân ba vợ bốn nàng hầu vốn là bình thường, nếu có thêm vài cái tiểu thiếp, đối với muội mà nói cũng không phải không tốt.”

Ta quay đầu lại trừng hần “Mặc kệ là nguyên nhân gì, dù sao chính là không cho hần chạm vào nữ nhân khác, mặc kệ là nón xanh, khăn trùm đầu xanh, cũng không được cho ta mang!”

“Tiểu muội...”

“Ta không nghe!”

“Tiểu muội...”

“Ta không ở đây...”

“...”

“Ta chết rồi ...”

“Phu nhân...” An Ninh thở hồng hộc chạy đến, ta thuận tiện đưa nàng cái khăn tay, “Làm gì mà vội vàng thế, trước lau mồ hôi đi.”

An Ninh thở chậm lại, lắc đầu “Nô tỳ không có việc gì, phu nhân, trong cung đưa tới thiệp mời, mời...”

“Chẳng lẽ bọn họ không biết gia nhà các người đã ra ngoài sao?”

“Không phải ah, phu nhân, là thiệp mời phu nhân.” An Ninh đem bài thiệp đưa cho ta, ta một tay tiếp nhận lấy “Cái gì? Tìm ta, không thể nào? Ta lại không biết là ai... Hân Di quận chúa? Là nhân vật nào ah?” Ta nhìn hướng An Ninh, nghiêm mặt “Hay là nàng và gia nhà các người đã từng qua lại?” Ta hừ lạnh một tiếng, nữ nhân có xuất thân tốt thế này, nhất định không có ý tốt rồi. Người xem, thế này mới nói lên, oanh oanh yến yến đều ở đây, lần này là cái quận chúa gì gì đó, còn lần sau thì sao? Nam nhân này đúng là không để cho người ta bớt lo.

“Hân Di quận chúa hình như là trưởng nữ của đại tướng quân danh tiếng lẫy lừng, bởi vì đại tướng quân chiến công hiển hách, cho nên mới có thể phong trưởng nữ này làm quận chúa, hoàng Thái Hậu thực thích nàng, cho nên vẫn mang bên người nuôi nấng, nhưng không phải nàng và Thái Hậu đang ở Ngũ Đài Sơn tĩnh tu sao? Tại sao đột nhiên trở lại?”

Ta nhìn nàng nghĩ “Người ngấm lại xem ta và gia nhà các người thành thân được bao lâu rồi?”

An Ninh đầu đầu hừ một tiếng, “Cũng được một tháng rồi.”

“Nhiều ngày như vậy cũng đủ để nàng biết được tin tức, thuyết phục Thái Hậu, nên đã trở lại thôi.” Nhìn bộ mặt ngây ngốc của An Ninh, ta thở dài, chỉ muốn đem cái thiệp mời chết tiệt kia xé quách đi, nam nhân rất xinh đẹp quả nhiên chính là tội nghiệt, họa thủy! Ta muốn hủy dung của người! Một đao không đủ thì hai đao, hai đao không đủ thì ba đao, xem người có thể tùy tiện ra ngoài câu dẫn nữ nhân nữa không!

“Phu nhân, vậy nên làm thế nào cho phải?” An Ninh cười hỏi, bộ dạng như rất muốn xem kịch vui. Ta gõ gõ đầu nàng, nghe được nàng ồm một tiếng mới vừa lòng thu tay lại, ta đi về phòng, “Người nói ta phải làm sao bây giờ? Dùng biện pháp hòa bình thôi! Người ta là quận chúa thân phận cao quý lại mang bài thiệp đi mời ta, không đi ngược lại không phải là để cho người ta xuống vô mồm sao? Ta rất muốn nhìn xem nàng rốt cuộc muốn nói gì với ta?”

Được An Ninh tận tình chỉ bảo ta rốt cuộc cũng có chút ít kiến thức trang điểm, cuối cùng là Thu Ngũ giúp ta chỉnh trang, ta lại đi đến trước cái gương mờ nhạt kia nhìn ngắm cả buổi, “Được rồi, cũng không tệ lắm, có thể đi ra ngoài gặp người.”

“Phu nhân à, phu nhân thế này không phải chỉ có thể đi ra ngoài gặp người đâu, quả thực là “Hào quang” bắn ra bốn phía rồi.” An Ninh tức giận liếc ta đầu đầy kim sức(đồ trang sức bằng vàng), làm cái động tác chói mắt.

Ta làm bộ xấu hổ nở nụ cười, tháo cây trâm đang lung lay sắp đổ trên đầu xuống, “Thu Ngũ, người giúp ta chọn đi... uhm... Một cây trâm mộc mạc khác biệt ấy.”

Quay đầu lại liếc An Ninh một cái, ta bất mãn lắm bầm nói “Nữ nhân đáng chết này dám mê trai đẹp sao!”

Đem lời nói của mọi người bỏ hết, ta nghiêm túc nhìn An Ninh “An Ninh, người thành thật nói cho ta biết, trước khi gia và ta thành thân, thật sự không có dây dưa với cô nương nào sao? Bao gồm công chúa a, quận chúa nữa?”

An Ninh cười yếu ớt thay ta sửa sang lại quần áo “Phu nhân tốt của ta ạ, bây giờ phu nhân còn không biết tình cảm của gia với ngài sao? Gia là nam nhân có thể không thương hoặc là thương, nhưng nếu đã yêu

thương thì không bao giờ thay đổi. Huống chi, trước kia gia chỉ một lòng làm vào nhiệm vụ Hoàng Thượng sai bảo, dường như cả năm đều ở bên ngoài hối hả ngược xuôi, cũng rất ít tiếp xúc với các vị công chúa quận chúa. Còn nữa, phu nhân nhìn bộ mặt lạnh như băng của gia, có cô nương nào dám tới gần không, nhiều nhất cũng chỉ đứng xa xa ngắm nhìn thôi.”

Ta nhẹ nhàng thở ra, ta chỉ sợ hấn giống tiểu thuyết Quỳnh Dao đem đến cho ta một người tình cũ, hiện tại xem ra, nam nhân này cũng rất tốt, ta hướng phía An Ninh cười cười “Cám ơn người, những lời này giúp ta ổn định tinh thần rồi, nữ nhân mê trai đẹp đến một cái ta đuổi một cái, đến một đôi ta đuổi một đôi, đem các nàng đều đuổi đi thật xa, gia của các người trở về nhà nhất định sẽ thấy ta là một thê tử hiền lành, ha ha!”

An Ninh mở to hai mắt nhìn ta chằm chằm, không rõ hỏi “Canh chừng?”

Ta vỗ vỗ bả vai nàng “Không phải, ta là nói trước kia vị trí này của ta có rất nhiều người để ý, nhưng những nữ nhân đó lại không tới gần hấn được, chỉ có ta mới có thể gần gũi bên cạnh hấn thôi.”

Nói xong, ta nở nụ cười giả tạo nhìn nàng “Người đối với mỹ nam tử sẽ không ý nghĩ kỳ quái chứ?”

An Ninh thấy vẻ mặt vui đùa của ta, không có chút hoài nghi nào, cũng đơn giản nói “Có chứ, đương nhiên là có rồi, nhưng nô tỳ biết gia là ân nhân cứu mạng của huynh muội nô tỳ, giống như phụ mẫu tái sinh, nô tỳ sẽ vĩnh viễn hầu hạ gia, cho nên...”

“Cho nên người có thể ở bên cạnh hấn lâu như vậy.”

“Vâng.”

Ta nói xong đi về phía cửa lớn, cũng đến lúc ta phải nghênh đón chiến trường rồi. Hoàng đế chết tiệt, nam nhân của ta ở bên ngoài dốc sức làm việc; ta còn phải cùng quận chúa trong cung của người đánh giặc, nhà chúng ta thật là không may mắn? Lại phải phục vụ hoàng đế như người...

Ta thở dài, An Ninh đỡ ta lên xe ngựa, An Ninh cũng ngồi lên, ngồi ở bên ngoài xe ngựa.

Nghe mã phu thét to một tiếng, xe ngựa xóc nảy chậm rãi rời đi...

Không lâu sau, ta vén màn xe dò xét bên ngoài “An Ninh.”

“Chuyện gì, phu nhân.”

“Người về sau đừng nói Dạ Trạch Vũ là phụ mẫu tái sinh của người nữa.”

“Sao ạ?”

“Ta nghe thấy là lạ, hấn là cha người, chẳng lẽ ta còn là người mẹ sao. Ta lại già như vậy sao?”

“...”

“Nô tỳ nói lỡ.”

(*)”đoạn tay áo chi phích”: cái câu này có điển tích dài quá ==.==. Nhưng mà thôi mình cứ cho nó vào nhé ==)

Câu này được bắt nguồn từ mối tình “đoạn tụ” giữa Hán Ai Đế và Đồng Hiền.

Đồng Hiền là nhân vật chính trong câu chuyện “tình yêu cát áo” của Hán Ai Đế rất nổi tiếng. Ai Đế vì Đồng Hiền đã cam tâm tình nguyện bỏ đi không ít những người đẹp trong hoàng cung để sủng ái một mình ông ta, thậm chí còn muốn đem giang sơn nhường lại cho ông ta. Mối tình giữa họ trở thành hình mẫu cho những người đồng tính luyến ái ở đời sau.

Đồng Hiền tự là Thánh Khanh người vùng Vân Dương. Cha là Đồng Cung từng làm đến chức ngự sử. Vào thời đó, Đồng Hiền còn là một người hầu bên cạnh thái tử. Ban đầu, Đồng Hiền không được chú ý nhiều. Cho đến một hôm, Đồng Hiền đang làm việc trong cung, đúng lúc dừng lại ở trước điện thì Ai Đế, khi đó đã là hoàng đế nhìn thấy. Chỉ nhìn một cái, Ai Đế đã phát hiện, dường như mấy năm không gặp vì Đồng Hiền đã trưởng thành và tuấn tú hấn lên và đem so với những cung nữ phần sắp trong lục viện anh ta còn kiêu

diễm hơn. Ai Đế không cảm được sự vui mừng lệnh cho Đồng Hiền theo sau mình hầu hạ. Từ đó Ai Đế đối với Đồng Hiền ngày càng sủng ái hơn. Ngồi cùng xe, ngủ cùng giường, làm gì cũng không rời xa Đồng Hiền. Ông ta còn phong cho Đồng Hiền làm Hoàng Môn Lang, bất kể Đồng Hiền lúc nào cũng phải ở bên cạnh mình. Cha của Đồng Hiền là Đồng Cung cũng được thăng lên Bá Lăng Lệnh rồi Quang Lộc đại phu.

Theo sử sách còn ghi chép lại, Đồng Hiền không chỉ có khuôn mặt giống mỹ nữ mà từ ngôn ngữ cử chỉ đều giống phụ nữ, “tính tình dịu dàng”, “giỏi quyến rũ”. Vì vậy Ai Đế ngày càng sủng ái Đồng Hiền hơn. Có một lần ngủ trưa, Đồng Hiền gối lên cánh tay áo của Ai Đế mà ngủ. Ai Đế muốn quay người nhưng cũng không muốn làm tỉnh giấc của Đồng Hiền nên lấy kiếm cắt đứt cánh tay áo của mình. Người đời sau gọi mối tình đồng tính là “mối tình cắt tay áo” cũng là có nguồn gốc là điển cố này.

Sau sự kiện đó, Đồng Hiền biết rằng hoàng đế có lòng yêu thương mình thật sự nên vô cùng cảm động. Nhưng để tránh những sự việc như vậy tái diễn, ông ta tổ chức một cuộc cải cách y phục trong hoàng cung. Ông ta là người đi đầu trong việc mặc loại y phục tay bó tà ngắn, vừa hoạt động thuận lợi, dễ dàng không giống tập quán trang phục của triều Hán về trước, lấy việc mặc áo lót rộng và ống tay dài làm đẹp. Cách cải cách này của Đồng Hiền trở thành một trào lưu trong hoàng cung. Các cung nữ phi tần đều tranh nhau học theo cách mặc của ông ta, cắt ống tay áo mặc một bộ đồ giản tiện và cho đó là một thời thượng.

Để biểu hiện sự sủng ái của mình đối với Đồng Hiền, Ai Đế còn phong Đồng Cung là đại thần là một chức quan chuyên lo gỗ đá cho các công trình xây dựng. Ai Đế còn lệnh cho Đồng Cung xây dựng cho Đồng Hiền một tư dinh mới thật tráng lệ, quy mô vượt hơn hẳn các vị đại thần. Những ngọc lạp châu quý trong cung đều để cho Đồng Hiền tự chọn lấy, thậm chí nhiều đồ dùng của vua như giày, quần áo và xe ngựa đều dùng chung với Đồng Hiền. Vợ và em của Đồng Hiền nhiều lần được ban thưởng mà không rõ lý do vì sao.

Ăn sủng trong nội cung còn chưa đủ, Ai Đế còn muốn người được mình yêu thương có một địa vị đứng đầu trong triều chính. Ai Đế muốn phong Đồng Hiền tước hầu nhưng mãi vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp. Sau đó vừa lúc thừa tướng Vương Gia chết, trong triều giảm đi một thế lực phản đối Đồng Hiền, Ai Đế đã bãi miễn chức Đại tư mã đang do một người họ ngoại đảm nhiệm, phong cho Đồng Hiền chức Đại tư mã. Đây là chức quan cao nhất trong triều đình nhà Hán.

Đồng Hiền mới bước vào tuổi 22 mà đã đạt đến chức vị đó, quyền lực rất lớn, cơ hồ đã có thể chia đôi thiên hạ cùng với hoàng đế. Theo sử sách còn ghi chép lại thời đó có một vua của Hung Nô đến Trung Quốc để triều kiến hoàng đế triều Hán. Ông ta thấy người giữ chức Đại tư mã quyền lực nhất triều lại là một thiếu niên mỹ mạo tuấn tú, bất giác cảm thấy kinh hãi vô cùng. Khi ông ta hỏi dò, hoàng đế mới đáp rằng: “Tuy Đại tư mã tuổi còn rất trẻ nhưng là người hiền đức nhất nước này. Vì tài năng mới được thăng chức vị cao như vậy”. Kết quả là, Thiên Vu của Hung Nô tin đó là sự thật mới kính cẩn hướng về phía Đồng Hiền hành đại lễ còn chúc mừng hoàng đế triều Hán có được một hiền thần tuổi rất trẻ như Đồng Hiền.

Sau đó, tình yêu của Ai Đế tựa hồ như không còn biết làm thế nào để tỏ sự sủng hạnh đặc biệt của mình đối với Đồng Hiền. Có một ngày, Ai Đế mở yến tại điện Kỳ Lân cùng chư thần, sau khi uống vài chun rượu, đột nhiên Ai Đế nhìn Đồng Hiền bằng đôi mắt đầy thâm tình rồi cười nói rằng: “Trẫm muốn theo vua Nghiêu vua Thuấn thực hiện việc nhường ngôi, liệu có được không?”. Ý của câu này chính là Ai Đế muốn học theo cách làm của các vua thời trước lấy ngôi vị của mình nhường lại cho Đồng Hiền. Một câu nói của thiên tử khiến cả triều văn võ bá quan ngơ ngàng, nói cũng không thành lời.

Đợi khi các đại thần tỉnh lại, một người mới tiến lên phía trước nói: “Thiên hạ này là thiên hạ của Cao hoàng đế chứ không phải là thiên hạ của Bệ hạ. Bệ hạ chỉ là người kế thừa lại thiên hạ này của tổ tông mà thôi. Nếu truyền lại ngôi vị thì chỉ có thể truyền lại cho con cháu đời đời mà thôi. Bệ hạ là vua một nước, cần phải biết rằng thiên tử không nói đùa, cho nên ngàn vạn lần không nên nói những lời như vậy!”. Ai Đế nghe lời nói này, im lặng không nói thêm lời nào nữa nhưng hiển nhiên là không còn hứng thú gì. Ai Đế ra lệnh đuổi người đó ra khỏi bữa tiệc về sau có mở yến tiệc cũng không cho ông ta tham gia nữa.

Ai Đế khi đó còn rất trẻ nhưng đã sớm nghĩ đến những ngày sau khi mình chết đi sẽ không còn Đồng Hiền nữa, thấy rất thương tâm. Ai Đế bèn lệnh cho các đại thần xây dựng bên cạnh lăng mộ của mình một phần mộ khác để chuẩn bị sau này nếu Đồng Hiền có chết thì sẽ an táng bên cạnh phần mộ của mình. Ý muốn của ông ta là sau khi chết cũng muốn được chôn cùng người yêu của mình, “sống thì cùng giường, chết thì cùng huyệt”. Nhưng điều đó là không thể được, ngày họ phải chia tay đã sớm đến. Tháng 6 năm Nguyên Thọ thứ hai, Ai Đế mới chỉ 26 tuổi mắc bạo bệnh mà chết. Thái hoàng thái hậu để cho Vương Mãng làm

chủ triều chính. Vương Mãng cực lực phản đối Đổng Hiên, không muốn để cho ông ta tiến cung. Đổng Hiên cũng biết mình gặp đại họa đến nơi rồi, vì vậy ông ta và vợ con cùng tự sát tại nhà để tránh hậu hoạn và cũng là chết để đáp lại mối tình của Ai Đế dành anh.

Tiểu Dương: Haizzz....!!! Một câu chuyện buồn và cảm động! Kết thúc SE nhé, anh công bị bệnh mà chết, anh thụ cũng phải tử tử chết theo! Vợ con anh thụ cũng phải chết nữa chứ! =(. Nếu đây cũng được coi là một câu chuyện am mỹ ngắn thì nó là truyện đam mỹ đầy tiên mình đọc đó, mình không thích thể loại này mà!

15. Chương 15

Quả nhiên, khi ta một bước tiến vào trong phòng, tất cả mọi người đều ngừng nói chuyện, đều ghé mắt nhìn người xa lạ là ta đây. An Ninh tiến lên đưa ra bái thiếp, một nữ tử mắt ngọc mày ngài đứng lên đón, cao thấp đánh giá ta một phen rồi nói “Thì ra là Dạ phu nhân nha, hoan nghênh.” Giọng nói của nàng không lớn không nhỏ, vừa lúc truyền vào tai mọi người, trong lúc nhất thời ta lại thành người có phúc, ta cũng thuận tiện cẩn thận đánh giá nữ nhân có ý đồ này. Quả nhiên không phải vật phạm, hoặc là nói nếu ta mà là một nam tử bình thường, nhất định cũng sẽ bị vẻ bề ngoài mềm mại đáng yêu của nàng mê hoặc.

Ta âm thầm buồn bực trong lòng, ánh mắt của Dạ Trạch Vũ cũng thật kỳ quái, tại sao ngay cả một quận chúa xinh đẹp như hoa thể này cũng không vừa mắt hắn, không phải hắn thích loại nữ nhân an phận để nghe lời sao?

Ta tìm một chỗ ngồi theo hướng tay nàng chỉ, phát hiện ánh mắt bốn phía dường như đều không có thiện ý, ta khẽ thở dài, một bên mỉm cười thu lại ánh mắt thăm dò... Một bên thấp giọng hướng An Ninh than thở “Tất cả nữ nhân ở nơi này đều đang mơ ước đến Dạ Trạch Vũ à? Tại sao bọn họ đều xem xét ta cứ như sài lang hổ báo như thế.”

An Ninh nhìn quanh, che miệng cười trộm “Phu nhân, ngài đoán đúng rồi. Nô tỳ nghe nói, nhiều tiểu thư sau khi nghe nói gia đón dâu, thậm chí còn bắt đầu hướng vị trí tiểu thiếp tiến quân, nô tỳ nghĩ các nàng hẳn là rất khó dẫn nổi ý muốn công phá thành lũy này rồi.”

Ta trừng mắt nhìn nàng, ta là thành lũy sao? Sao lại đem ta thành cái đích ọi người chỉ trích thế này chứ. Lòng ta rầu rĩ, nếu đem thiếp Dạ Trạch Vũ, có phải hắn sẽ không cần nạp thiếp nữa? Ta thở dài tiếp tục giả cái cười mặt nhân từ đáp lại bốn phía cuộn cuộn không ngừng “Nhiệt tình” chăm chú nhìn ta. Ta nghiêng người, liếc mắt nhìn chủ của đám nữ nhân Hân Di quận chúa này, thấy nàng đang tán gẫu với một nữ tử bên cạnh rất vui vẻ, ánh mắt lại luôn luôn vô tình hướng tới ta bên này, ta ý bảo An Ninh cúi thấp xuống, nói “Dựa theo quy củ, khi nào ta mới có thể lấy cố ra về?”

“Chỉ sợ còn sớm rất.”

“shit!”

“Phu nhân người nói cái gì?”

“Không có gì...”

Không khí nơi này thật khiến người ta không thở nổi, áp suất cực kỳ thấp. Ta thấy không thú vị đành tấn công món điểm tâm nhỏ trên bàn, màu sắc mùi vị đều hoàn hảo, không tệ.

“Tỷ tỷ đối với món điểm tâm đó có vừa lòng không?” Ta vừa nhắc đầu, nhìn nữ tử đang nói, mỉm cười “Xin hỏi người là?”

“Cha ta là đương kim Thừa tướng, ta tên là Văn Nguyệt Lăng.” Giọng nói yếu ớt nhỏ nhẹ khiến ta nổi cả da gà, vừa giới thiệu lại không nói tên của mình, mà ngược lại phô trương quyền thế của mình trước, riêng điểm ấy đã khiến ta đối với nàng nửa điểm hảo cảm cũng không còn. Ta cười cười nói cho có lệ, “Xin chào.” Nói xong tiếp tục quay đầu lại đối phó với món điểm tâm trên bàn, uhm, phần phần nộn nộn, ta ngửa đầu nói với An Ninh “Khi nào chúng ta về nhà phải tìm một người làm món điểm tâm ngon như thế này, ta rất thích ăn.”

An Ninh còn chưa trả lời, tiểu thư Văn Nguyệt Lăng bên kia lại vui vẻ ra mặt nói “Đầu bếp nhà chúng ta làm mấy thứ điểm tâm này rất thành thạo, nếu như tỷ tỷ không chê, muội muội ta có thể thường xuyên đưa chút điểm tâm đến quý phủ mời tỷ tỷ nhấm nháp.”

Buổi nói chuyện còn chưa kết thúc, ta đã đánh đến N cái rùng mình. Người ta đã đưa đến tận cửa rồi, ta chỉ sợ là nàng còn kết thêm nơ con bướm nữa. Ta bực mình liếc nàng một cái, trong lòng hừ lạnh một tiếng, nói thế nào thì trước đây ta cũng ngày ngày xem phim thần tượng Hàn Quốc, là fans trung thành của những bộ phim si (Si là phim chỉ các tình huống ửng xử và gây hài trong bối cảnh nhất định, mang tính giải trí cao. Đây là chương trình truyền hình thu hút đông đảo khán giả nhất hiện nay. Series phim kéo dài hàng chục tập, thậm chí hàng trăm tập), Làm gì có thủ đoạn ghen tuông giành nam nhân nào mà không thấy qua, chỉ có thể lừa trẻ con thôi nhé, muốn qua mặt ta sao? Nằm mơ đi...

“An Ninh, ngày mai hãy tìm đầu bếp cho ta, đừng quên đấy.”

“Dạ, phu nhân.”

Ta gật gật đầu, cũng không thèm nhìn Văn Nguyệt Lăng nữa, nàng cũng có nửa điểm tiếng tăm, chắc là cho tới bây giờ không bị ai qua mặt như vậy, trong lúc nhất thời chỉ phản ứng được như vậy thôi.

Chẳng bao lâu sau, đang lúc ta ăn uống nhiệt tình, đứa nhỏ này rốt cục cũng cho núi lửa phun trào, “Người đừng tưởng rằng người gả cho Trạch Vũ thì người có thể không đem người khác để vào mắt như thế, ta nghe nói người là do hấn nhật về phải không, nhìn bộ dáng không có giáo dưỡng này của người chỉ biết người không phải tiểu thư khuê các gì, loại nữ nhân dễ tiện như người sao có thể xứng với chàng chứ, chỉ vì chàng bị Hoàng Thượng bức tử hôn nên mới dùng thủ thuật che mắt thôi, người bất quá chỉ là đồ chơi của chàng!”

Ta lẳng lặng nghe nàng nói xong, rút khăn tay cẩn thận xoa xoa miệng, đứng dậy đối diện nàng “Nếu nói ta là đồ chơi? Vậy người chẳng phải là ngay cả đồ chơi cũng không được sao?”

Văn Nguyệt Lăng nghe ta nói như vậy, da mặt nàng hết hồng lại trắng, bên cạnh lại có tiếng cười nhạo tình tẻ kia dường như càng tăng thêm lửa giận của nàng, nàng nâng tay, “Người là đồ tiện nhân!”

Sau một tiếng kêu, ta nhanh nhẹn bắt được cổ tay của nàng, đẩy thật mạnh sang một bên.”Ta không phải là nữ nhân người có thể đánh, mời người tự trọng.”

“Người...”

“Dừng tay.” Hân Di quận chúa chậm rãi đi tới, tiếng nói không lớn, lại đủ để bốn phía đều yên tĩnh lại.

Ta cười lạnh, nói như vậy nữ nhân này đã sớm thấy bên này đang rối loạn, lại chờ lúc này mới giả bộ người tốt chen ngang, thật sự là so với Văn Nguyệt Lăng còn đối trá hơn.

“Hôm nay các người đều là khách của ta, nể mặt ta, mọi người đều bỏ qua đi, được không? Hoặc là nói, mọi người đối với việc ta chiêu đãi không vừa lòng sao?”

Văn Nguyệt Lăng tất nhiên không dám đắc tội người tâm phúc(Tâm phúc là tim và bụng, ý nói là cùng một lòng một bụng với nhau, hết sức tin cậy nhau) trước mặt Thái Hậu rồi, nàng hung hăng trừng mắt với ta, trong mắt xẹt qua một tia khinh miệt “Hôm nay ta nể mặt quận chúa bỏ qua cho người, nhưng tốt nhất người hãy nhớ thân phận của mình, người chỉ là thứ đồ chơi dễ tiện mà thôi.”

“Nguyệt Lăng!” Hân Di quận chúa quát khê một tiếng, Văn Nguyệt Lăng cắn môi cánh hoa, vặn vẹo nghiêm mặt tức tối rời đi.

“Thật có lỗi, đều là do ta đãi khách không chu toàn.” Hân Di quận chúa làm bộ thật có lỗi nhìn ta “Tính tình của Nguyệt Lăng là như vậy, người đừng để ý nàng.”

Ta làm như không có việc gì hướng nàng gật gật đầu “Không có gì, ta cũng có sai mà.”

Hân Di quận chúa xem xét ta một lát, cười nói “Vậy là tốt rồi, ta còn tưởng rằng người sẽ vì vậy mà tức giận, từ nay về sau không bao giờ đến tiệc trà xã giao với chúng ta nữa.”

Quả nhiên nữ nhân này so với Văn Nguyệt Lăng chỉ biết nổi nóng kia không chỉ cao tay hơn một chút, ta từ từ hạ mi mắt, nhẹ nhàng băng quơ nói “Tất nhiên rồi.”

Nàng mỉm cười gật đầu rồi đi. Ta lười biếng tiếp tục ngồi xuống.”Phu nhân, không có việc gì chứ.”

Ta thản nhiên, chậm rãi hạ xuống mí mắt “Không có việc gì.”

Sau đó các tỷ tỷ muội muội mê trai đẹp này ước chừng cũng hiểu được ta không phải là người có thể đắc tội, cho nên cũng không có ai dám tới đây tìm rũi ro, thời gian sau đó, ta cũng thực từ tại bình an không ít. Chính là trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu, tay ta nhẹ nhàng đặt trên mặt bàn, không được, ta nhất định phải tìm một biện pháp nhất lao vĩnh dật(Nhất lao vĩnh dật: một lần vất vả, nhàn nhã suốt đời).

Không đợi ta nghĩ ra biện pháp, trận tiền công tiếp theo đã càn quét mà đến.

“Nghe nói hoa viên ở phủ của Dạ đại nhân cảnh sắc rất thanh nhã, thực thích hợp cho chúng ta tổ chức tiệc trà xã giao.”

“Đúng vậy đúng vậy. Ta cũng có nghe nói, không biết chúng ta có cơ hội đến đó cùng thưởng thức phẩm trà hay không.”

“Thật là một đề nghị tốt, chúng ta còn có thể ở dưới ánh trăng đánh đàn ngâm thơ, khẳng định sẽ rất thú vị.

Lời đề nghị này như nói lên tiếng lòng của tất cả nữ nhân ở đây, vậy nên bọn họ rất nhanh đã hưởng ứng nhiệt tình. Ta không thể tin nhìn cái đám này đang cười hớn hở thảo luận.

Đánh đàn? Ngâm thơ? Đi tìm chết đi, đừng nghĩ đập ta xuống ngựa chứ.

“Dạ phu nhân, người cảm thấy đề nghị này của chúng ta thế nào?” Một nữ nhân lá gan lớn lên tiếng hỏi.

“Không thú vị...” Ta thấp giọng lẩm bẩm, sẽ không đến thật đấy chứ, thế thì không phải là náo loạn cả trời sao?

“Cái gì?”

“Không có gì, ta nói là, mời tiếp tục.”

“Nói như vậy, là người đáp ứng rồi sao, thật tốt quá, chúng ta có thể bắt đầu lên kế hoạch rồi.”

“Ôi chào? ... Không phải, ta...”

“Người đáp ứng rồi?” Ta không có ý đó...

“Không phải, ý của ta là...”

“Ý của người là có thể nhiệt tình tiếp đãi chúng ta, đúng không? Vậy thì tốt quá.” Tốt cái gì? Vừa rồi là ai dùng ánh mắt cổ quái đối địch với ta?

“Nếu Dạ phu nhân cũng đồng ý lời đề nghị của chúng ta, vậy thì quyết định như vậy đi.” Hân Di quận chúa thản nhiên nhìn ta một cái, nói ra quyết định như hăm ta càng sâu vào địa ngục.

Nàng vừa nói xong, một vòng thảo luận nữa lại bắt đầu triển khai...

Nhìn đám nữ nhân đằng kia cứ riu ra riu rít không ngừng, trán ta lạnh lẽo chảy ra một giọt mồ hôi, ta không nói gì hướng lên trời hỏi, ta có nói qua cái gì sao?

16. Chương 16: Chương 16

“Phu nhân!”

“Phu nhân!”

Ta mơ mơ màng màng bị đánh thức, quay người, che gối đầu tiếp tục ngủ. Nhưng mà cái âm thanh phiền não kia lại không có xu hướng ngừng lại một chút nào, ta thở dài thật mạnh, đôi mắt mơ màng hơi hơi mở ra “Vào đi...”

An Ninh bước nhanh tiến vào “Phu nhân, bên ngoài có người thỉnh gặp phu nhân.”

Ta hé mắt, giận dữ nói “Ai quấy rầy giấc ngủ của ta?” Mọi người nên biết, quấy rầy giấc ngủ của người khác là điều đứng đầu trong vạn ác! Ta rất muốn nhìn xem đó là con dê vương bát đản nào, dám làm ta ngủ không an ổn.

“Phu nhân à, là các đại tiểu thư.”

“Đại tiểu thư?”

“Chính là Hân Di quận chúa, Văn tiểu thư, Triển tiểu thư cùng...”

Ta mở choàng mắt “Sao các nàng lại đến đây? Chết tiệt, các nàng rốt cuộc muốn làm gì”

“Phu nhân không biết các nàng muốn làm gì sao?” An Ninh ngạc nhiên nhìn ta, cười đến thực quXX

Ta tức giận nhìn nàng, không tình nguyện ngồi dậy “Bao nhiêu người đến?” Không biết nếu ta đem tổng các nàng về rồi lại tiếp tục ngủ, có thể có phiền toái hay không đây?

An Ninh một bên giúp ta mặc quần áo vào, một bên nói “Tổng cộng 5 vị.”

“An Ninh, nếu ta đắc tội các nàng, có vấn đề gì không?”

“Phu nhân không muốn gặp các nàng?”

Ta liếc nàng “Ai có thể muốn gặp nữ nhân đang mơ ước nam nhân của mình chứ...”

An Ninh hiểu ý cười cười “Kỳ thật dựa vào địa vị của gia và Hoàng Thượng coi trọng, cũng không sợ đắc tội ai. Chỉ là...”

Ta hơi hơi thở dài “Chỉ sợ đắc tội với hậu thuẫn của các nàng, các nàng ngầm mang dao nhỏ, chúng ta sẽ rất khó đề phòng, đúng không?”

“Đúng vậy.”

Ta dụi dụi mắt, tiện thể trừng lớn mắt, nhìn chăm chăm vào mình trong gương “Được, ta hẳn là được chứ gì.”

An Ninh cười nói” phu nhân vất vả.”

“Không vất vả, làm người dân thì phải phục vụ!”

“Ách? ...”

Thật xa đã nghe thấy tiếng nói chuyện trong phòng, ta đơn giản bước đi nhẹ nhàng, dựa vào cạnh cửa, nghe trộm, oh không, là hoàng đế nghe xem các nàng rốt cuộc đang bàn tính cái gì.

“Quận chúa, nữ nhân kia đúng là không nể mặt ngài rồi, lại để cho ngài đợi ở đây lâu như vậy, ta thấy nàng rõ ràng là không coi ngài ra gì.” Nghe giọng nói xúc động không chỗ nào cố kị như vậy, không cần đoán cũng biết, trừ bỏ cái đồ ngu ngốc Văn Nguyệt Lăng kia ra thì còn ai? Ta đùa nghịch móng tay, hiếm thấy Văn Nguyệt Lăng này cũng thông minh được một lần, ta còn tưởng không cần đem nàng để vào mắt đây. Chẳng lẽ còn muốn ta làm trâu làm ngựa hầu hạ đám nữ nhân cả ngày chỉ có ý đồ muốn cướp trượng phu của mình hay sao? Nực cười!

“Ồn ào cái gì?” Quả nhiên quận chúa này vẫn giữ được bình tĩnh.

“Nhưng đạo đãi khách đơn giản mà nàng cũng không hiểu, làm sao xứng đôi với Trạch Vũ?”

Vừa nghe đã thấy khó chịu, Trạch Vũ Trạch Vũ ... Ta đẩy cửa bước vào, cũng không thêm liếc Văn Nguyệt Lăng, hướng Hân Di quận chúa làm cái lễ “Thật sự là có lỗi rồi, tiểu muội hay ngủ muộn, không biết các vị tỷ tỷ tới chơi, thức dậy hơi chậm, làm chậm trễ các vị, rất mong các tỷ tỷ thông cảm nhiều hơn.” Nói xong, chính ta cũng thấy buồn nôn, aizz, nam nhân chết tiệt, người nhớ rõ cho ta, lần sau phải trả lại tất cả cho ta.

Hân Di quận chúa đứng dậy tiến lên đỡ ta “Muội muội đừng để ý, là chúng ta quấy nhiễu mộng đẹp của muội muội, hy vọng muội muội đừng để ý mới phải.”

Ta cúi đầu mỉm cười, biết là tốt rồi!” Các tỷ tỷ hôm nay tới chơi có gì chuyện quan trọng sao?” Nói cách khác, không có chuyện gì thì mời biến nhanh đi, ta không rảnh để tiếp đám mê trai này!

“Chúng ta đến là muốn cùng Dạ phu nhân bàn về tiệc trà xã giao sắp tới.” Một nữ tử xa lạ không nhanh không chậm chen vào nói.

Chỉ vì chút việc nhỏ này mà sáng sớm đã phá giấc ngủ của ta? Ta ngằm tức giận nghiến chặt răng, ngoài mặt thì lại không thể không khiêm tốn xua tay “Việc này ta cũng không biết, hơn nữa, lão gia nhà ta ghét nhất tranh cãi ầm ĩ, cho nên chỉ sợ...”

“Ngày hôm qua người rõ ràng đã đáp ứng, bây giờ người muốn đổi ý sao?” Văn Nguyệt Lăng thật đúng là giống pháo hoa, nói ra là bùm bùm, ta nghe mà ù cả tai.

“Ngày hôm qua dường như ta cũng không có đáp ứng.” Ngày hôm qua đều là các nàng tự mình làm bầm lầy bầu, Mao chủ tịch làm chứng cho ta, ta một chút cũng không đáp ứng.

“Quả nhiên là nữ nhân không được giáo dục, căn bản không biết giữ chữ tín.” Văn Nguyệt Lăng hừ lạnh một tiếng, bộ dáng như đang nhìn con chó thấp hèn.

Ta từ từ chậm chạp nhắm hai mắt, màn mở đầu thôi, ta nhẫn! Ta mỉm cười, mặc kệ người nói gì. Bị chó cắn chẳng nhẽ ta sẽ đi cắn lại nó một miếng để trả thù sao? Đây là điểm khác nhau giữa người và súc sinh. Trong chuyện này, ta tình nguyện làm người.

Hân Di quận chúa thần nhiên nhìn ta “Thật ra chúng ta có chút vội vàng, nhưng ngay cả đầu bếp làm điểm tâm, đèn lồng và trà ngon đều dự định tốt rồi, bọn tỷ muội cũng đều đã biết chuyện này, không làm đường như...”

Trong lòng ta hừ lạnh, động tác thật đúng là nhanh chóng, hôm nay cái gì người cũng chuẩn bị tốt rồi sao? Lừa ai nha! Ta giả bộ mâu thuẫn cúi đầu suy tư một lát “Nhưng là...”

Hân Di quận chúa đi đến trước mặt ta, bộ dạng sẵn sàng nói “Như vậy như vậy đi, chúng ta vẫn nên làm theo, mời các tỷ muội đến, địa điểm tiệc trà sẽ ở xa phòng của Dạ đại nhân một chút, như vậy sẽ không có vấn đề gì chứ!”

“Nhưng...”

“Chúng ta đều đã nhường nhịn đến vậy rồi, người còn nhưng là nhưng là cái gì, chẳng lẽ người không thể để một chỗ cho chúng ta mở tiệc trà xã giao nho nhỏ hay sao?” Ánh mắt Văn Nguyệt Lăng trừng trừng nhìn ta lạnh như băng, đầy mắt như có ngàn đao vô hình, toàn bộ đao đó đều hướng phía ta mà đâm.

Ta âm thầm thở dài, các nàng một đen một trắng công kích hai phía, ta lại không thể đắc tội các nàng, ta làm sao chống đỡ được đây?

“Được rồi.” Ta tạm thời gờ cờ trắng đầu hàng, dù bất lợi ta cũng...

Năm đôi con người đắc ý nhìn ta như muốn phóng lửa đến nơi, tại sao ta lại phải nén giận như vậy ah! ! !

Vài ngày sau đó, thậm chí ngay cả Mặc Duy cũng không tiếp nổi ta. Bởi vì không phải ta bị Hân Di quận chúa bắt bần về việc chuẩn bị tiệc trà, mà chính là bị mỗ mỗ tiểu thư mời đi nhấm nháp tiệc trà xã giao và dùng điểm tâm. Từ khi đến đây tới giờ, ta bây giờ mới phải làm con quay không ngừng xoay tròn thế này, nhưng ta lại không thể cự tuyệt. Bây giờ không phải là lại tới nữa chứ!

“Dạ phu nhân, người tới nhìn xem cái đèn lồng này thích hợp hay cái kia thích hợp?” Ta còn không kịp cùng An Ninh nói hai câu, đã bị một tiểu thư kéo đi qua.

“Này.” Ta tùy tiện chỉ một cái, mới tưởng trở về cùng An Ninh oán oán giận giận một chút, kết quả tay ta lại bị Hân Di quận chúa kéo đi.

“Muội muội nói xem chúng ta có cần chuẩn bị điểm tâm nhiều một chút không, Quảng Phúc lâu ngon? Hay là Hương Mãn lâu ngon hơn?”

Ta không nhịn nổi mắt trợn trắng, có quỷ mới biết được.” Hương Mãn lâu đi.” Tên này để nghe một chút.

Ta mệt mỏi như phải đeo đá bước đến bên cạnh An Ninh, vẻ mặt đau khổ nói “An Ninh, người nói ta còn có thể sống được bao lâu?”

An Ninh dùng khăn tay thay ta lau lau mồ hôi trên trán, cảm giác nàng đồng tình sâu sắc nhìn ta “Phu nhân, ngài phải kiên cường một chút, sau tiệc trà xã giao sẽ là thái bình mà.”

Ta chuyển mắt nhìn một đàn nữ nhân bên kia “Thật sự sẽ thái bình sao?”

“... Có lẽ vậy.”

“Ôi, tay ta không với cao được như vậy, người tới treo giúp ta đèn hoa đăng này đi.” Văn Nguyệt Lăng không có chút khách khí nào cầm tay ta, kéo ta đi đến chỗ để đèn hoa đăng, ném cho ta một cái, chỉ chỉ phía trên nói.

Ta theo bản năng tiếp lấy đèn hoa đăng, nhìn nhìn nàng. Giả bộ yếu ớt cái gì chứ, vóc dáng của ta so với người còn nhỏ hơn vài phần đấy, người kêu ta giúp người treo? Không phải muốn mang đến phiền toái cho ta hay sao?

An Ninh chạy tới “Để nô tỳ treo đi.” Nói xong nhận lấy đèn hoa đăng trong tay ta.

Văn Nguyệt Lăng kéo An Ninh ra, trào phúng hừ hừ “Ta và phu nhân của người đang nói chuyện, nào có phần của hạ nhân người, huống chi phu nhân nhà người được chiều chuộng như vậy, treo đèn hoa đăng cũng không nổi sao?”

Ta lạnh giọng tiếp lời “Đây là quý phủ của ta, Văn tiểu thư người đừng có mà quá đáng.” Không phải là treo đèn thôi sao, ta có thể sợ người sao?

Ta bước lên ghế dựa, đứng thẳng bằng trên cái ghế nhỏ, ta giơ tay, muốn đem được đèn hoa đăng móc vào thanh sắt, không thể phủ nhận thân thể này thực nhỏ bé, ta phải với với một chút, cuối cùng cũng treo được đèn lên, lúc đó mới hướng Văn Nguyệt Lăng liếc mắt cao ngạo, có lẽ là gần đây quá mức mệt nhọc, cũng có thể là do thời tiết nóng bức, đột nhiên ta cảm thấy chóng mặt, cả người giống như mất đi trọng tâm, bên tai vang lên tiếng kêu thất thanh sợ hãi của An Ninh, ta liền ngang lảo liệt nhắm mắt lại, tùy ý để mình từ từ ngã xuống, thầm nghĩ, chỉ là ngã từ trên ghế thôi mà, nhiều lắm cũng chỉ xước tay xước chân mà thôi.

Bỗng nhiên gió nhẹ quạt vào mặt, một hương vị quen thuộc đón gió bay tới, đó là... Ta vừa mừng vừa sợ mở hai mắt “Dạ!” Ta ôm sát hân, tưởng niệm vòng ôm của hân.

Lại thấy hân xanh mặt, hừ lạnh một tiếng, ôm ta xoay tròn vài vòng, chậm rãi đứng xuống.”Nàng đang làm cái gì?”

Ta le lưỡi, cười nịnh nói “Treo đèn hoa đăng “

“Sao không bảo hạ nhân treo?” Thanh âm lãnh khốc giống như trận gió thu thổi qua, ta run rẩy, ủy khuất nói “Ta không muốn người khác nói ta vô dụng thôi.” Vì sao chứ, rõ ràng ta không có sai mà, nghe lời hân nói cứ như bất luận thế nào cũng là ta sai rồi, làm ta có cảm giác như mình là tội nhân ấy.

“... ”

Dạ Trạch Vũ lạnh lùng nhìn bốn phía xung quanh, ta thấy rõ ràng trong mắt đám nữ nhân này như đang nở hoa.

Hân làm như không nhìn thấy ôm ta xoay người, đi được vài bước “An Thần, đem những người này toàn bộ đuổi ra!”

“Vâng” An Thần thấp giọng đáp.

“An Ninh, đem những thứ khó coi này toàn bộ ném hết cho ta.”

“Vâng.” An Ninh cười khê lên tiếng trả lời, một bên bắt tay vào xử lý phế vật.

“Dạ đại nhân, ta...”

Dạ Trạch Vũ không có dừng bước, tiếp tục ôm ta bước đi. Ta lướt qua bờ vai của hân, nhìn thấy bộ dáng các nàng cảm giận rồi đi, trong lòng thích thú như đang ở giữa mùa đông giá rét được ăn thiệt nhiều kem.

“Dạ.”

“Uhm?”

“Rất suất !” Ta ôm chặt cổ hắn, cười đến thực sáng lạn. Người cười cuối cùng mới là người thật sự chiến thắng, không phải sao?

“ ... ”

Buổi tối,

“A... Đau... Dạ Trạch Vũ chàng... A...”

“ ... ”

“Sao chàng lại đánh vào mông ta?”

“ ... ”

“Tại sao ta luôn phải chịu đau chứ?”

17. Chương 17

Kích tình qua đi, ta miễn cưỡng ghé vào trước ngực hắn, tùy ý để hắn vén tóc ta ra sau “Mọi chuyện đã xử lí xong rồi?”

“Uhm.” Thanh âm gợi cảm của hắn từ phía sau khiến ta xúc động dường như lại muốn đẩy ngã hắn tiếp tục XXOO.

“Đi ra ngoài nhiều ngày như vậy, lần này chàng trở về phải nghỉ ngơi thật tốt.”

Dạ Trạch Vũ không nói gì, nhưng lòng ta cũng hiểu được, hắn làm việc tốt như vậy, Hoàng Thượng làm sao có thể dễ dàng để hắn nghỉ ngơi thật lâu chứ? Ánh mắt đột nhiên nhìn đến một chỗ, trên cánh tay hắn có vết sẹo mới màu hồng. Ta đứng dậy, kéo qua cánh tay hắn “Tại sao lại bị thương?”. Bất mãn với hoàng đế kia trong nháy mắt đã tăng lên không ít.

Đầu bị tay hắn áp trở lại trước ngực, ta không hài lòng lắm bầm “Đã già thế này rồi, mỗi lần đi ra ngoài trở về đều mang theo vết thương lớn vết thương nhỏ, chính mình cũng không biết cẩn thận một chút, tuổi đã lớn rồi còn không biết chú ý an toàn mà cứ xem mình như mười tám tượng đồng La Hán ấy, sao không tìm những việc an ổn mà làm. Vạn nhất chàng xảy ra chuyện gì, ta...”

Trên trán ta hạ xuống nhiều nụ hôn nhẹ của hắn, mềm nhẹ như lông chim trấn an ta. Ta ngẩng đầu nhìn hắn, oán giận nói “Chàng đã đáp ứng với ta phải cẩn thận, chàng nói mà không giữ lời!” Ta quét mắt nhìn cơ thể cường tráng của hắn, tìm những vết sẹo mới của hắn.

Hắn ngăn lại động tác sờ soạng của ta, bàn tay như tên trộm không an phận lại tiếp tục di chuyển, ta buồn cười nhìn hành động của hắn với ý đồ dời đi sự chú ý của ta, khát vọng đã sở hữu toàn bộ lý trí, hai tay ta bò lên cổ hắn, tinh tế ở dưới thân hắn rên rỉ. Hô hấp dần dần trở nên nặng nhọc hơn tạo ra một khung cảnh trên mây...

Khi ta tỉnh dậy, trời đã sáng choang. Ta kinh ngạc phát hiện Dạ Trạch Vũ lại không vào triều, nghĩ đến ngày hôm qua hắn ra sức “Làm việc”, trong lòng cũng không thấy kỳ quái nữa, như vậy cũng tốt, ít nhất hắn có thể an ổn mà ngủ ngon. Ta nhẹ nhàng dời khỏi vòng tay của hắn, vòng vo mặc quần áo xuống giường.

“Hả... ?”

“Làm sao vậy?” Phía sau truyền đến giọng nói lười biếng của hắn, ta quay đầu đưa mắt nhìn hắn, nhưng vẫn chú ý đến cái bụng của mình, “Chàng tỉnh rồi à!”

“Làm sao vậy?”

“Gần đây có phải ta ăn nhiều lắm không? Tại sao ta lại béo lên nhiều như vậy.” Ta kỳ quái nhìn mình trong gương, trước đó vài ngày không chú ý tới, mình gần đây xác thực là đầy đà lên không ít.

Dạ Trạch Vũ cũng không có trả lời, chỉ là có chút suy nghĩ ngóng nhìn ta.

Ta xoay người, hơi nâng lên vạt áo, lộ ra rốn nói “Chàng xem, có phải béo lên thiệt nhiều hay không?”

Hắn gật gật đầu, ta uể oải ngồi trở lại mép giường “Đều là tại chàng đó, cả ngày cứ để An Ninh nhìn chăm chăm chuyện ăn uống của ta, không có việc gì cũng ăn, có việc cũng ăn, ta nghĩ cuối cùng chắc là lúc ta đi nhà xí ta cũng phải ăn không ngừng. Vừa lúc, một bên ăn một bên bài tiết ra, đúng không?”

Hắn nhíu mày, ta quỳ gối bên mép giường, “Chàng nói đi có phải chàng đang có ý đồ? Chờ ta béo đến mức khó coi giống như heo, thì lúc đó chàng có thể tìm cơ đi ra ngoài tầm hoa văn liễu đúng hay không?”

Dạ Trạch Vũ nhàm chán liếc nhìn ta một cái, giống như lời ta nói đều là vô nghĩa, hắn mặc áo khoác, đặt ta nằm lên giường, đắp chăn cho ta, “An Thần...”

Ta đang muốn ai oán, vừa thấy An Thần tiến vào ta đã vội vàng chui cả người vào trong chăn, chỉ chừa ra đôi mắt với cái nửa đầu. Đùa sao, hiện tại ta đang mặc thế này mà để người khác nhìn thấy, muốn làm ta không thể ra ngoài gặp người sao...

“Có, gia.”

“Đi mời một thái y đến xem bệnh cho phu nhân.”

“Ách? Phu nhân sinh bệnh sao?”

Dạ Trạch Vũ không nói gì, ánh mắt lạnh lùng nhìn An Thần, An Thần vội vàng tiếp lời “Vâng, nô tài lập tức đi ngay.” Nói xong nhanh như chớp bỏ chạy ra ngoài.

Ta buồn bực nhìn hắn, thấy hắn muốn thay quần áo, ta muốn đứng lên, giúp hắn thay quần áo rửa mặt chải đầu.”Dạ!”

Hắn nhìn hướng ta, chờ ta mở miệng.

“Ta không phải là... Mang thai đi.” Bởi vì nguyệt sự của ta bình thường đều không theo quy luật, cho nên ta cũng không để ý nhiều. Nhưng mà hiện tại ngấm lại, dường như đã có một thời gian rồi không thấy nó tới.

Hắn nheo mắt lại, chờ ta sửa lại vạt áo, “Thái y sẽ chuẩn đoán cho nàng.”

Ăn trưa xong, ta ngồi trong sân, kinh ngạc vuốt ve bụng mình, thánh mẫu Maria, ta thật sự đã có. Trong lúc nhất thời, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không biết nói cái gì cho phải.

Một đôi tay từ phía sau đặt lên vai ta, ta trừng mắt nhìn, trong lòng tràn đầy vui mừng ôm lấy thất lưng hắn”Chàng có biết?”

“Uhm.” Trong giọng nói không khó nghe ra trong lòng hắn cũng giống như ta, cũng đang tràn đầy vui sướng.

Gió mùa hè ấm áp vây quanh ta, hương thơm tự nhiên của cỏ, giống như một khúc hát ru con nhẹ nhàng, ru ta ngủ.

Ta ngáp một cái, tinh thần thoải mái, càng tiến sát gần hắn hơn.

“Mệt nhọc?”

Ta lắc đầu, lại ở trong lòng hắn không chịu đi ra.”Dạ, chàng thích nam hài hay là cô gái?”

Tay hắn mềm mại xoa mái tóc của ta, chậm chạp không có trả lời. Đang lúc ta nghi hoặc, ta đã bị hắn ôm lấy, ta không khỏi kinh hô một tiếng, ánh mắt đúng lúc nhìn thẳng vào con ngươi đen của hắn, giờ phút này nhìn vào đáy mắt hắn không hề cảm thấy một tia run sợ, mà lại ôn nhu như nước suối, lắng lắng chảy đến trái tim ta.

Ta mỉm cười “Cũng đúng, nam hay nữ thì có gì khác nhau đâu, quan trọng là, hắn (nàng) là con của chúng ta, đúng hay không?” (hắn(nàng) đây là mở ngoặc của tác giả, không phải của mình)

Trong mắt hắn xẹt qua một chút ý cười thản nhiên, bình thản ung dung cúi xuống hôn ta. Ta hơi ngửa đầu đón nhận nụ hôn ôn nhu như nước của hắn, đột nhiên bên cạnh có một trận tiếng ho khan. Dạ Trạch Vũ buông ta ra, An Thần xa xa hô “Gia.” Xem ra lại có chuyện gì cần xử lý rồi.

Ta cười mà như không nhìn bộ dáng bất mãn của hắn, hai tay ôm hắn thật chặt, như chuồn chuồn lướt nước khẽ hôn lên má hắn “Đi thôi, nhưng nhớ rõ buổi tối phải trở về ăn cơm cùng ta nha.”

Hắn chăm chú nhìn ta thật lâu, xoay người đem ta ôm vào phòng, đặt ta lên giường “Ngủ.” Lời nói uy nghiêm không cho phép cãi lại, ta khẽ thở dài, còn tưởng rằng có đứa nhỏ, hắn sẽ tốt hơn một chút, kết quả vẫn là bá đạo như vậy.

Ta cố chấp nhìn hắn, “Chàng nhớ rõ đến lúc ăn cơm chiều phải về, nếu không ta sẽ không ăn!” Ta là phụ nữ có thai ta lớn nhất, ta cũng không nên lãng phí cơ hội tốt như vậy.

Hắn nghĩ nghĩ, gật đầu.

“Về sau một ngày ba bữa đều phải ăn cùng ta

“ ... ”

“Không thể làm việc quá mệt mỏi, từ giờ cho đến lúc ta sinh hắn (nàng), chàng không thể lại đi xa nhà.”

“ ... ”

“Còn có nữa, chàng không thể tiếp tục hung dữ với ta!”

“ ... ”

“Phụ nữ có thai trước và sau khi sinh sẽ rất dễ tức giận, cho nên chàng không thể chê ta dài dòng.”

“ ... ”

“Ngủ!” Hắn cau mày chốt lại một từ, nhưng mà giọng nói lại không hề lạnh như băng, điều đó cho thấy hắn thật sự đem những lời dài dòng của ta vừa rồi đều bỏ vào đầu. Lòng ta mừng thầm không thôi.”Được được được thôi, ta ngủ là được.”

Ta nhận lệnh nhắm mắt lại, cảm giác hắn đi ra ngoài rồi mới lại mở mắt ra. Ta ngồi dậy dựa vào đầu giường, nhẹ nhàng vỗ về bụng, không thể tưởng tượng được ta ở hiện đại còn không có cái gì, vừa đến nơi đây, mới vài tuổi mà đã sắp làm lão mẹ rồi.

Nhưng vừa nghĩ đến có thể sinh ra một đứa bé xinh đẹp, một cực phẩm mỹ nam giống hắn, trong đầu ta lại hiện lên bản sao nhỏ của Dạ Trạch Vũ, nghĩ đến đây, tâm tình có chút không yên liền không kìm được mà bay bổng.

18. Chương 18

Ngày hôm sau, hạnh phúc dường như có thể chảy ra nước được. Ta cũng trở nên càng ngày càng thích ngủ hơn, một ngày 24 giờ, thì đã có hơn nửa thời gian đều là lấy giường làm bạn, thật là giống heo ăn uống ngủ, ngủ uống ăn, cứ lặp lại tuần hoàn như vậy.

Nếu không có An Ninh đến đúng giờ liền gọi ta rời giường ăn cơm, nói không chừng ta sẽ ngủ thẳng đến lúc chết đói cũng nên. Trên bàn cơm đồ ăn đủ loại, xem ra đầu bếp phải mất một phen cân não rồi.

Ta miễn cưỡng ăn một chút, tuy rằng nôn nghén không phải thực nghiêm trọng, nhưng mà khẩu vị cũng dần dần chịu ảnh hưởng lớn. Khi đó, lúc nào cũng có thể nhìn thấy Dạ Trạch Vũ chau mày, rồi đến những bữa ăn sau nhất định sẽ có những món ăn mới thanh đạm hợp khẩu vị hơn. Không cần đoán, khẳng định là hắn phân phó rồi.

Ta rúc ở trong lòng hắn an giấc ngủ trưa, từ khi mang thai tới nay, sự ôn nhu của hắn dần dần không hề che dấu nữa, sẵn sàng cẩn thận đến mức làm cho ta cảm thấy hắn căn bản không phải là một nam nhân chỉ biết quát lớn với bộ mặt lãnh khốc, thật ra hắn cũng thực thích đứa nhỏ đó. Từ khi biết có đứa nhỏ, hắn thay đổi rất nhiều, thậm chí ta cảm thấy hắn so với ta còn nhanh hơn đã điều chỉnh tốt vai trò của phụ thân.

“Dạ!”

“Tĩnh?”

Ta mơ hồ uhm một tiếng, thay đổi tư thế, thoải mái dựa vào vai hấn “Hiện tại là giờ nào?”

“Giờ Mùi.”(14h-16h)

Ta vòng vo nói, lấy ra quyển sách trong tay hấn, để sang một bên “Cùng ta ngủ tiếp được không.”

Một tay hấn đặt sau đầu ta, một tay phủ lên cái bụng mướt mà đang dần tròn lên của ta, cũng nhắm mắt lại lẳng lặng nghỉ tạm.

Ngày như mặt nước ào ào chảy qua, tiểu tử trong bụng kia cũng từng chút từng chút một lớn lên, ở trong bụng ta cứ như đang đẩy tạ. Ta thậm chí hoài nghi khi ta đi đường cũng có người ở phía trước đề phòng ta mất đà mà té ngã. Cũng có người canh chừng ta tránh ta rảnh rỗi mà tìm việc gì đó để làm, không cần thận sẽ làm tổn thương tới đứa nhỏ.

Ta chỉ có thể ở trong phòng, nhàm chán nhìn trần nhà ngẩn người. Chỉ đến khi hấn rảnh, mới có thể nắm tay ta chậm rãi tản bộ trong hoa viên.

“An Ninh, chúng ta đi chợ tản bộ được không?” Ta đáng thương hể hể nhìn An Ninh chăm chú, chỉ thiếu không chảy ra mấy giọt nước mắt để chứng minh khao khát muốn ra ngoài tản bộ của mình.

“Không thể, gia nói ra ngoài không an toàn, không thể.”

“An Ninh!”

“Khụ khụ, không thể.”

“Ta cứ thế này thì sẽ buồn chết mất.”

“Nô tỳ cùng nói chuyện với phu nhân được không?”

“Đấu võ mồm? Không rảnh...”

“Vậy nô tỳ đi chuẩn bị một ít điểm tâm cho phu nhân?”

“Không muốn ăn.”

“Vậy...”

“Ta mặc kệ! ! !” Ta ai oán hướng về phía An Ninh hét lên.

An Ninh thở dài “Phu nhân, ngài đến tột cùng là muốn cái gì?”

Ta từ trên giường đứng lên, An Ninh kinh ngạc hét một tiếng liền tiến lên đỡ ta, ta giữ chặt tay nàng, nói nhỏ “Chúng ta đi ra đầu phố kia xem cửa hàng vải của gia, thuận tiện mua cho tiểu tử kia một ít vải chất liệu thoải mái, để cho người làm mẹ là ta đây có thể may một ít quần áo cho con. Được không?”

An Ninh khỏ sở nhìn ta, khuyên “Phu nhân, chẳng lẽ phu nhân muốn mình lại bị bắt cóc một lần nữa sao?”

“Ta...”

Ta còn không phản bác, chợt nghe thấy một câu quát khê từ phía cửa “Không thể.”

Mộng đẹp hoàn toàn tan biến, ta nghẹn ngào ủy khuất lại nằm lên giường, không thèm nhìn cái tên vô lại nhét đầu vào bụng ta kia lại còn cướp đoạt đi tự do của ta.

An Ninh hiểu chuyện lui xuống, ta cá là nàng đang rất tức giận, Dạ Trạch Vũ ngồi ở mép giường, cũng không nói gì khuyên nhủ ta, lòng ta hừ nhẹ một tiếng, ta mới không để ý tới người đâu.

Nhưng cũng chẳng được bao lâu, sau lưng ta như có trăm ngàn con kiến cắn, ta không nhịn nổi đành quay người lại, con người đen bất đắc dĩ trừng mắt nhìn hấn “Ta muốn đi ra ngoài.”

“Không thể.”

“Thân thể ta không có yếu ớt như vậy.”

Hắn không nói gì, chỉ là bình tĩnh nhìn ta, trong ánh mắt ẩn ẩn lo lắng đến mức khiến ta tan rã tất cả lý trí kiên trì.

Ta chạy nhanh lùi kéo lại một chút kiên trì, “Ta biết ta nhìn qua chỉ giống cô gái nhỏ thôi, nhưng dù sao đối với chàng cũng không phải là đứa nhỏ. Hơn nữa sản phụ cũng cần vận động vừa phải, nếu không đứa nhỏ có thể không khỏe mạnh. Nhiều phụ nữ có thai còn đi bơi lội cơ mà.”

“Không được.”

“Gia, Mặc Duy công tử đến thăm phu nhân.”

“Để hắn tiến vào.”

Mặc Duy kỳ quái nhìn ta quyết miệng, làm bộ dáng bất mãn ôm ngực nhìn Dạ Trạch Vũ, “Làm sao vậy?”

Ta nhìn hắn như vớ được cọng rơm cuối cùng “Đại ca, huynh nói một chút đi, phụ nữ có thai có phải cũng nên vận động một chút, đúng không. Người này, dám không cho ta đi ra ngoài đi lại một chút nào.”

Mặc Duy nhìn nhìn Dạ Trạch Vũ, chuyển hướng ta nói “Tiểu muội, muội hắn là nghe muội phu đi, đường thân thể mình thật tốt, đừng quên ngày đó muội đã nói gì với ta.”

Nói câu nào? Nhìn vẻ mặt khó hiểu của ta, hắn cười nhẹ “Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu.”

“Cái đó... cái đó cũng là bởi vì hoàn cảnh khác nhau.” Ta thật sự là mua dây buộc mình ah!

Ta chống nạnh nhìn Dạ Trạch Vũ “Nếu chàng vẫn tiếp tục cố chấp như vậy, ta sẽ mang cầu bỏ chạy!” (chắc là mang theo cái trái cầu lớn trong bụng đó, mang con bỏ chạy! ^^)

“Ồ nháo!”

“Ồ nháo!”

“...” Nhìn hai người trước mắt trăm miệng một lời răn dạy, ta sững sờ tại chỗ.

Mặc Duy ngồi xuống uống ngụm trà “Tiểu muội hiện tại cũng sắp làm mẫu thân rồi, không thể tiếp tục tùy h như vậy được, biết không?”

Dạ Trạch Vũ đồng ý nhìn Mặc Duy, Mặc Duy hướng hắn gật gật đầu, hai người hiển nhiên đứng ở cùng chiến tuyến chống lại ta.

“Không công bằng không công bằng, hai đại nam nhân các người lại đi khi dễ một nữ tử như ta!” Ta lớn tiếng hét lên, chẳng lẽ một người hiện đại như ta, sẽ phải sống theo hai tên lỗi thời này sao?

“Tóm lại, trong khoảng thời gian này muội phải nghỉ ngơi tốt ở trong phủ, đừng nghĩ ra ngoài chạy. Cháu ngoại ta mà xảy ra chuyện gì, ta sẽ không tha uội đâu.” Nói xong lời “Tàn nhẫn” đó, tên Mặc Duy liền vất chân lên cổ mà bỏ chạy.

“Cháu ngoại trai cháu ngoại trai, chẳng lẽ đứa nhỏ này so với ta còn quan trọng hơn sao! !” Ta quay đầu tức giận trừng mắt nhìn Dạ Trạch Vũ “Có phải chàng cũng vì đứa nhỏ mới tốt với ta như vậy? Chàng nói đi, đứa nhỏ và ta, người nào quan trọng?”

Thật là, ta còn không ở bên ngoài thưởng thức một hoa đại nam nhân nào, còn phải cùng con ở đây thưởng nam nhân!

Bàn tay thon dài của Dạ Trạch Vũ kéo ta vào ngực hắn, “Miễn man suy nghĩ.”

Mùi hương độc đáo trên người hắn xuyên vào mũi, làm cho tâm tình của ta bình tĩnh lại. “Thật ra ta cũng chỉ muốn tốt cho đứa nhỏ thôi, vì sao các người ai cũng đều không hiểu.”

Ta mơ mơ màng màng than thở, mắt từ từ nhắm lại. Trong lúc ngủ mơ, chân có cảm giác là lạ, đau đớn như bị rút gân, ta khó chịu cuộn mình, không ngừng xoay người, ý muốn áp chế cơn đau khó chịu.

Đột nhiên, một bàn tay ấm áp xoa bóp vuốt ve bàn chân ta, thật thoải mái, ta dần dần thả lỏng, khó chịu cũng theo bàn tay ôn nhu mát xa dần dần biến mất. Trong mơ hồ, ta lại dần dần chìm vào mộng đẹp.

Nhiều tháng qua giam cầm rốt cục cũng kết thúc, khi mùa hè nóng bức đến cũng là lúc, ta khàn khàn đau đớn hết N canh giờ, cuối cùng vì nam nhân chết tiết kia sinh ra đứa con đầu tiên. Khi ta vẫn đang mệt mỏi mê man, bà mẹ ôm đứa nhỏ đến cho ta xem, ta vừa mở mắt, nhìn thấy tiểu tử mặt đầy nếp nhăn như con khỉ con kia, ghét bỏ nheo miệng nói “Khó coi!”

Dạ Trạch Vũ không biết khi nào đã xông vào, cười khổ không thể đón lấy đứa nhỏ, ngồi lên mép giường “Hoàn hảo sao?”

Ta nghe được giọng nói của hắn, ngược lại càng thấy buồn ngủ hơn “Chết không được! ... Chàng nói... Chàng có phải là... Làm được quá sung sướng, tùy tiện liền nhồi cái đứa nhỏ cho ta, cũng không thèm giám thị chất lượng đứa nhỏ cho tốt, mặc kệ, ... Ta muốn quay trở lại!”

Không đợi hắn trả lời, ta đã thấy chóng mặt mệt mỏi rồi ngủ đi...

Ta quay trở lại !

19. Chương 19

Ta bế tiểu tử đang dần dần thoát khỏi “dạng khỉ” kia, chăm chú nhìn thẳng nó. Uhm, làn da chuyển thành mịn màng bóng loáng, cũng không còn đỏ rực như trước nữa, thậm chí trên đầu cũng có ba chòm tóc. Quan trọng là... Khuôn mặt phấn hồng mồm mỉm cười, đôi mắt tròn xoe xoe giờ phút này cũng đang chăm chú nhìn ta, ta nhẹ nhàng thở ra, vừa sinh ra thật đúng là bị tiểu gia hỏa này làm cho sợ hãi, còn tưởng rằng nó đột biến gen ra cái loại người vượn nữa chứ... May mà, bây giờ xem ra đã bình thường.

Ta đặt nó lên giường, tiểu tử kia nghiêng nghiêng đổ đổ ngồi không được, giống như con lật đật lắc lư trái phải, bộ dáng đáng yêu làm ta nhìn thấy mà bật cười. Ta lau nước miếng đang chảy ra không ngừng trên miệng nó, “Nào, gọi mẹ đi!” một bên ta khiêu khích sờ cái cằm nhỏ mập mạp của nó. Nó bập bẹ vài tiếng, tay bắt được đầu ngón tay ta.

An Ninh đứng bên cạnh chịu không nổi nhìn ta “Phu nhân, tiểu thiếu gia còn nhỏ, chưa nói được.”

“Oh, như vậy ah.” Nhìn tiểu tử kia ngồi không nổi nữa, ngã bùm xuống giường. Cái miệng anh đào nhỏ nhắn mím chặt, mắt thấy kim đậu đậu(chỉ nước mắt của bé đó! Bé con này xinh quá ahh!!!) sắp chảy xuống. Ta lo lắng hét lớn “Đừng khóc!” Tiểu gia hỏa này mà khóc lên thì thật đúng là kinh thiên động địa, không khóc đến khi người ta ù tai nhức đầu là quyết không bỏ qua.

Lá gan của tiểu gia hỏa kia cũng thật là đủ lớn, không có chút để mắt nào đến mẹ của mình là ta đây, đôi mắt khép kín, oa oa oa oa liền bật khóc.

“Ách...” Ta vừa muốn bế nó lên thì một đôi bàn tay to lớn vung về đã bế nó lên trước, ta ngẩng đầu, nhìn cha con hắn, trong lòng tràn đầy thỏa mãn không nói lên lời.

“Chàng nhìn con xem, chẳng có chút bộ dáng nam tử hán nào cả, cả ngày chỉ biết khóc, khóc đến nỗi khiến cho ta chóng cả mặt rồi.” Ta hướng phía Dạ Trạch Vũ bĩu môi, bất mãn oán giận.

Hắn đưa mắt nhìn ta một cái, cánh tay tiếp tục nhẹ nhàng lắc lư, kỳ tích xuất hiện, tiểu gia hỏa kia đột nhiên nín khóc, đôi mắt long lanh nhìn phụ thân nó, lòng ta tràn đầy vui mừng, cuối cùng cũng nín. Kết quả không đợi ta khích lệ Dạ Trạch Vũ được một câu, tiểu tử kia lại tiếp tục nổi lên một hồi bão táp kinh thiên động địa lớn hơn nữa. Nhìn bộ dáng Dạ Trạch Vũ xấu hổ đứng im tại chỗ, ta không nhịn được bật cười, vươn tay “Thôi để ta đỡ nó đi.”

Ta đón lấy tiểu tử tông đang khóc vang trời kia, một bên thấp giọng an ủi, một bên coi thường nhìn Dạ Trạch Vũ “Nhờ chàng đừng có lấy cái bộ mặt như quan tài ấy đi dọa con, nó còn nhỏ, bị dọa thế thì chịu nổi không nổi đâu.”

An Ninh ở bên cạnh vừa nghe thấy, cười đến không ngừng nổi, lại bị Dạ Trạch Vũ lạnh lùng trừng mắt nhìn, mới run run lau đi khóe mắt ẩm ướt, ghen lời không lên tiếng nữa.

“An Ninh, người đi xuống đi.” Ta thấy Dạ Trạch Vũ đứng ở một bên, cũng không vội vàng muốn đi, ta nghĩ có lẽ hắn có một số việc muốn nói với ta.

Sau khi An Ninh lui ra, hấn chậm rãi đi tới, ngồi ở bên giường, đem ta cùng đứa nhỏ ôm vào trong lòng, ta dựa vào trong ngực hấn “Chuyện gì?”

“Mẫu thân muốn gặp con.”

Có lẽ là khóc một hồi, tiểu tử kia chỉ lát sau đã ngậm miệng không lên tiếng nữa, khép mắt lại đang ngủ.

Ta do dự nói “Con còn nhỏ như vậy, nếu đi ra ngoài bị trúng gió thì sao?”

Dạ Trạch Vũ đặt tay lên lưng ta, nhẹ nhàng vỗ về “Chuyện đó để mấy ngày nữa vậy.”

Ta lên tiếng, đầu dựa vào vào ngực hấn, “Dạ, nghĩ đặt tên cho con sao?”

“Nàng nghĩ như thế nào?”

Ta nghĩ nghĩ, nói “Ta thấy đầu nó có mấy chỏm tóc, hay gọi là Tam Mao?”

Ta cảm giác được Dạ Trạch Vũ hơi hơi cứng người, cười nói “Không hay? Dạ gì nhỉ? Dạ Oanh? Dạ Phong? Dạ Vân? Dạ Lí? Dạ Tiêu?”

“Đủ, ta sẽ quyết định.”

“Vẫn không hay sao?” Ta trầm ngâm một lát, không nhịn được cười lên tiếng, “Cả một câu lạc bộ Dạ? Thật sự không được sao, hay gọi là Dạ Hồ đi.”

Một nắm tay nhẹ nhàng cốc vào đầu ta “Hồ nào?”

Ta ha ha cười cười, “Ta nhìn thấy gần đây chàng có chút buồn phiền, ho nên muốn cùng chàng đùa một chút thôi mà.”

Ta gọi An Ninh tiến vào, đem tiểu tử kia ra ngoài. Ta xoay người nhìn thẳng hấn, nhẹ nhàng vỗ về hai má hấn, “Gần đây có chuyện gì phiền toái sao? Tại sao chàng lại gầy đi không ít thế?”

“Mặc Duy...”

Ta vội vàng hỏi “Mặc Duy hấn làm sao vậy?”

“Hấn đang chuẩn bị cho kì thi sắp tới.”

Ta thở mạnh, làm ta giật cả mình “Đó không phải chuyện tốt sao, hấn cũng có thể làm chuyện mình muốn, so với không có việc gì làm thì chẳng phải tốt hơn sao.”

Dạ Trạch Vũ không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn ta.

Ta ngừng nói, bốn mắt nhìn nhau, một lúc sau ta mới không thể tin được nắm chặt tay hấn “Chẳng lẽ hấn... Hấn là muốn đi điều tra năm đó chuyện kia...”

Dạ Trạch Vũ gật gật đầu, ánh mắt cũng không có giây phút nào rời khỏi khuôn mặt ta. Ta cau mày than thở “Nếu hấn thật sự làm quan, vào triều đình, khẳng định có thể tra ra chàng làm, đúng hay không?”

Hấn lo lẳng nhìn ta, vẫn là gật đầu.

“Ta đi khuyên hấn, để hấn không cần thi nữa, ta sẽ đi khuyên hấn.” Nói xong ta đã nhảy xuống giường đi, nếu hấn không tham gia cuộc thi này, vậy tất cả mọi chuyện sẽ tiếp tục được phủ một lớp bụi. Đúng, ta muốn ngăn cản hấn.

Dạ Trạch Vũ yên lặng giơ tay ra ngăn ta lại, “Giao cho ta, nàng đừng lo lắng.”

Ta suy sụp cúi thấp mặt, suy nghĩ một lát, ảm đạm cười khổ, “Chàng đã có dự định?” Tuy rằng thời gian ta quen biết Mặc Duy không phải thật lâu, nhưng có lẽ là quan hệ huyết thống, cho dù đôi khi ta đối với hấn cũng dễ khóc dễ cười, nhưng ở trong lòng ta, hấn dường như đã giống ca ca thật sự của ta, ta không muốn hấn và Dạ có xung đột gì, dù sao cuối cùng là ai bị thương ta đều không vui vẻ.

Dạ Trạch Vũ vuốt cằm, khẽ nhếch bạc môi, lạnh nhạt nói “Nghỉ ngơi thật tốt là được.”

Ta thở dài, vô lực khẽ động khóe miệng, muốn nói cái gì đó, nhưng cũng không nói nên lời. Bốn mắt nhìn nhau, tình cảm trong lòng lặng lẽ, bình yên giao nhau.

Cứ như vậy, ta lẳng lẳng ở bên hán cả đêm...

Hôm sau, ta ngồi trên ghế dưới bóng mát của một cái cây lớn, bé tiểu tử kia khoan thai hưởng thụ không khí của riêng ngày hè này, Mặc Duy cười khanh khách tiến đến, “Thân mình đã tốt hơn chưa?”

Ta hướng hán mỉm cười, “Đã sớm khỏe rồi, bây giờ để cho ta đi đánh lão hổ cũng không có vấn đề gì.”

Ta nâng tiểu tử kia dậy, làm nó đứng trên đùi mình, “Đại ca, huynh cảm thấy nó có vẻ giống ta hay giống Dạ?”

Hán cười khê sải bước tới ngồi bên cạnh ta, thật cẩn thận đánh giá, “Mặt mày nó có vẻ giống muội phu, về phần khuôn mặt nhỏ nhắn sao, rất giống muội trước đây.”

Ta thở dài, ôm nó ở trước ngực “Nói cách khác khi nó trưởng thành sẽ rất phiền phức rồi, huynh nói hiện tại ta có cần vẽ lên mặt nó một đao, để ngừa hậu hoạn không?” Cha nó đã có ánh mắt mê hoặc nữ nhân như vậy, lại kế thừa thêm khuôn mặt như trẻ con này của ta, sau này so với cha nó thì còn gây nhiều tai họa hơn. Khi đó sẽ phải làm sao đây!

Mặc Duy cười không có đáp lời, chỉ đùa với đùa nhỏ một chút. Đột nhiên, tiểu tử kia hé miệng, đem ngón tay khiêu khích của Mặc Duy ngậm vào miệng, đôi mắt to như bánh trôi không rảnh nhìn Mặc Duy, nước miếng tí tách theo tay hán chảy ra không ngừng. Mặc Duy giật mình, ta lại trợn mắt há hốc mồm nhìn nó đem ngón tay Mặc Duy như nếm vú cao su mút trong miệng.

Ba một chút vỗ nhẹ vào đầu hán, ta đem ngón tay Mặc Duy rút ra từ miệng nó “Tiểu yêu tinh, mới nhỏ thế này mà đã có động tác ái muội như vậy! Thật sự là cái tai họa giống cha người.”

Mặc Duy xấu hổ cười cười, không nói gì nhìn tiểu tử kia, hiển nhiên cũng là thập phần đồng ý.

“Ta là tai họa?”

Ta vừa nghe, vội vàng cười mĩa ngoái đầu nhìn lại “Nào có nào có, là ta nói tên tiểu sắc quỷ này, làm sao lại nói lão gia chàng được chứ.”

Dạ Trạch Vũ hừ lạnh một tiếng, hướng phía Mặc Duy gật gật đầu, cũng ngồi xuống một bên.

Tiểu quỷ bập bẹ bập bẹ ở trong lòng ta vắn vẹo không ngừng, ta ôm lấy nó, nhìn thẳng con người nhỏ nhắn mà tối đen của nó “Sao thế? Lại muốn ăn ngón tay sao?” Nói xong ta như có như không liếc Dạ Trạch Vũ, hiển nhiên hán nghe cũng hiểu, trong mắt xẹt qua ý cười, ánh mắt ái muội nhìn ta.

Ta ho nhẹ một tiếng, bữu môi, giáo huấn tiểu quỷ “Ta nói cho người, người không được giống cha người, nơi hái hoa ngắt cỏ, phải biết rằng hoa dại ven đường thì không cần hái, nếu không ah, người sẽ phải nếm mùi đau khổ đó.” Không phải nói giáo dục trẻ khi còn nhỏ là rất quan trọng hay sao?

“Hái hoa ngắt cỏ?” Dạ Trạch Vũ nhướn mày, thản nhiên nhìn ta.

“Mấy ngày hôm trước, không biết là ai ở bên ngoài náo loạn không ngừng đó.” Khi ta mới sinh tiểu tử này, tiểu thư Văn Nguyệt Lăng kia không có chút nương nòng nào cũng đến cửa, la hét muốn vào, nói là cái gì mà thăm ta, thăm ta sao, là bị nam nhân câu dẫn mà đến thì có.

“...”

Mặc Duy cúi đầu không nói, hai vai run run có thể thấy được hán đang ghen cười có bao nhiêu thống khổ.

“Ta nghĩ ta khi nào thì được hoan nghênh như vậy chứ, sinh ra cái tiểu tử này lại có nhiều người đến thăm như thế, tìm hiểu một chút mới biết được, đó đều là hoa dại câu hôn không thành nên mới muốn thừa dịp ta không thể hầu hạ người nào đó, muốn trở thành tri kỷ thay người nào đó thỏa mãn nhu cầu của ai đó đang cần.” Ta tức giận nói.

“...”

Mặc Duy run run càng thêm lợi hại hơn, vừa thấy còn tưởng rằng hán sắp lên cơn điên rồi.

Ta không thèm nhìn hán, chỉ lo lau nước mắt nước mũi cho nắm cơm nhỏ trong lòng, không thể tưởng được lại bị nó tập kích, tiểu tử kia rướn người lên, lưu lại một bãi nước miếng trên mặt ta.

Ta vừa muốn lau miệng cho nó, tiểu tử kia lập tức được nhắc bổng lên, bị Dạ Trạch Vũ lấy “mắt” đặt vào lòng Mặc Duy.”Giao cho người.”

“Hả?” Mặc Duy nhất thời khó hiểu nhìn Dạ Trạch Vũ. Nhưng đã thấy hắn quay người lại, đột nhiên bế ta lên, sải bước đi về phía phòng ngủ. Mặc Duy hiểu được phải cẩn thận bế tiểu tử kia, nhẹ nhàng nói thầm cái gì đó.

Ta đang muốn kháng nghị, nhưng lại nhìn đến ánh mắt đang biến lạnh của Dạ Trạch Vũ, không nhen được che môi cười trộm. Ôm hắn cổ, ta ghé sát vào tai hắn “Lão gia ngài cơn tức quá lớn, để cho thiếp thân thay ngài giảm nhiệt đi.” Ta nhẹ nhàng ở trước ngực hắn bắt đầu họa vài vòng, ánh mắt nhìn hắn nói.

Đáy mắt hắn giống như đang bị bao phủ bởi một tầng sương mù đầy ái muội, tiếp tục không nói lời nào hai tay càng ôm ta chặt hơn, đi về phía thiên đường của chúng ta..

20. Chương 20

Thanks hitachi_hut đã giúp convert chương này!

Thanks candy_heart đã convert bổ sung!

Chương này không có trong bản convert lúc đầu của candy_heart. Mình tìm được bản tiếng Trung nhưng không biết convert nên đã nhờ mọi người!

Lần đầu tiên nhìn thấy mẹ ruột của Dạ Trạch Vũ, trong lòng ta cảm thấy thật sự rất kinh ngạc, ta buồn cười liếc nhìn Dạ Trạch Vũ một cái, nhỏ giọng “Tại sao ta lại không biết, thì ra chàng cũng có “Luyện mẫu tình tiết” ah.”

Mắt hắn hơi khép lại, nhìn ta như có như không, rồi lại quay đầu lại nhìn phía trước.

Ta nhàm chán ngậm miệng, không hề nói gì nữa.

Tuy rằng mẫu thân hắn đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng ta thấy bộ dáng bà như mới 30 tuổi thôi, nguyên nhân có lẽ là bà ấy cũng giống ta có khuôn mặt như trẻ con. Nhưng nếu nói đến khí chất, mẫu thân hẳn nhui dịu dàng, mặt mày diễm lệ phúc hậu làm mê hoặc lòng người. Bà thuần thực ôm tiểu quỷ đang bị bỏ tập nói kia, “Đứa bé này, trông như khuôn mẫu của Trạch Vũ vậy. Đã đặt tên cho nó chưa?” .

“Dạ Thừa Ngạo.” .

Bà gật gật đầu, coi như không tồi, ta cũng thấy tên này rất hay, rất dễ nhớ.

“Tên rất hay. Hiểu Diên thân mình có khỏe không.” Bà ôn nhu cười nhìn ta.

Ta gật đầu”Đã không sao rồi ạ. Thân thể con luôn luôn khỏe mạnh mà.” Thoạt nhìn, tiểu tử và bà nội nó, đã thấy bà nội này rất thích cháu nha, trong lòng ta thầm nghĩ, nếu ngày nào đó ta cùng Dạ đi đến thế giới của hai người thì nhất định sẽ đem tiểu quỷ này cho bà nội nuôi nấng, đợi khi nó lớn hơn chút nữa, ta sẽ bảo Dạ đưa ta ra ngoài du ngoạn, đi bất cứ đâu, đi vòng quanh Trung Quốc cũng tốt, đến những nơi non nước hữu tình, tìm hiểu phong tục ở nhiều nơi, nhất định sẽ rất vui vẻ. Chỉ là ta còn muốn có một đứa con gái nữa, sinh được một nam một nữ vẫn là giấc mộng trong lòng ta, thực hiện được giấc mộng này ta mới an tâm du sơn ngoạn thủy, uhm, đúng thế. Nghiệp lớn trông người là không thể chậm được, nếu không chờ đến khi ta già, làm sao còn thoải mái nhàn hạ đi du sơn ngoạn thủy được nữa, cho dù nghĩ muốn cũng không có sức làm. Phương châm sống của ta chính là: thừa dịp tuổi trẻ phải đem mọi việc giải quyết, thì sau này mới có thể không có ràng buộc mà hưởng thụ cuộc sống.

“Về sau dẫn nó tiến cung nhiều một chút.”

Ta giật mình phục hồi tinh thần, cẩn thận đón lấy tiểu tử kia, cười nói “Nhất định nhất định, nếu mẹ thích nó như vậy, nhất định con sẽ thường mang nó đến chơi.” Tại sao lại không đến chứ, còn phải phiền toái bà ấy chăm sóc nó cơ mà. Nghĩ đến đây, ta cũng cười càng thêm sáng lạn hơn.

Lên xe ngựa, ra cung ta mới nhẹ nhàng thở ra, trong cung luôn nhiều quy củ, ta chỉ sợ không cẩn thận một chút sẽ làm sai, không chỉ chính mình mất mặt, mà còn bị hạ nhân xem thường, cũng may mẫu thân hắn

cũng không phải là người cổ hủ không tốt, đối với nhất cử nhất động của ta cũng đều là mở một con mắt nhắm một con mắt mà tính tế bao dung. Tại sao lão mẹ tính tình tốt như vậy lại sinh ra một đứa con tính tình thô bạo như hấn chứ, ta thăm dò Dạ Trạch Vũ vài lần, ngược lại bất đắc dĩ lắc đầu, thiên nhiên quả nhiên là kỳ diệu vô song ah, đột biến cũng quá là cực đoan.

Ta nhẹ nhàng bế tiểu Thừa Ngao đang ngủ say trong lòng, mong rằng đừng cho nó đột biến thành người so với cha nó tính tình càng bất định cổ quái thì tốt rồi.

Đột nhiên nhớ tới cái gì, ta đẩy hấn, thấy hấn chuyển hướng nghi hoặc nhìn ta, nói “Dạ, chàng nói, chúng ta cho ... cho tiểu tử này một muội muội, được không?” Nam nhân sao, đối với việc thế này làm sao có thể cự tuyệt? .

Lại thấy hấn chậm rãi nhắm hai mắt lại, giọng lạnh lùng nói “Không.”

“Không?” Chợt nghe thấy câu trả lời cự tuyệt quyết đoán như thế, ta không khỏi cứng họng, kinh ngạc đến cực điểm.”Tại sao ah?”

Hấn thậm chí không thèm nhìn ta một chút, tiếp tục hung hăng nói “Không được sinh.” .

Cơn tức giận của ta đã lên cấp thứ hai, dùng sức đâm vào ngực hấn”Chàng nói thật sao, vì sao lại cướp đoạt quyền lợi sinh con gái của ta?”

Hấn đơn giản là không hề để ý tới ta, khiến cơn tức giận trong người ta sắp thành cái nồi hấp rồi! .

Ta nắm lấy tay hấn “Ta chỉ biết, sinh con trai thì chàng nguyện ý một vạn lần, vừa nói đến sinh con gái chàng lại có bộ dạng này là sao.” Ta buông tay ra, hấn tiếp tục khép mắt lại, ta tức giận ngồi sang một bên, lạnh lùng nhìn hấn “Không thể tưởng được chàng cũng là người trọng nam khinh nữ như vậy! Chàng nói nữ nhân có gì không tốt chứ? Ta ban đầu còn tưởng chàng không quan tâm đứa nhỏ là nam hay là nữ, hóa ra chàng chỉ nói cho có lệ thôi đúng không?”

Xe ngựa phút chốc ngừng lại, ta vén rèm cửa lên, ngoái đầu nhìn lại hấn một cái “Được, chàng không để cho con gái của ta ra đời thì về sau chàng cũng đừng chạm vào ta, cùng lắm thì ta tìm người khác để sinh!” .

Ta đang muốn nhảy xuống xe, Dạ Trạch Vũ đã kéo ta lại, cả người ta ngã vào lòng hấn, thấy hấn cũng đang bốc lên lửa giận dùng dùng ngay cả con người cũng có chút phiếm hồng, ta không hề sợ hãi nhìn lại hấn. Hấn gần từng tiếng cắn răng nói “Không được tìm người khác sinh, cũng không cho sinh!” Cổ tay bị hấn siết chặt sinh đau, ta vẫn không thèm để ý đến hấn.

Ta nghĩ muốn dùng sức đẩy hấn ra, nhưng trên tay lại bị giam cầm càng chặt. “Có nghe thấy không?” Tiếng nói âm lãnh như quỷ quỷ, ngay cả lần đó ta bị trói lại, hấn cũng không có lộ ra bộ dáng làm người ta sợ hãi như thế, thậm chí ngay cả một chút ý cười đều không có, là ai nói hấn càng tức giận thì cười càng sáng lạn hả?

Hoặc là nói, hấn đã tức giận đến cực điểm? Không phải chứ, ta chỉ muốn có con gái thôi mà, sao lại có thể thành như vậy được?

“Nói, có nghe thấy không?” Giọng hấn càng ngày càng âm trầm hơn, giống như nếu ta mà không đáp ứng, hấn sẽ đem ta bóp chết ngay ấy.

Ta bình tĩnh nhìn về mặt hung ác nham hiểm của hấn, “Ta nghe được, chàng có thể buông ra không?”. Ánh mắt băng lạnh của hấn đang dần dần tan chảy, chậm rãi, hấn buông tay, về mặt vẫn lạnh lùng như trước một mình nhảy xuống xe ngựa, vào phủ.

Ta nhẹ nhàng xoa bóp cổ tay, chết tiệt, đều đổ cả lên rồi. Ủy khuất trong lòng ta đang lên men, NND, hung dữ với ta như vậy, ta không bao giờ ... muốn nhìn người nữa!

Ta im lặng không nói gì để An Ninh giúp ta bôi thuốc mỡ vào tay, “Phu nhân, xảy ra chuyện gì sao?”. Ta cười nhạt hừ hừ “Tên đầu heo kia, ra về đạo mạo ngụy quân tử, khi ta mang thai có hỏi hấn, hấn nói con trai hay con gái đều không quan trọng, hôm nay ta chỉ nghĩ muốn sinh một đứa con gái thôi, thế mà hấn lại trở mặt! Người nói đi, hấn có phải là tên hỗn đản đó trọng nam khinh nữ hay không?” Nói xong, ta lại càng thấy tức giận hơn, trong lòng lại thấy ủy khuất gấp trăm lần. Xú nam nhân chết tiệt!. An Ninh mỉm cười, suy tư một lát, nói “Phu nhân, ngài có nghĩ là gia đang lo lắng hay không?”

Ta khó hiểu nhìn nàng “Hắn lo lắng cho ta?”

“Phu nhân.” .

Ta le lưỡi “Được rồi được rồi, người nói hắn lo lắng cho ta? Lo lắng an toàn của ta?”

An ninh trịnh trọng vuốt cằm “Phu nhân, lúc đó ngài không nhìn thấy, khi ngài ở trong phòng sinh thiếu gia, gia vẫn luôn lo lắng đứng bên ngoài.”

“Đương nhiên rồi, ta chính là sinh đứa nhỏ của hắn mà, hắn tất nhiên sẽ đứng ngoài rồi.” Ta đáp lại với vẻ mặt đương nhiên phải thế.

An Ninh chớp mắt, nói “Nhưng phu nhân có biết lúc ấy biểu tình của gia thế nào sao?” .

“Biểu tình thế nào ah?” Chắc không phải đứng ngoài nhàm chán quá mà ngủ gà ngủ gật chứ!

“Gia vẫn đứng nguyên một chỗ, tiếng phu nhân kêu lên đau đớn làm sắc mặt gia tái nhợt đến mức nô tỳ nghĩ gia có thể không chống đỡ nổi mà ngã xuống rồi.”

Ta ngẩn ngơ “Người sinh đứa nhỏ là ta, không phải hắn nha, hắn cũng không mất chút máu nào, tại sao có thể.?”

An Ninh giận dữ nói “Đó là sự đồng cảm của gia mà, nô tỳ cho tới bây giờ cũng chưa thấy gia lộ ra thần sắc lo lắng ảo não như thế, là gia sợ phu nhân không chống đỡ được, cho nên cuối cùng mới có thể liều lĩnh vọt vào phòng sinh, phu nhân phải biết rằng, nam tử tiến phòng sinh chính là điềm xấu, nhưng gia lại bất ngờ xông vào.”

Ta bỗng nhiên ngây người, “Hắn thật sự đã vào.”

An Ninh thư thái mỉm cười “Nô tỳ lớn mật đoán, là gia không nghĩ phải trải qua một lần như vậy, mới không muốn phu nhân vì gia mà sinh thêm một nữ nhân, gia luôn đặt sự an toàn của phu nhân lên đầu, cũng không phải vì phu nhân sinh thiếu gia hay tiểu thư.”

Ta nghe xong ngẩn ngơ một lát, không khỏi bật cười “Thôi đi, làm gì có ai sinh đứa nhỏ mà chết được.”

“Phu nhân, tình huống này không phải là không có, hoặc là nói, có rất nhiều.”

Ta vỗ vỗ đầu, nhẹ giọng nói thầm “Cũng đúng, sao ta lại quên mình đang ở cổ đại chứ.”

“Phu nhân nói gì?” .

Ta vẫy tay, cũng không quay đầu lại mà nhảy xuống giường xông ra ngoài, người này, có chuyện gì cũng giữ trong lòng, vì sao không nói với ta chứ!

“Phu nhân, giày.!” .

Ta một hơi chạy thẳng tới thư phòng, ta nhìn người bên trong qua khe cửa, An Thần đã ở trong đó, dường như đang rất bận rộn. Ta quay người lại đứng dựa lưng vào ván cửa, lúc này ta mới cảm thấy dưới chân một mảnh lạnh như băng. “Tê.” .

Bỗng nhiên có một người đi ra, ta ngẩng đầu, vừa thấy là hắn, ta đã xấu hổ cười cười, hắn không nói được lời nào mà bế ta lên, đi vào phòng. An Thần nhìn thoáng qua, hướng ta gật gật đầu, liền đi ra ngoài.

Thấy hắn đang muốn đặt ta lên ghế dài, hai tay ta quần quít lấy cổ hắn, giống cái gấu Koala bám vào người hắn.

Hắn khẽ thở dài, ôm ta ngồi xuống. Ta nói với hắn, “Ta tạm thời không sinh con gái nữa.”

Dạ Trạch Vũ cau mày nói “Tạm thời?”

Thực là biết bắt lấy trọng điểm! Ta ngẩng đầu nhìn hắn “Ta biết chàng lo lắng cho sức khỏe của ta.” Thấy đáy mắt hắn bỗng bừng hiện ra chút gì đó, ta kiên định theo lời An Ninh đoán, lại nói “Chàng không cho sinh thì ta sẽ không sinh thôi.” Tiến sâu vào ngực hắn, ta thầm nghĩ, dù sao còn nhiều thời gian, còn sợ tạo không ra được một cô gái nhỏ sao? Dù sao ta nhất định có thể câu dẫn thành công.

Dạ Trạch Vũ hai tay ôm ta thật chặt, nhẹ nhàng thở ra. Lại không biết được trong lòng ta đang khôn khéo tính toán kế hoạch tạo người!

21. Chương 21: Chương 21

“Phu nhân đang làm gì vậy?”

Ta vừa nghe là An Ninh, cũng không quay đầu lại nói “Không có gì, tính vài thứ.” Kỳ an toàn, thời kỳ rụng trứng... Uhm, bằng chu kỳ đã được sửa sang hoàn chỉnh rồi. Có lẽ là vậy đi...

“Tính cái gì?”

Ta vừa nghe thấy, nhanh tay đem cái đồ thu vào tay áo, quay đầu ngênh đón “Chàng đã về rồi, ta ah, là đang nghĩ đến làm cho tiểu Thừa Thừa một cái hồ sơ nhỏ.” Thấy ánh mắt Dạ Trạch Vũ dừng lại trên bản nháp sau lưng ta, ta vội vàng lôi kéo tay áo hắn đi ra ngoài.

“Hồ sơ nhỏ?”

“Đúng, chính là tiểu tử kia khi nào thì mọc răng nanh, khi nào thì có thể đi đó, ta muốn ghi lại một chút, coi như là lưu lại một kỷ niệm, chàng thấy có được không?”

Dạ Trạch Vũ gật gật đầu, khoe miệng hơi hơi cong lên “Tốt.”

Đáng tiếc cổ đại không có máy ảnh, nếu không cũng có thể chụp lại hình ảnh của tiểu Thừa Thừa, thật sự là làm cho người ta cảm thấy tiếc nuối... Ta khe khẽ thở dài, một bên an ủi chính mình, phải biết chừng, phải biết chừng chứ. Dạ đối với mình tốt như vậy, hiện tại muốn đứa nhỏ cũng có đứa nhỏ, muốn phòng ngủ có phòng ngủ, muốn xe, ách, có cỗ kiệu. Hạnh phúc như vậy, mình còn muốn thế nào nữa?

Hắn dừng lại, đưa tay ra nâng cằm ta lên, ngó nhìn ta “Làm sao vậy?”

Ta nhả mặt nhả mũi khẽ cười “Không có gì, chúng ta đi xem Thừa Ngạo đi, chàng gần đây luôn phải buồn ba bên ngoài, không chơi với nó nhiều, nói không chừng đến lúc đó ah, nó cũng không nhận ra chàng là cha mình nữa rồi.”

“Nó dám!” Dạ Trạch Vũ dặt tay ta, quay người lại, tiêu sái đi đến chỗ tiểu tử kia.

Ta sờ sờ cái mũi, cười đến vui vẻ “Ồ đúng đúng, nó chắc chắn không dám, ai bảo chàng là cha của nó chứ!”

Khi chúng ta tới nơi, tiểu tử kia đang bò đi bò lại trên ghế dài như con chó nhỏ, miệng kêu a, o, a, i không biết đang muốn nói cái gì nữa.

Ta buông tay Dạ Trạch Vũ ra, đi đến đó trước, xoa đầu tiểu quỷ rồi bế nó ngồi lên đùi. Ma ma bên cạnh cúi đầu chào rồi đứng sang một bên.

Dạ Trạch Vũ lại gần ngồi xuống một bên, ánh mắt ôn nhu dừng lại trên bộ dáng béo mập của Thừa Ngạo.

“Đã gần được 9 tháng rồi, sao còn chưa biết đi nhỉ, khi nào mới có thể đi được đây?” Ta có chút kỳ quái nhìn sang phía Dạ Trạch Vũ, cúi đầu nhìn tiểu tử kia đang đùa nghịch đầu ngón tay mình và đầu ngón tay ta. Ta lắc lắc ngón tay nhỏ của nó, oán giận nói “Cũng chưa biết gọi cha mẹ...”

Dạ Trạch Vũ không nói gì, hắn nhìn ma ma đang đứng một bên, “Người nói cho phu nhân.”

Ma ma cười cười “Phu nhân đừng nóng vội, ba tháng biết lẫy, sáu tháng biết ngồi, chín tháng lò dò tập đi, sau mười hai tháng sẽ phát triển toàn diện. Tiểu thiếu gia mới được 8 tháng rưỡi, phải một thời gian nữa mới biết đi, nhưng gần đây thiếu gia hay tập nói, ta sẽ dạy gọi cha mẹ.”

“Oh, như vậy à.” Ta ôm lấy Thừa Ngạo, trừng mắt nhìn nói “Dạ, chúng ta ôm con ra ngoài phơi nắng đi, thuận tiện cho phụ thân là chàng dạy nó một chút, dạy nó tập nói nhé.”

Đi được vài bước, ta quay đầu lại chế nhạo nhìn hắn “Vì nghĩ cho con, bắt đầu từ bây giờ chàng không thể giống như trước đây lấy im lặng vàng, nếu không con cũng sẽ quá khổ giống chàng thôi, ta... Ta sẽ rời nhà

trốn đi đó!” Bỏ bom lại, ta bước đi thật nhanh không dám dừng bước, đáng tiếc mới đi chưa được mấy bước, đã bị nam nhân phía sau nắm lấy vả vai, ta âm thầm thở dài, sớm đã đoán được là như thế này mà.

Ta cười khê ngoái đầu lại nhìn, hắn đã giữ hai vai ta, khê nhúu mày cúi người xuống in môi mình lên môi cánh hoa của ta, ta giật mình, đột nhiên bật cười đẩy hắn ra, nhìn về mặt khó hiểu của hắn, ta cúi cúi cảm mình xuống, ý bảo hắn cúi người xuống nghe “Chàng mà hôn, con cũng sẽ bị đè chết mất. Còn nữa, ta cũng không muốn dậy hư con trai.”

Ta nhìn về mặt ảo não của hắn, những ngày gần đây, ta phát hiện ra nam nhân này càng ngày càng đáng yêu, mặc dù có lúc vẫn nói chuyện lạnh lùng quái gở, nhưng mà biểu tình so với trước kia đã tốt hơn rất nhiều, không hề mang cái bộ mặt khó chịu như quan tài kia nữa. Tuy rằng khi hấn tức giận, vẫn là rất khủng bố...

Tìm một cái ghế ngồi xuống, ta cầm lấy bàn tay nhỏ bé của tiểu Thừa Ngao, thật sự rất nhỏ nha, xem ra tâm tình của nó cũng tốt lắm, thỉnh thoảng lại cười khanh khách lộ ra mấy cái răng trắng nhỏ xinh.

“Nào, gọi mẹ mẹ, nói theo mẹ nào, mẹ —— mẹ!” Ta kiên nhẫn lộ ra khẩu hình thật to cho nó nhìn, lòng tràn đầy chờ mong muốn nghe nó nói. (nguyên văn: “đại hợp kim có vàng khẩu”)

Nhưng tiểu tử kia lại không để chút mặt mũi nào cho ta, miệng thì cứ y y a a không ngừng nhìn đông lại nhìn tây. Lão mẹ như ta đối với nó thật là không có một chút lực hấp dẫn nào. Ta tức giận liếc Dạ Trạch Vũ, lại trông thấy đôi mắt hấn như đang mỉm cười. Hừ, không thể để hấn cười nhạo được!

Ta nâng Thừa Ngao lên, cho nó đứng thẳng trên đùi, lặp lại nói “Mẹ — mẹ. Nào, nói theo đi.”

Tiểu tử kia vẫn cười khanh khách nhún nhảy không ngừng trên đùi ta, thật đúng là đem đùi ta trở thành cái đệm giường rồi. Nó mới nhảy vài cái mà đùi ta đã không thể chịu nổi nữa, tiểu tử này cũng khá nặng, đến mức mà ta nghĩ chân mình sắp bị nó làm gãy rồi.

Ta vội vàng đưa ánh mắt cầu cứu sang phía Dạ Trạch Vũ, hấn lập tức đón lấy tiểu quỷ, buồn cười nhìn ta đang lão đảo đứng dậy, lắc lắc đầu.

“Cười cái gì mà cười hả, chàng cho hấn nhảy như vậy mà xem, ta thấy nó nặng như con heo nhỏ ấy, mới được mấy tháng tuổi mà đã béo như vậy rồi!”

Dạ Trạch Vũ nhìn ta một chút, rồi lại đem ánh mắt nhìn về phía tiểu trư cũng đang ngoan ngoãn nhìn hấn, ta nhìn bộ dáng ngoan ngoãn của tiểu trư kia, ghen tị nói “Tiểu tử kia, cứ nhìn thấy cái gì xinh đẹp là lại an phận như vậy, nó nó nó... Còn chảy nước miếng nữa! Hừ, ta một phen muốn bế lấy nó, không ắt nó được thưởng thức lão ba nó, ai biết được nó lại sống chết ở trong lòng Dạ Trạch Vũ, không thêm theo ta.

Dạ Trạch Vũ nhẹ nhàng lau sạch nước miếng của nó, “Thừa Ngao, gọi cha... Cha...”

Tiểu tử kia quay đầu nhìn Dạ Trạch Vũ, vẫn đang cười khanh khách không ngừng. Ta vừa muốn cười nhạo Dạ Trạch Vũ một chút, lại trợn mắt há hốc mồm nghe thấy một giọng nói non nớt “Đệ đệ...” Ta xì một tiếng bật cười, cười một hồi đến mức lăn lộn trên mặt đất “Ha ha... Chàng thành đệ đệ của nó ... Ha ha.”

Dạ Trạch Vũ không chịu nổi liếc nhìn ta, tiếp tục nghiệp lớn dạy nói của hấn, “Không phải didi, là cha... Cha.”

“Cha đệ...” Tiểu tử kia ngừng một chút, bắt đầu vui vẻ lặp lại “Cha đệ, cha đệ, cha đệ...”

Lúc này đến phiên ta ghen hòng nhìn trần trối, không thể nào! Lần đầu tiên nó cất tiếng nói vậy là đã không còn rồi! Con trai là ta sinh, lần đầu tiên nói cũng phải gọi mẹ chứ, tại sao lại thành cha rồi!

“Này này, không công bằng, bảo nó gọi mẹ đi! Là ta sinh ra nó cơ mà.” Ta đẩy đẩy bả vai Dạ Trạch Vũ “Mặc kệ mặc kệ, sao có thể như vậy chứ!”

Tiểu tử kia nhìn ta kêu lên lại càng thêm kích động “Cha đệ cha đệ cha đệ cha đệ...”

Ta trừng mắt nhìn chằm chằm Thừa Ngao “Dừng, gọi mẹ mẹ, ngoan, gọi mẹ mẹ đi!”

“Cha đệ cha đệ...”

“Mẹ mẹ mẹ mẹ mẹ... !”

“Cha đệ cha đệ cha đệ...”

“Mẹ mẹ mẹ mẹ mẹ mẹ ... !”

“Cha đệ cha đệ cha đệ cha đệ...”

“ ... ”

“Cha đệ cha đệ cha đệ cha đệ...”

“ ... ”

“Cha đệ cha đệ cha đệ cha đệ...”

Không dấu lại được nó, ta đành quay đầu xin viện trợ.

Ta ai oán quay đầu nhìn Dạ Trạch Vũ “Dạ, con khi dễ ta!”

Hắn chỉ lẳng lặng nhìn ta cười, không nói được lời nào.

Ta ngẩn người, tiếp tục kháng nghị nói “Nó khi dễ ta không chịu gọi ta là mẹ, chàng cũng không giúp ta, ta chỉ biết, ta ở trong nhà một chút địa vị cũng không có.”

Quay đầu, ta nhìn Thừa Ngạo “Tiểu tử chân ngoài dài hơn chân trong kia, nhìn thấy cha người xinh đẹp liền chảy nước miếng nịnh bợ, mẹ của người là ta đây cũng không khó coi ah, vậy mà người gọi một tiếng cũng không chịu! Aizz, ta nhất định là bị các người ức hiếp mà!”

Còn chưa nói xong, tiểu tử kia đã “Bay” lên, trực tiếp “bay” đến tay An Ninh. An Ninh hiểu rõ tiếp nhận tiểu tử, cười cười đưa nó trở về phòng.

Ta quay đầu, một phen bị Dạ Trạch Vũ ôm lấy, ta nheo mắt nhìn hắn, ta chủ động buông tha lãnh thổ, hắn lại dễ dàng công hãm lãnh địa, tiến quân thần tốc, đem đến nụ hôn nhiệt tình trên hiện trường...

Trong lòng vui mừng không thôi, vừa rồi hắn nở nụ cười, đó có phải là muốn nói hắn hiện tại cũng thực hạnh phúc?

22. Chương 22

Những ngày hạnh phúc luôn cảm thấy thật vội vàng, nháy mắt, Thừa Ngạo đã được 1 tuổi, ta kiên trì nắn nỉ, Dạ mới miễn cưỡng để đầu bếp làm một cái bánh ngọt phù dung cao (phù dung cao: bánh có hình bông sen) thật to, mọi người cùng tập trung lại, chúc mừng sinh nhật tên tiểu quỷ này.

Tiểu Thừa Ngạo sau một thời gian tập tễnh học đi, lập tức giống như con ngựa hoang mất cương, vừa không chú ý đến nó, đã không biết nó nhanh chân chạy đi đâu rồi. Cho nên, cùng nó chơi trốn tìm như một “bài tập về nhà” bắt buộc hàng ngày của ta.

Hôm nay, từ sáng sớm ta đã lôi nó thức dậy từ trong chăn, vẫn lôi kéo tay nó, không cho nó một chút cơ hội trốn thoát.

Lúc này, Mặc Duy, Dạ Trạch Vũ tất cả đều đi đến cái đình trong hoa viên, để “chúc thọ” tiểu tử kia. Ta nhìn Mặc Duy cười cười, cúi người nhỏ giọng nhắc nhở Thừa Ngạo “Thừa Thừa, đi ra chỗ bác nhận tiền lì xì đi, không lấy được thì đừng buông tha cho bác đó!” Tiểu quỷ vừa nghe có quà, chớp mắt đã thấy nó túm lấy vạt áo của Mặc Duy “Bác, tiền lì xì, tiền lì xì!”

Mặc Duy cũng rất yêu thích tiểu quỷ này, đến mức mà bình thường hữu cầu tất ứng (hữu cầu tất ứng: có nguyện vọng, cầu nguyện thì ắt có đáp lại), lúc này có lẽ hắn đã sớm chuẩn bị tốt rồi, hắn ôm lấy tiểu Thừa Ngạo, lấy ra một cái lì xì nhỏ đưa cho nó.

Thừa Ngạo tự hào nắm chặt lấy, cười thực vui vẻ, ba ba cho Mặc Duy hai bãi nước miếng. Ta cười thầm, tiểu quỷ này vẫn thích nhận quà như vậy. Nó như là thần giữ của rồi, không biết đã cướp đoạt được bao nhiêu quà từ chỗ Dạ và Mặc Duy. Nó tuy nghịch ngợm nhưng cũng hiểu được phải thường xuyên lấy lòng người cho nó quà, cứ như vậy, tuần hoàn tuần hoàn, trong phòng nhỏ của nó rải rác linh tinh rất nhiều đồ chơi màu sắc hình dáng cổ quái.

Ta tựa vào người Dạ, “Chàng nhìn xem, tiểu quỷ thân thiết với đại ca như vậy, ta cũng phải ghen tị rồi đây.”

Dạ Trạch Vũ lười biếng bưng chén rượu lên chậm rãi uống, một tay ôm lấy vai ta, hẩn cúi đầu nhìn ta, ánh mắt mềm mại như tơ.

Hai người bọn họ chơi đùa đủ rồi, mới chậm rãi ngồi xuống. Mặc Duy ôm tiểu quỷ ngồi ở một bên, tiểu quỷ một tay túm bao lì xì, một tay chĩa vào người ta và Dạ “Xấu hổ xấu hổ... Xấu hổ xấu hổ!”

Ta ba một chút chụp lên mu bàn tay nó đang chĩa vào ta, cười mắng “Xấu hổ cái gì mà xấu hổ, cha ngươi và mẹ ngươi tình chàng ý thiếp, là chuyện thiên kinh địa nghĩa, hiểu không?” (thiên kinh địa nghĩa: chỉ những lí lẽ đúng đắn xưa nay, không có gì phải bàn cãi, nghi ngờ)

Ánh mắt Thừa Ngao phút chốc hiện lên một làn sương mù, “Mẹ mẹ xấu xa, Thừa Thừa ô ô.” Nó nhìn Dạ Trạch Vũ và Mặc Duy với ánh mắt đầy tội nghiệp.

Ta không biết nên khóc hay cười nhìn nó đang nơi nơi tìm viện binh, đừng xem tiểu gia hỏa này như đứa trẻ một tuổi, nó thật sự thành tên tiểu quỷ rồi, biết ai hiểu rõ nó nhất, nó liền giả bộ ngoan ngoãn, aizz, nhỏ như vậy mà đã tinh quái thế rồi, khi trưởng thành thì không biết sẽ thế nào đây!

Ta lấy tay đâm vào ngực Dạ Trạch Vũ, cười nói “Này, con chàng đang hướng chàng cầu cứu đó.”

Dạ Trạch Vũ chau mày, nhàm chán nhìn ta hất cằm. Ta nhìn theo hướng hẩn chỉ, Mặc Duy ở bên kia đã sớm an ủi nó, hẩn nhẹ nhàng thổi khí lên mu bàn tay của tiểu quỷ, nói thầm “Không đau nha không đau nha.”

Tiểu tử kia được một tác lại muốn tiến một thước, giống như con mèo ngoan tiến vào lòng Mặc Duy, “Bác đối tốt với Thừa Thừa, Thừa Thừa yêu bác” cứ nói mãi không ngừng.

Ta chịu không nổi quả thật rất muốn kêu “Đủ”, thật buồn nôn, nhưng mà, neho mắt, ta sẽ không thua tiểu quỷ này đâu. Ngao mạn chậm rãi ngoái đầu lại ai oán nhìn Dạ Trạch Vũ, ta nâng lòng bàn tay lên “Dạ, tay của ta cũng đau đau, cũng muốn thổi khí giống như thế!”

“Muội đã bao nhiêu tuổi rồi hả, còn chấp một đứa nhỏ. Chân chính một đứa nhỏ.” Ta mới nói xong, Mặc Duy đã tức giận liếc nhìn ta nói, ta không để ý tới hẩn, hai mắt hờn dỗi nhìn Dạ Trạch Vũ “Dạ... Muốn thổi vù vù!”

Một tay Dạ đặt sau lưng ta, bỗng dưng đoạt đi hô hấp của ta, ta mở to hai mắt nhìn hẩn, một hồi lâu sau hẩn mới bắt đầu dĩ buông ta đang ở trong nụ hôn mà thở gấp liên tục ra, “Thối tốt rồi.”

Mặc Duy không nhịn được cười trộm không thôi, “Đúng vậy đúng vậy, tiểu muội xem, muội phu thương muội nhiều như vậy, thối rất lâu đó.”

Ta nâng tay đâm vào bả vai Dạ, ánh mắt lóe ra tia quỷ dị sáng rọi vào người tiểu quỷ, tự hào héch cằn, thế nào? Ngươi có hay không hả...

“Bác, hôn nhẹ, hôn nhẹ!” Tiểu tử kia xem ra vẫn còn không chịu thua đâu!

Mặc Duy không đối phó nổi đành hôn lên mặt tiểu quỷ nắm cằm kia một cái, lại nhìn thấy Thừa Ngao ngửa đầu chưa đủ, không ngừng đang tìm tìm môi của Mặc Duy, Mặc Duy tránh sang một bên, nói “Tiểu muội đừng có mà dạy hư con nhỏ nữa.”

Nhìn bộ dạng hẩn và tiểu quỷ đối tới đối lui, trong lòng ta nhất thời cảm thấy tốt hơn, nép người trong lòng Dạ cười đến không thể kìm chế...

“Đến đến đến, phù dung cao tới rồi.” An Ninh cười bưng một cái “bánh ngọt sinh nhật” thật lớn lên, cẩn thận cắt thành từng miếng nhỏ, đặt trước mặt từng người.

Tiểu tử kia nhào lên, ăn mãi không biết chán. Trên mặt, trên mũi, đều dính đầy vụn bánh.

“An Ninh, ngươi cũng ăn một miếng đi, thuận tiện lấy một miếng đưa cho An Thần nữa. Dù sao cũng là bánh ngọt sinh nhật Thừa Ngao, nhất định phải ăn đó!” Ta một bên cắn phù dung cao, một bên mồm miệng không rõ phân phó nói.

“Vâng, nô tỳ thay ca ca cảm ơn phu nhân.”

“Thật là, sao lại còn khách khí như vậy. Đi thôi đi thôi...” Ta tức giận nhìn nàng rồi lại tiếp tục ăn bánh.

An Ninh cười cười lui xuống.

“Đây là quy củ.” Không cần phải nghĩ cũng biết đây là âm thanh “cũ” lỗi thời của người nào.

“Trời ạ, sao lại thế nữa, hôm nay là sinh nhật con, chàng cũng không thể tha cho ta được ah.” Về mặt ta cầu xin nhìn Dạ Trạch Vũ vẫn giữ cái câu cửa miệng đó.

Hắn chỉ nhẹ nhàng nhìn ta, tiếp tục uống rượu lâu năm một ngụm uống một ngụm không.

“Tiểu muội, cái này...”

“Hôm nay thời tiết thật tốt ah! Đại ca cảm thấy thế nào?” Ta ngắt lời hắn, cười meo meo muốn lấy nhu thắng cương.

“Ách, xác thực không tệ.” Lời nói cuối cùng của Mặc Duy bị ta đổ vào trong bụng, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, ta có chút do dự nhìn hắn một lúc lâu, nói “Đại ca, huynh quyết định tham gia kì thi này sao?”

Hắn có chút kinh ngạc nhìn ta, nói “Muội có biết?”

Ta không lên tiếng, hắn tiếp tục nói “Đúng, ta quyết định.”

“Vì sao vậy? Cha không phải là làm quan mới chịu khổ...”

Mặc Duy ngắt lời ta “Tiểu muội, chẳng lẽ muội không muốn biết năm đó đến tột cùng là ai bức chết cha sao?”

Ta khựng hoảng chuyển hướng nhìn về phía Dạ Trạch Vũ, thấy mi mắt hắn đang khép hờ, như là đang trầm tư, cũng giống như đang chớp mắt. Ta lại ngoái đầu lại tiếp tục dừng mắt trên người Mặc Duy “Đại ca có chắc sẽ là một trong ba người đổ đầu?”

Hắn nghiêm túc nói “Đúng, ta nắm chắc.”

Ta có thể cảm giác được trái tim mình dường như đã bị đóng băng, cả người lập tức lạnh như băng như sương.

Bỗng dưng, một bàn tay to lớn ấm áp nắm chặt lấy bàn tay phải của ta, ta giật mình, cúi đầu nhìn tay hắn và tay ta đang đan vào nhau, trong tận đáy lòng như có một dòng nước ấm chảy qua. Ta hiểu được ý tứ của hắn, cũng hiểu được chuyện này hắn sẽ giúp ta chống đỡ, giúp ta giải quyết. Nhưng mà...

“Điều đó...” Ta trong lúc nhất thời ta thật sự không biết nên nói với Mặc Duy cái gì, cổ lên sao? Một giọng nói khác trong lòng không ngừng kêu la mong Mặc Duy thi trượt, đúng vậy, ta nói không nên lời.

An Ninh đã đến thay ta giải vây, “Khởi bẩm phu nhân, bên ngoài có các vị tiểu thư đến chúc mừng thiếu gia, bây giờ đang ở ngoài chờ.”

“Lại là mấy người đó sao?” Ta tức giận hỏi. Nữ nhân này, rốt cuộc có hiểu mình đang làm cái gì hay không?

An Ninh cúi đầu cười trộm “Hân Di quận chúa lần này cũng đến đây.”

“Thật đúng là chính tề rồi...” Ta hướng phía Dạ Trạch Vũ bĩu môi, bắt mồm nói.

Dạ Trạch Vũ liếc nhìn An Ninh, nói “Phu nhân không có nhà, bảo các nàng đi đi!”

Ta cười nhạt hừ hừ, khẩu khí không tốt nói “Sao ta lại mất chứ?”

“Còn không đi!” Yo, khẩu khí biến xấu rồi, nhưng, tâm tình của ta lại tốt lên không ít.

“Vâng...”

Ta nghĩ nghĩ, vội vàng ngăn An Ninh lại, “Khoan đã...”

Mọi người đều khó hiểu nhìn ta, ta chăm chú nhìn Dạ Trạch Vũ một lát, rồi sau đó nổi lên một chút mỉm cười “Các nàng cứ mãi quây rầy chúng ta thế này thật phiền phức, không bằng giải quyết một lần cho xong, được không?”

Dạ Trạch Vũ lộ ra vài phần hứng thú nhìn ta, “Nói.”

Ta đơn giản là ôm cổ hắn, ngồi ở trên đùi hắn, trực tiếp bỏ qua tiếng kêu oán giận xấu hổ xấu hổ xấu hổ của tiểu quý, nói “Dạ, nếu các nàng bị ta đuổi đi, có sao không?” Tuy rằng ta cũng biết không thể đắc tội những nữ nhân này, nên cũng tận lực không đi trêu chọc các nàng, nhưng là các nàng lại cứ không ngừng đến trêu chọc ta cùng Dạ, hiện tại ta không thể không đánh trả, nếu không cũng khó trách những nữ nhân này có thể làm ra những chuyện càng kỳ quái hơn.

Tuy rằng cổ nhân có câu, ”không thể lấy bụng tiểu nhân để đo lòng quân tử.”

Tuy nhiên, cổ nhân cũng có câu “Không thể nhịn được nữa, không cần nhịn nữa!”

Đúng vậy...

23. Chương 23

Mặc dù ta đã quyết tâm giải quyết vấn đề này, nhưng cũng không thể không để ý đến lập trường của Dạ Trạch Vũ.

“Đắc tội với các nàng thật sự không có việc gì sao?”

Dạ Trạch Vũ kêu căng lắc lắc đầu. Ta vẫn hoài nghi hỏi lại “Thật sự không có việc gì sao, một chút cũng không có?”

Hắn trừng mắt nhìn ta một cái, đứng dậy trở về phòng, ta vội vàng ấn hắn ngồi lại, cười cười “Tốt tốt, không có việc gì không có việc gì. Vậy chàng đi cùng ta nhé, được không?”

Đứng dậy, “Không đi!”

Ấn ngồi xuống “Đi thôi đi thôi!”

Đứng dậy “Không đi!”

Tiếp tục ấn ngồi xuống “Mặc kệ, phải đi cùng ta!”

“Ta nói, ta sẽ không đi !”

“Đi!”

“...”

“Có đi hay không?”

“...”

Tức chết ta rồi, “Chàng rốt cuộc có đi hay không? Nếu... Nếu chàng không đi ta lập tức chết trước mặt chàng!”

Hắn ngẩng đầu nhìn ta chằm chằm, thấy vẻ mặt nghiêm túc của ta, hắn đứng lên mạnh mẽ bắt lấy tay ta “Không được nói như thế nữa!” Mới nói xong đã lôi kéo ta đi, ta lảo đảo bước hai bước, “Chậm một chút... Đây, chàng đi đâu đó?”

“Đi phòng khách!”

“Ồi chào...”

Dạ Trạch Vũ không e dè trực tiếp nắm ta vào phòng khách, quả nhiên đã tạo ra một trận nhẹ nhàng tiếng hút không khí, hắn ngồi xuống, mọi người cũng lần lượt ngồi xuống. Ta đang muốn tìm một chỗ để ngồi, lại phát hiện ra bàn tay kia của ta vẫn đang bị hắn gắt gao nắm lấy, ta đưa mắt sang phía hắn, hắn lại nhìn sang bên cạnh, ta trợn tròn mắt trừng hắn, chẳng lẽ muốn ta đứng? Bất đắc dĩ tự do không ở trong tay, về mặt ta đau khổ, anh hùng, oh không, tiểu nữ tử hít hơi ngoan ngoan đứng ở bên cạnh hắn.

Trong lúc nhất thời bốn phía đều im lặng giống như không có ai tồn tại vậy, ta lườm Dạ Trạch Vũ, lấy tay chỉ chỉ hắn, dùng khẩu hình nói “Chàng nói chuyện gì đi!”

Hắn không quan tâm nhàm chán nhìn ta, tiếp tục im lặng. Ta dùng sức đẩy hắn một chút, bộ dạng hắn thật bất đắc dĩ, nhắm mắt một lúc, sau đó lại mở mắt ra, chuẩn bị mở miệng. Nhưng ta lại nghe thấy giọng nói của Hân Di đầu tiên “Nghe nói hôm nay là sinh nhật một tuổi hài tử của Dạ đại nhân, vì vậy tỷ muội chúng ta đến Dạ phủ để chúc mừng.”

Ta ha ha cười cười “Chỉ là một ngày sinh nhật nhỏ thôi, làm phiền các tỷ tỷ quan tâm rồi.”

Văn Nguyệt Lăng tiến lên vài bước “Muội muội đừng khách khí, sao không thấy tiểu công tử đâu?”

“Nó à, ngủ trưa rồi.” Trong lòng ta đang âm thầm tính toán nên mở miệng thế nào, cũng không ngờ Dạ Trạch Vũ kia vẫn coi im lặng là vàng mà bây giờ còn biết lên tiếng.

“Nói xong? Sắc trời không còn sớm, các vị mời trở về đi.” Âm điệu trước sau trong trẻo mà lạnh lùng, không có một chút trầm bổng.

Ta nhìn sắc trời bên ngoài, không nhịn được cười trộm, oh mới là buổi trưa mà, lấy cớ này không khỏi cũng quá kém đi...

Văn Nguyệt Lăng chuyển hướng sang ta nói “Ai nha, chúng ta thật đúng là không chú ý nên đã đến vào giờ này, chẳng mấy khi gặp mặt một lần, muội muội cũng không giữ tỷ muội chúng ta ở lại dùng cơm trưa sao?”

Ta trào phúng bĩu môi, rõ ràng là đã tính toán tốt thời gian mới đến! Ta giả ngu “Các tỷ tỷ còn chưa dùng bữa?”

“Đương nhiên chưa dùng!”

“Tốt lắm, người đâu, chuẩn bị cơm trưa!”

Dạ Trạch Vũ bất mãn nhìn ta, ta vụng trộm ghé vào tai hắn nói “Lúc ăn cơm rất dễ nói chuyện, nếu có thể hòa bình giải quyết, vậy không phải rất tốt sao? Chưa từng nghe qua, nói chuyện làm ăn đều từ trên bàn cơm mà thành sao, gốc gác?”

Hắn cau mày, dường như đối với câu nói cuối cùng gốc gác kia của ta thực có ý kiến, ta cong môi cười cười, kéo hắn dẫn theo các vị “Sài lang hổ báo” này hướng tới phòng ăn.

Đi được vài bước, lại bị hắn kéo trở về. Hắn nói “Người tới, dẫn các vị khách đến phòng ăn chờ.”

Văn Nguyệt Lăng hiển nhiên còn muốn nói cái gì đó, lại bị Hân Di ngăn cản lại, nàng quay người, dẫn theo mọi người đi ra cửa phòng.

Ta nghi hoặc nhìn hắn, “Làm sao vậy?”

Nhưng những lời còn lại đều bị hắn đổ vào trong miệng, hai tay hắn như vòng sắt gắt gao kẹp chặt lấy thân thể ta, đôi môi trần trọc nói lên sự nhiệt tình của hắn.

“Ta... Ta chưa bao giờ biết chàng còn muốn... Trước khi dùng cơm còn muốn ăn điểm tâm ngọt!” Ta hơi thở dốc ngẩng đầu nhìn hắn. Hắn đứng dậy rồi đi, tâm tình dường như rất tốt.

Ta thè lưỡi sau lưng hắn, bước nhanh đuổi theo, màn kịch kế tiếp cũng nên bắt đầu rồi...

Tình hình trên bàn cơm thật sự là vượt ngoài dự kiến của ta, ta ghen hòng nhìn trần trối bốn phía đám sài lang hổ báo kia đều đã biến thành con cừu nhỏ ngoan ngoãn, không chỉ có tư thế ngồi tao nhã, mà ngay cả nói cũng không nói nhiều một câu. Không thể nào! Như thế này thì làm sao ta bắt đầu bài giảng được đây?

Nghĩ lại, trong lòng không khỏi thầm mắng chính mình ngu ngốc, nữ tử cổ đại coi trọng nhất là lễ nghi, ăn cơm làm sao lại giống nữ tử hiện đại nước miếng tung bay được chứ? Ta vụng trộm thở dài, hóa ra vừa này Dạ Trạch Vũ cau mày cũng không đơn giản như ta nghĩ, mà là do quyết sách của ta thật quá mức là “Lạc hậu” rồi.

Ta có chút buồn bực cúi đầu ăn cơm, một bên giải quyết bát cơm không thỉnh thoảng lại xuất hiện rau dưa thịt bò, ta không hề cảm thấy ngon miệng, thức ăn trên bát đã chất thành núi nhỏ, CPU trong đầu đang nhanh chóng bay lộn, không thể giải quyết trên bàn cơm, chẳng lẽ hôm nay lại không giải quyết được việc

gì sao? Hiếm khi mới có cơ hội được sống trong hòa bình, kết quả là chim bồ câu ta đây còn chưa được cất cánh mà đã bị biến thành “Gà”?

“Ăn sạch!”

“Ách?” Ta chuyển hướng nhìn Dạ Trạch Vũ, “Cái gì?”

“Ăn hết những thứ đó!”

Ta cúi đầu nhìn, cái gì! Trong bát ta khi nào lại nhiều những thứ lai lịch không rõ như vậy? Lần này không chỉ là núi nhỏ, mà sắp thành dãy Himalaya rồi.

Ta chu miệng, cò kè mặc cả nói “Không thấy ngon, ăn không vô!”

“Ăn hết toàn bộ!”

“Một nửa?”

“Toàn bộ!”

“Hai phần ba?”

“Toàn bộ!”

“Được rồi được rồi, ăn thì ăn, không chống đỡ nổi nữa rồi, vừa hay có thể thành biến thành lợn sữa, cho chàng nướng lên ăn!”

“...”

Vù vù, nếu không biết hẳn coi ta như bảo bối, ta đã nghĩ hẳn đang muốn gây phiền toái cho ta rồi! Nhìn cái bát trống tuếch, ta cũng không khỏi bội phục sức ăn của mình.

Dạ Trạch V rất là vừa lòng với biểu hiện của ta, cơn no rượu say, là thời cơ tốt nhất, “Ta...”

“Muội muội, lần trước đến đây tỷ muội chúng ta vẫn chưa có thời gian dạo quanh phủ. Không bằng thừa dịp hôm nay ánh nắng dịu dàng, chúng ta đi tản bộ trong hoa viên?” Ta chưa kịp nói câu gì, Văn Nguyệt Lăng kia đã cướp lời rồi.

Ta cố phun một câu, “Được rồi.”

Như vậy cũng tốt, cho các nàng diễn nhiều một chút, kết quả các nàng đều trở về để lại cái sân khấu kịch trống trơn cho ta một mình diễn cũng tốt.

Dạ Trạch Vũ có chút không kiên nhẫn, hẳn đứng dậy muốn dời đi, ta kéo tay hắn lại, đứng dậy giữ chặt lấy hắn, ghé vào lỗ tai hắn nói “Cơ hội tốt rồi.”

Hắn nhìn ta một chút như có như không, “Là ai nói chỉ giải quyết một vấn đề duy nhất?”

Ta xấu hổ nhún nhún vai, lộ ra bộ mặt cầu xin “Được rồi, là ta nói, nhưng ta cũng chỉ vì suy nghĩ cho chàng thôi, cùng đi nhé.”

Không đợi hắn trả lời, ta đã lôi kéo hắn ra ngoài, hôm nay thời tiết quả nhiên không tệ, đắm chìm trong ánh nắng mặt trời dễ chịu, cả người ấm áp dào dạt. Thích hợp đàm phán...

Một đội du lịch hoa viên, phân chia phi thường nghiêm trọng, đội thứ nhất lấy Dạ Trạch Vũ làm trung tâm, vờn quanh bốn phía là các phần tử mê trai đẹp cao cấp.

Đội thứ hai ở giữa, lấy Hân Di quận chúa làm đại biểu, dẫn theo những liên can có tà tâm, là những phần tử mê trai đẹp cấp thấp.

Đội thứ ba chính là ta, lấy ta làm trung tâm, hoặc là nói, chỉ có một mình ta, cô độc đắc thắng theo đuôi các vị này hưởng ánh hào quang.

Nhìn Dạ Trạch Vũ giống như là bị ong mật, không đúng, là bị một đám ong cái bao vây quanh một nụ hoa, bộ dáng tiêu dao như sao quanh trăng sáng, ta khinh miệt hừ hừ, hẳn thật đúng là biết hưởng thụ nha! Có

lẽ là bị sự oán giận của ta cuốn hút, hần yên lặng xoay người lại, dừng trên người ta, ta hừ một tiếng quay đi không thèm nhìn hần, hần chậm rãi thu hồi tầm mắt, đi chậm lại một chút.

Ta đánh trống lảng cười cười, tâm tư của hần ta đã sớm biết được, làm sao còn đi ăn giấm chua như xưa chứ?

Đội thứ hai của Hân Di quân chúa chậm rãi đi đến gần ta, ta nheo mắt hướng phía nàng cười cười, tiếp tục chuyên chú nhìn bóng dáng cao lớn của Dạ Trạch Vũ.

Nàng theo ánh mắt của ta nhìn lại “Người có biết vì sao ta còn chưa bị hôn phối không?”

Tuy rằng kinh ngạc vì nàng đi thẳng vào vấn đề, nhưng đối với nàng ta lại tâm như gương sáng “Là đang chờ Dạ rồi.”

“Đúng vậy, ta luôn luôn chờ chàng, Thái Hậu và Hoàng Thượng cũng vẫn cố ý muốn đem ta gả cho chàng làm chính thất.” (chính thất: vợ cả, vợ chính)

Ta không nói gì, chờ nàng tiếp tục.

“Tuy nhiên, điều làm ta kinh ngạc là, chàng lại cưới một nữ tử dân gian không danh không phận.”

“Người rốt cuộc muốn nói cái gì?”

“Người không xứng với chàng.”

Ta học Dạ cau mày nhìn nàng, cuối cùng vào chủ đề chính, “Thì tính sao?”

“Ta nhìn ra được, Dạ đại nhân hiện tại thực sung ái người, nhưng chẳng lẽ người không biết, sự chênh lệch giữa hai người sẽ dần dần mài mòn sự si mê nhất thời của hai người sao, đợi đến khi tất cả tình cảm đều tiêu tan hết, người ở giữa thời điểm hạnh phúc chặt đứt nó, ít nhất người cũng nên để lại cho chàng và người khoảng thời gian tốt đẹp để nhớ lại chứ?”

Ta nhún nhún vai, tiện đà định liệu trước cười cười “Mặc dù cuối cùng tình yêu đều sẽ biến thành tình thân hay một loại tình cảm nào đó, nhưng đó cũng chỉ là một loại tình cảm gần bó khác thôi. Huống chi, ở giữa hai người lúc nào lại không có một loại khoảng cách nhất định đâu? Chẳng lẽ người và chàng lại không có hay sao?”

Hân Di cười đến rất được thể, sự tự tin theo dung nhan tuyệt mỹ của nàng toát ra “Chỉ có ta mới xứng đôi với chàng! Địa vị của chúng ta, tướng mạo của chúng ta, ngay cả Thái Hậu cũng từng khen ngợi chúng ta là một đôi trời đất tạo nên.”

“Định luật tự nhiên không phải suy nghĩ như người, thực sự, tướng mạo và học thức của các người đều là nhân trung long phượng (rồng trong biển người, chỉ sự xuất sắc hơn người), tuy nhiên những thứ xinh đẹp không nhất thiết chỉ xứng đôi với những gì xinh đẹp khác. Ta chỉ muốn nói cho người, các người cứ nhìn theo chàng cũng sẽ chỉ là uống phí công phu, treo mình trên một thân cây không phải là lựa chọn sáng suốt, cùng là nữ nhân với nhau nên ta khuyên người như vậy thôi.”

“Người rất tin tưởng vào khả năng của mình?”

Ta chăm chú nhìn nàng nói “Không, là ta tin tưởng chàng.” Từ lần đầu tiên hần xả thân cứu ta, ta đã dần dần hiểu được con người hần, tuy rằng ta thường xuyên ăn dấm chua vô nghĩa, từng hoài nghi tình cảm của hần đối với ta, có lẽ trong lòng ta đã sớm biết được, tình cảm của chúng ta đã trải qua sinh mệnh kiểm nghiệm, hần bảo vệ ta vô cùng an toàn, không phải người dễ dàng thay đổi như vậy.

“Ta không tin, ta không tin ta không tin ta không thể làm chàng động tâm, rõ ràng người chỉ là một nữ nhân bình thường!” Hân Di hiển nhiên là đã có chút kích động, nhưng nàng rất nhanh đã bình tĩnh lại, bình tĩnh làm cho ta có chút sợ hãi. Nữ nhân này thật sự không giống đám mê trai đơn bào kia, nàng muốn phá hủy, là nền tảng, mà không phải lớp đất màu mỡ phía trên.

Ta lạnh nhạt cười “Đúng vậy, ta chỉ là một tiểu nữ nhân bình thường, nhưng ta cũng chưa từng nghĩ tới ta có thể gặp một nam nhân yêu mình như vậy. Nếu người không thể buông tay, thì chỉ chậm trễ hạnh phúc tương lai của mình mà thôi.”

Rằng nàng khẽ cắn vào môi dưới, cố gắng mỉm cười “Nếu người biến mất, như vậy Dạ Trạch Vũ sẽ nhất định sốt ruột tìm một mẫu thân có thể chăm sóc tốt đứa nhỏ của chàng, đến lúc đó còn có Thái Hậu giúp đỡ, người nói xem ta có thể trở thành nữ chủ nhân của Dạ phủ hay không?”

Cả người ta cứng đờ, hồ nghi nhìn nàng “Người nghĩ muốn làm gì?”

Hân Di cười đến rất là tươi sáng, “Không có ah, nhưng ta khuyên người hãy sớm rời khỏi chàng đi.”

Ta nhìn sang bên cạnh, lúc này mới phát hiện mình chỉ lo nói chuyện cùng nàng, hoàn toàn không có phát hiện hai người chúng ta đã bị đội đàng trước bỏ xa, đến mức mà không còn nhìn thấy bóng người phía trước nữa “Nếu ta không làm như vậy thì sao?”

Nàng cúi đầu, rồi lại ngẩng đầu lên, đáy mắt điên cuồng cùng vẻ mặt bình thản như nước biến thành một loại tổ hợp quỷ dị, nàng chậm rãi nở nụ cười, ta lui về phía sau vài bước, lại phát hiện ra không biết từ khi nào mình đã đi tới gần hồ nước sau hoa viên, đang lui từng bước ta liền...

24. Chương 24

Rất muốn kêu to, tuy nhiên giờ phút này nhìn Hân Di đang từng bước tới gần, cổ họng ta như đã bị tắc nghẹn, ta chỉ yên lặng cầu nguyện hồ nước này không quá sâu, nếu không thì ta chắc chắn không chống đỡ được bao lâu.

Hân Di thản nhiên cười, “Biến mất đi, chỉ cần người biến mất, chàng nhất định có thể tiếp nhận ta, không phải sao?” Nàng nâng tay lên, mắt thấy nàng sẽ đem ta đang đứng không vững đẩy vào “Vực sâu”.

Ta sợ hãi hít vào một hơi, đột nhiên khóe mắt lướt qua một thân ảnh quen thuộc, ta tươi cười sáng lạn, tâm tình từ từ bình tĩnh lại.

“Người cười cái gì?”

Ta lắc đầu, “Đầu tiên ta sẽ không biến mất, còn nữa...” Ta ngó nhìn phía sau nàng “Chàng cũng sẽ không tiếp nhận người.”

“Người...” Lời của nàng còn chưa nói hết, đã bị Dạ Trạch Vũ ở phía sau đẩy xuống, ngã trên mặt đất.

Dạ Trạch Vũ chậm rãi đi đến trước mặt ta, yên lặng nắm tay ta, gương mặt mặt tuấn tú căng thẳng trở nên xanh mét, đáy mắt giận dữ bức người

Ta thở nhẹ, được cứu trợ rồi. Hân nắm lấy ta đi vài bước, buông ta ra, chậm rãi bước về hướng Hân Di. Nụ cười của Hân Di biến mất, nàng đứng dậy, si ngốc nhìn Dạ Trạch Vũ, “Ta...” Nàng rốt cuộc nói không ra lời, bởi vì sắc mặt lạnh lùng của Dạ Trạch Vũ, hân gờ tay bóp chặt cổ nàng, vẻ mặt Hân Di thống khổ giãy dụa, những nữ nhân bên cạnh đã sớm bị không khí tàn bạo bắn ra bốn phía trên người hân mà sợ tới mức kinh hồn bạt vía, trong lúc nhất thời lại không có ai ngăn trở.

Sắc mặt Hân Di dần dần xanh mét, con mắt lồi lên, mắt thấy nàng sẽ hương tiêu ngọc vẫn, ta hoảng quá chạy lên phía trước giữ lấy cánh tay hân “Dạ, chàng buông nàng ra, nàng sẽ bị chàng bóp chết mất, mau buông ra!” Những nữ nhân có liên can đang sợ ngây người kia cũng cố gắng lên tiếng cầu tình. Tuy nhiên Dạ Trạch Vũ vẫn cố chấp như đầu trâu, không hề nhúc nhích.

Ta không biết nên làm thế nào cho phải, cứ tiếp tục như thế này không phải sẽ có tai nạn chết người sao, nhưng giờ phút này Dạ Trạch Vũ đã tức giận tới mức không muốn nghe lời khuyên can nào, vài người dùng sức muốn rút ra cánh tay hân đang nắm chặt cổ Hân Di, đều bị hân quăng ra ngoài.

Ta cái khó ló cái khôn, nhìn hồ nước nuốt nuốt nước miếng, quay đầu nhìn đằng kia vẫn đang hỗn loạn, ta lấy lại bình tĩnh, nhắm mắt lại, bùm một tiếng liền giương nanh múa vuốt nhảy vào hồ nước sâu không thấy đáy, hồ nước so với ta tưởng tượng còn sâu hơn, ta vùng vẫy vài cái, dùng sức kêu to “Dạ, cứu ta! Mau... Cứu ta!” Trên người một tầng lại một tầng dày quần áo giờ phút này giống như gồng sắt, nặng trĩu giam cầm động tác của ta, ta chỉ có thể cố gắng nín thở, đợi người tới cứu.

“Nàng đang làm cái gì?” Cả người Dạ Trạch Vũ cũng ướt đầm hết lớn với ta, vẻ mặt hung ác nham hiểm khiến người ta càng sợ hãi. Ta dường như có thể cảm nhận được lửa giận của hắn như núi lửa đang bùng nổ hừng hực thiêu đốt trên đỉnh đầu.

Ta dựa vào ngực hắn, liên tục ho khan, hai tay tìm kiếm bắt lấy tay hắn, gắt gao nắm lấy. Như vậy sẽ an toàn, hắn ít nhất cũng không biết dùng chân mà bóp chết Hân Di.

Thân mình dần dần cảm thấy không khó chịu như vậy nữa, ta ngửa đầu miễn cưỡng cười, an ủi hắn vẫn đang tức giận như trước “Ta không sao!” Nếu biết khó chịu như vậy, ta nhất định có thể lựa chọn khổ nhục kế này của hắn!

Hắn giãy tay ta ra, lạnh lùng hừ một tiếng đem ta nâng dậy, ta dựa vào vai hắn, nhẹ giọng nói “Nàng tốt xấu gì cũng là người bên cạnh Thái Hậu!”

Dạ Trạch Vũ khinh miệt hừ hừ, vẫn như cũ không hề lên tiếng.

Ta thử đi vài bước, cả người ướt sũng nhìn đám người phía trước, hiển nhiên Hân Di đã khôi phục tri giác, “Các người đưa nàng trở về đi!”

Những nữ nhân này còn chưa hoàn hồn trước hành động của Dạ Trạch Vũ, hồi lâu sau mới đỡ nhau chen chúc mà về. Nhìn bộ dáng các nàng đi cứ như là bị hỏa thiêu mông đố, trong lòng ta mới nhẹ nhàng thở ra, các nàng tuy rằng vì ngũ quan tuần tú của Dạ Trạch Vũ mà tâm thần nhộn nhạo, nhưng hôm nay cũng đã bị sự nghiêm khắc lạnh lùng của hắn dọa cho sợ hãi không hề nhẹ rồi, ai thông minh thì chắc sẽ không tìm đường chết mà đi nữa!

Mới vừa rồi quá căng thẳng tới giờ phút này tất cả mới thả lỏng được, cảm thấy mệt mỏi, chân ta đứng không vững đang muốn té ngã, Dạ Trạch Vũ đã đi nhanh tiến lại gần, nghiêm mặt đỡ lấy ta, ta ngoái đầu lại nhìn lấy lòng cười với hắn “Mặc dù có một chút... Một chút ngoài ý muốn, nhưng cuối cùng toàn bộ đã giải quyết xong rồi, đúng không!”

Thấy hắn vẫn mang cái bộ mặt âm u lạnh lùng không nói năng gì, lòng ta có chút bồn chồn, “Ngoài ý muốn?” Ánh mắt hắn sắc bén nhìn ta.

Ta ho nhẹ một tiếng, “Ách, uh, đúng vậy, ngoài ý muốn, ngoài ý muốn thôi mà! Chân trượt ...”

Hắn thản nhiên nhìn ta, “Trượt?”

“Vâng.”

Dạ Trạch Vũ mỉm cười, mồ hôi lạnh trên trán ta chảy ròng ròng xuống dưới, trời ạ, hắn nở nụ cười, xong đời, nụ cười này! Nếu ta không nhìn lầm, cùng lúc đó giống nhau, ta theo bản năng muốn chạy đi, nhưng lại bị hắn bế lên! Ta kinh hãi hét lên “Ta ta... Ta...”

Dạ Trạch Vũ mỉm cười một chút, lập tức ôm ta vào phòng.

Ba... Ba... Ba giai điệu có tiết tấu vang lên khắp phòng, ta biết mà, mông của ta!

“A, đau...”

“Biết sai lầm rồi?” Tiếp tục ba ba.

“Đã biết đã biết...”

“Sai ở đâu?”

“Ta... Về sau mặc kệ là giết người phóng hỏa, ta cũng không ngăn cản chàng.”

“...” Tiếp tục ba ba “Hừ...”

“Ta đã biết ta đã biết, ta sẽ không nhảy hồ!” Hắn ngừng tay lại.

“Biết là tốt rồi.”

“Lần sau ta sẽ tìm một con sông!”

“...” Ba ba ba...

“Ai nha, ta hay nói đùa, ta sai lầm rồi ta sai lầm rồi mà!”

Dừng lại ba... canh giờ, dư âm lượn lờ...

Mấy ngày sau đó, ta kinh ngạc biết được, Hân Di quận chúa kia đã bị đóng gói đưa đi hòa thân, chỉ sợ đời này sẽ vô duyên tái kiến ...

Mấy tuần sau đó, Văn Nguyệt Lăng bị tứ hôn cho thống lĩnh biên cương, gả chồng theo chồng, về cơ bản cũng không mong hồi kinh ...

Không bao lâu, tất cả oanh oanh yến yến đó không phải hòa thân, thì bị tứ hôn, không thì cũng suốt ngày ở trong quý phủ của mình, cửa lớn không ra, cửa phòng không bước.

Thế giới này, im lặng ...

“An Ninh, người nói hoàng đế khi nào thì trở nên tri kỷ như vậy?” Ta ngừng lại, “Chẳng lẽ... ?”

An Ninh liên tiếp gật đầu, cười nói “Đúng vậy, gia đi gặp Hoàng Thượng.”

“Nhận được thứ gì cũng sẽ phải trả giá cái gì đó, gia các người không đáp ứng điều gì nhục nhã mất quyền tự do đấy chứ?”

“Điều này nô tỳ cũng không rõ ràng lắm. Phu nhân hỏi gia chẳng phải sẽ biết sao?”

Cũng đúng, sau khi ăn xong nhàn dỗi, ta không nhịn được tò mò hỏi “Dạ, đến tột cùng thì chàng đã đáp ứng Hoàng Thượng cái gì, ngài mới có thể đem đám nữ nhân tẩu hỏa nhập ma này đi “Lưu đày” ?”

“Không có gì.”

“Nói! Chàng sẽ không đem chính mình bán đi!”

“...”

“...” Trùng mắt ta cũng không sợ, ta dùng sức trùng hấn...

“Từ quan “

“Thì ra là thế ah, chàng dùng từ quan để uy hiếp Hoàng Thượng, nhưng mà...”

“Cái gì?”

“Nếu chàng từ quan, chúng ta có thể ẩn cư, như vậy những nữ nhân này sẽ không tìm thấy chúng ta, đó không phải rất tốt sao? Ngốc nghếch!”

“...”

“Này, tại sao chàng... Á.”

“Uh... Chàng...”

Người nào đó đang dùng hành động thực tế để chứng minh người bị ăn kia mới chân chính là ngốc nghếch...

25. Chương 25

Cuối cùng cuộc sống cũng quay trở lại bình thường sau những ngày gợn sóng, mỗi ngày cùng nói chuyện trên đùa với An Ninh, cùng tiểu quỷ làm âm ỉ, cùng Dạ, khụ, ngẫu nhiên làm một chút ...”Vận động” thích hợp. Nhưng những ngày bình yên và thanh nhàn như thế lại làm ta khó có thể thực sự thỏa mãn, đáy lòng vẫn đang bị một tảng đá lớn đè ép, ta không thể thoải mái được. Tuy rằng tình hình hiện nay dường như chưa có xu hướng bị tiết lộ, nhưng mà vừa nghĩ đến hai người Dạ Trạch Vũ và Mặc Duy phải chống lại nhau, trong lòng ta luôn có dự cảm không tốt. Mỗi khi nghĩ đến chuyện này, ta sẽ không chịu được mà muốn ném nó ra khỏi đầu, ta biết chính mình thực ngốc, nhưng theo bản năng ta vẫn không muốn đối mặt với tình huống vạn nhất này.

Mấy ngày trước bị đám nữ nhân mê trai kia làm ta sứt đầu mẻ trán, đến mức khiến ta quên cả chuyện Mặc Duy sắp thagia khoa thi, bây giờ thì không thể nhàn rồi được, ngày nào ta cũng phải chạy đến nhà hấn,

cũng không làm gì quấy rầy hắn, Mặc Duy thì không hề hay biết ta đang có ý đồ xấu. Nhìn thấy ta đến thì cũng chỉ lặng lẽ thở dài rồi thu dọn sách vở trên bàn, thái độ vẫn ôn hòa như xưa. Tuy rằng hắn tính tình không xấu, nhưng nếu cứ quấy rầy hắn nhiều như vậy, ta cũng sợ hắn cảm thấy tức giận với mình, cho nên hôm nay ta đặc biệt mang theo tiểu quý cùng đến, tiểu tử kia rất nhớ bác, lấy cớ này cũng chính đáng đấy chứ...

Đi vào sân, ta giữ chặt tiểu tử, nhẹ giọng dặn dò “Là con muốn đến thăm bác, mẹ mới đưa con đến, biết không?” Tiểu tử kia ngơ ngác không hiểu nhìn ta, ta thấy không có cách nào nữa, đành nắm tay nó tiếp tục đi đến phòng của Mặc Duy.

“Bác! Bác!” Tiểu Thừa Ngạc vừa nhìn thấy Mặc Duy đã vui mừng chạy nhanh đến.

Mặc Duy cười cười, đứng dậy bế nó lên, nhìn sang ta “Sao lại đưa nó đến đây?”

“Cả ngày nó cứ khóc nháo đòi chơi với huynh, ta không bảo được nó, nên dẫn nó đến đây chơi!” Ta nhún nhún vai, làm bộ vô tội bất lực.

Mặc Duy buồn cười cúi đầu đùa với tiểu quý đang ôm trong lòng, chậm rãi đi đến một bên ngồi xuống.

Ta nhìn lướt qua đồng sách vở hỗn độn trên giá, tùy ý hỏi “Gần đây chuẩn bị thế nào rồi? Hình như sắp đến kì thi hội rồi?” Nghe Dạ Trạch Vũ nói, Mặc Duy thi hương kết quả không tệ, lần này thi hội...

Chú thích đơn giản về kì thi: Thi Hương tổ chức tại cấp tỉnh, Thi Hội và Thi Đình tổ chức tại kinh đô, phải đỗ kỳ thi cấp dưới mới được thi cấp cao hơn. Về mục đích đều là tuyển chọn người làm quan, từ quan thấp lên quan cao. Nội dung bài thi dù rắc rối nhiều thể loại, cũng đều là viết thành bài văn sách ” văn hay chữ tốt”. Thi Đình: Người đỗ kỳ thi Đình-Có 3 cấp: Người đỗ đầu gọi là trạng nguyên, người đỗ thứ hai: bảng nhãn, người đỗ thứ ba: thám hoa.

“Tốt rồi, sao thế? Không tin đại ca của muội sao?” Hắn tựa tiểu phi tiểu nhìn ta, rồi lại tiếp tục đùa nghịch thì thầm cùng tiểu quý kia.

Ta ha ha cười cười, ta còn hy vọng hắn thiếu tự tin một chút cơ. Nghĩ nghĩ một chút, ta quay đầu lại trình trọng nói “Ca, huynh thật sự quan tâm đến chuyện của cha sao?”

“Muội không thêm quan tâm?”

Ta không lắc đầu, cũng chẳng gật đầu, chỉ nhìn hắn dờ dẩn.

Hắn thở dài một chút “Cũng đúng, lúc ấy muội còn nhỏ, tất nhiên không thể nhớ rõ rồi. Tại sao lại có thể không quan tâm chứ?” Hắn dừng lại một lúc, lại tiếp tục nói “Nếu không thể báo thù cho cha, sau trăm tuổi ta làm sao có mặt mũi đi gặp cha mẹ, chú bác đã mất đấy?”

Ta ngắt lời hắn “Đỗ trạng nguyên hay bảng nhãn thì có thể báo thù sao?”

“Ít nhất cũng tiến gần mục đích báo thù hơn.”

Ta nhú mày im lặng, nhìn thần sắc kiên định của hắn, ta biết mình không thể ngăn cản hắn được.

“Tiểu muội, muội chỉ cần tiếp tục sống yên bình cùng muội phu, những chuyện khác cứ để mình ta gánh vác là được.”

Môi ta đang cười, thở dài nhẹ nhàng một tiếng. Hắn bất chấp tất cả để báo thù như vậy, ta và Dạ Trạch Vũ làm sao có thể bình thần mà sống được đây.

“Đại ca, cả ngày nhắc tới báo thù cũng không phải là tần hiếu với cha mẹ, huynh có thể sống bình an mới là sự an ủi lớn nhất với cha mẹ.” Ta không muốn buông tay, cho dù biết quyết tâm báo thù của hắn rất lớn, ta cũng muốn cố gắng hết sức thuyết phục hắn.

“Ta thực nghi hoặc, từ trước đến giờ, muội vì sao luôn muốn ngăn cản ta báo thù?”

Ta giật mình, chẳng lẽ hắn nhìn ra cái gì? Phải bình tĩnh, phải bình tĩnh, ta không ngừng nói với mình... Có lẽ là an ủi trong lòng có tác dụng, ta âm thầm hít vào một hơi, bình thần ung dung đón lấy Thừa Ngạc từ trong tay Mặc Duy, nói “Bởi vì ta không muốn huynh đi báo thù, oan oan tương báo đến khi nào, nếu huynh báo thù, rồi sẽ có người tìm Thừa Ngạc hay đứa nhỏ tương lai của huynh trả thù, nếu huynh làm như

vậy thì thế hệ sau của chúng ta cũng phải sống trong thù hận. Làm cho bọn họ không thể không không hăm sâu trong cừu hận, không thể làm theo ý mình.” Ta ngưng trọng nhìn hắn “Huỳnh nhần tâm sao?” Thấy ánh mắt hắn long lanh nhất thời không biết phải nói gì, trong lòng ta lại nổi lên một tia hy vọng “Hãy suy nghĩ thật kĩ đi!” Dứt lời ta xoay người ôm Thừa Ngạo đi ra ngoài, trong lòng âm thầm hy vọng hắn có thể nghe được lời nói của ta, không lấy báo thù là quan trọng nhất, tất cả mâu thuẫn có lẽ sẽ tan thành mây khói.

Đem Thừa Ngạo giao a ma, ta mang theo tâm tư của mình vào phòng, vừa nâng mắt lên đã thấy Dạ Trạch Vũ không biết đã về từ khi nào.

“Đi đến chỗ Mặc Duy?”

Ta gật đầu, có chút mệt nhọc dựa sát vào lòng hắn, ngửi thấy mùi hương đặc biệt của riêng hắn, trong khoảnh khắc ưu phiền trong lòng đã bay đi không ít.

“Đừng lo lắng, mọi chuyện đã có ta.” Âm điệu lạnh nhạt nhưng ta lại nghe thấy lại vô cùng ấm áp. Ta cảm động ôm chặt hắn, cảm giác hai tay hắn cũng nắm chặt hơn. Chỉ khi ở trong lòng hắn, ta mới có thể có cảm giác an tâm.

Phiền não dần dần ở trong vòng ôm ấm áp mà lắng đọng lại, ta ngẩng đầu lên, “Vạn nhất Mặc Duy đứng thứ ba trở lên, vậy chuyện năm đó có phải nhất định sẽ bị phơi bày hay không?”

Dạ Trạch Vũ yên lặng vuốt cằm, thật lâu sau mới nói “Thực sự có thể.”

“Vậy cuộc thi ngày đó chúng ta không để hắn đến, được không?”

“Không cần.”

“Không cần? Thi hương không phải thử nghiệm tốt sao? Điều đó nói lên hy vọng của hắn rất lớn, nếu như hắn thật sự đỗ thì không phải là...”

“Không thể.”

“Không thể? Nay, chàng rốt cuộc là có nghe ta nói cái gì không?”

“...”

“Dù sao nhất định không thể để hắn đi, hoặc có thể bỏ thuốc ngủ vào bữa sáng của hắn, như vậy hắn sẽ không đi được. Đúng, vậy là tốt nhất.”

“Không tốt.”

“Không tốt sao, vậy làm thế nào mới tốt, giữ lấy hắn không cho đi, cái này cũng không tệ mà.”

“Không tốt.”

“Biện pháp của ta sao lại không tốt?”

“Nếu kẻ đơn, hắn sẽ biết, chẳng phải chúng ta sẽ bị lộ sao.”

Ta vỗ đầu, đúng thế, sao ta lại không suy nghĩ cẩn thận chứ, nếu Mặc Duy biết chúng ta cố ý không cho hắn đi thi, vậy khẳng định hắn sẽ hoài nghi chúng ta, Dạ sẽ... Nguy hiểm.

“Vậy chàng nói, nên làm thế nào mới tốt đây?” Vừa không thể để hắn hôn mê vừa không thể để hắn phát hiện, rất khó rồi...

Khóe miệng Dạ Trạch Vũ hơi nhếch lên “Không chấm thi cho hắn không phải sẽ được sao.”

“Không chấm thi cho hắn?” Ta không hiểu rõ nhìn hắn lặp lại.

Hắn gật gù đầu, ta bỗng nhiên ngây người một chút, chăm chú nhìn hắn, “Chẳng lẽ chàng muốn mua chuộc giám khảo thẩm định, không ch hắn thông qua?”

Dạ Trạch Vũ ngó nghiêng nhìn ta, “Không cần mua chuộc cũng được.”

“Không cần mua chuộc cũng được?” Ta hồ nghi liếc nhìn hắn, chẳng lẽ dùng biện pháp uy hiếp? Dụ dỗ?

“Đúng.”

Nhìn biểu tình của hắn như là Tôn Ngộ Không không thể thoát khỏi lòng bàn tay của phật tổ Như Lai, ta lại càng không hiểu, tại sao hắn lại tự tin như vậy, không cần mua chuộc cũng được, không cần kê đơn cho Mặc Duy hôn mê, sao hắn có thể nắm chắc như vậy.

“Vậy biện pháp là gì?”

“...”

“Nói cho ta biết đi, nói cho ta biết đi mà!”

“...” Mắt hắn khép hờ, như là không muốn đáp lại ta.

Ta vụng trộm cười, hạ quyết tâm chuồn chuồn lướt nước, hôn lên môi cánh hoa của hắn “Nói cho ta biết đi, Dạ!”

Hắn chậm rãi mở hai mắt, đáy mắt chảy xuôi ham muốn đục ngầu, hắn muốn tiến lên tiếp tục nụ hôn vừa rồi, ta nhanh tay che cái miệng của hắn lại “Trước hết phải nói cho ta biết, nếu không...” Ta hắc hắc cười một tiếng “Cả đêm nay chàng đi thư phòng mà vận động cùng Khổng lão gia đi!”

Hắn nhíu mày nhìn ta “Ta chính là giám khảo.”

“Ôi chào...” Thảo nào hắn lại nắm chắc như vậy, trong lòng yên tâm không ít, như vậy hắn là có thể chắc chắn an toàn rồi.

“...”

“Dạ, chàng đang nghiên cứu quần lót của ta sao?”

26. Chương 26

Mỗi người nên biết nắm chắc lấy hiện tại là quan trọng nhất, vì ta không có khả năng biết trước tương lai, cũng không có khả năng thay đổi nó. Ta đây cần gì phải suốt ngày vì nó hao tổn tinh thần, thậm chí còn để lại... một mái tóc trắng.

Ngày hôm qua An Ninh thay ta nhổ xuống một sợi tóc bạc, ta kinh ngạc không thể tin vào hai mắt mình, nêu cả ngày cứ vì chuyện tương lai mà phiền não như vậy, ta đây sẽ phải trở thành ma nữ đầu bạc sao.

Không thể như vậy được, Mặc Duy và Dạ mấy ngày nữa sẽ đến cổng viện (cổng viện: địa điểm khảo thí cổ xưa), ta đang chuẩn bị hành lý cho Dạ Trạch Vũ, tất nhiên cũng có một cuộc hẹn. Tuy rằng hiện tại cuộc sống ồn ào, lại không thể ngừng lại được. Bỏ qua tất cả những việc không quan trọng, trực tiếp sống cuộc sống của vợ chồng bình thường, ta luôn cảm thấy có chút tiếc nuối.

Mặc dù là không tình nguyện, nhưng vì ta dùng mọi cách quấy rầy, Diêm La mặt lạnh đại khối băng kia cũng cho ta ra khỏi cửa. Không biết là ngày gì, hôm nay người dân trên đường phố tràn ra như thủy triều, ta ngạc nhiên đến trợn mắt há hốc mồm. Không biết nên bắt đầu từ đâu, bình thường nam nữ hẹn hò đơn giản là đi ăn cơm, xem phim linh tinh.

Luận ăn, ta thấy đầu bếp bên ngoài khẳng định không chu đáo và nấu ngon bằng trong phủ.

Luận điện ảnh, nếu ta có chế tạo máy chiếu phim, cũng có một chút khả năng, nhưng là, chuyện này quả thực là Thiên phương dạ đàm (là ngàn lẻ một đêm, ý nói những chuyện quá hoang đường, khoác lác không thực).

Ta thở dài, chỉ có thể tùy tiện đi một chút, nhưng nhìn đám đông trước mắt đang xếp thành hàng dài, ta nuốt nuốt nước miếng, chẳng mấy khi mới được ra ngoài một chuyến, sao lại không tận dụng cho tốt chứ? Bất cứ giá nào, tiến lên!

Tay đột nhiên bị ai đó giữ lấy, ta quay đầu lại, nhìn bộ dáng không chút biểu tình của Dạ Trạch Vũ, trong lòng ta lại như được tưới thêm mật ong. Ta mỉm cười, ngừng vài bước, đi bên cạnh hắn giữa đám đông này. Một tay Dạ Trạch Vũ ôm ta, một tay thay ta chặn đi chướng ngại trước mặt. Lòng ta tự nhiên tràn đầy

vui mừng trước sự quan tâm và cẩn thận của hắn, ánh mắt ta nhìn đến đâu là hung hăng trừng mắt không ột dám cứ bắn mắt về phía Dạ Trạch Vũ.

“Dạ, nghĩ xem chàng đã từng tặng ta cái gì có ý nghĩa làm kỉ niệm chưa?”

Lông mi Dạ Trạch Vũ nhấp nháy một chút, “Muốn cái gì?”

Ta âm thầm suy tư một lúc, khóe mắt bỗng nhiên ngấm đến một quán bán trang sức nhỏ, ta nhấp mắt hướng hắn cười cười, rồi đi đến chỗ đó.

Chọn lựa một hồi, phát hiện quán này bán tất cả đều là vòng tay, vòng cổ, căn bản là không có thứ mà ta muốn, ta có chút thất vọng cúi đầu.

“Cô nương...” Lão bản vừa mở miệng đã bị Dạ Trạch Vũ trừng mắt sợ hãi nói không ra lời.

Ta che miệng cười trộm “Lão bản, con ta cũng được hơn một tiểu rồi.”

Lão bản vẻ mặt ngốc lảng, lát sau mới hoảng loạn sửa lời nói “Phu nhân, ngài xem vòng tay này đi, rất đẹp ah, mua một cái đi!”

Ta nhìn quanh, trong lòng thầm nghĩ tìm một đôi nhẫn hợp với ta và Dạ nhưng mà...

Tay bị nâng lên, một cái vòng tay trắng sáng được đeo lên cổ tay ta, ta kinh ngạc, thẳng tắp nhìn Dạ Trạch Vũ.

“Đưa nàng.”

Ta vừa kinh ngạc lại vừa cảm động cúi đầu nhìn vòng tay đó, tiện đà ngóng nhìn hắn.

“Vị công tử này ánh mắt thật tốt, chiếc vòng tay này được mài từ loại ngọc thượng đẳng mà thành, lại có tác dụng giữ ấm thân thể.”

Ta cúi đầu vuốt ve vòng tay, thực sự ấm áp, tuy rằng nó rất bình thường, nhưng quan trọng là chính tay Dạ Trạch Vũ đã lựa chọn cho ta, mặc kệ là nhựa hay ngọc thạch, ta đều coi nó như trân bảo.

“Không thích?”

Ta giương mắt, lắc đầu “Không có, ta thực thích.”

Dạ Trạch Vũ nhìn ta một chút, bỏ lại mấy thỏi bạc, lão bản rất vui mừng tiễn chúng ta đi.

Ta nâng tay lên, vòng tay ở ta trước mắt lắc lư lắc lư, tâm tình của ta cũng giống chiếc vòng này, nhảy nhót vì món quà của hắn.

Dạ Trạch Vũ kéo tay ta xuống, ánh mắt lại không hề liếc nhìn ta mà vẫn nhìn thẳng phía trước.

Ta không để ý tới hắn, lòng tràn đầy vui mừng tiếp tục thưởng thức món quà đầu tiên ta nhận được từ khi đến đây.

Tay lại bị vỗ xuống dưới, ta nhìn hắn chăm chăm, lại nâng tay lên.

Ba...

Ta cọ cọ mu bàn tay, kháng nghị nói “Này, chàng sao thế, sao đánh ta mạnh như vậy.”

Hắn cúi đầu nhìn mu bàn tay ta, lại chuyển mắt không nói lời nào, nhưng cánh tay ôm ta lại càng chặt hơn.

Ta tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái, đem ánh mắt hoàn toàn đặt trên chiếc vòng tay tượng trưng cho tình yêu hạnh phúc của ta.

Đợi cho đến khi lại một tiếng ba vang lên, tuy rằng lực đạo nhẹ đi không ít, nhưng ta vẫn không nhịn được tức giận với nam nhân này.

Nhìn thấy bộ dáng cũ kĩ khó chịu của hắn, một ý niệm bỗng dưng hiện lên trong đầu ta, ta kéo hắn đến một góc sáng sủa, rời xa dòng người như thủy triều này.

Ta nhìn hướng hấn “Chàng ghen?” Ngữ khí tuy là nghi vấn, nhưng vừa thấy bộ dáng của hấn, lòng ta cũng khẳng định mười phần.

“...”

Ta giả bộ bất đắc dĩ thở dài “Ngay cả vòng tay mà cũng ăn dấm chua, chàng đúng là thùng dấm chua lớn vô địch rồi.”

Dạ Trạch Vũ lạnh lùng nhìn ta, khóe miệng nhẹ nhàng kéo lên “Cái gì?”

Ta nhìn gương mặt như đang có tuyết rơi của hấn, cười hắc hắc, nói “Vừa rồi ta nói chàng đi lâu rồi chắc cũng khát, chúng ta đi uống chén trà đi.”

Vừa dứt lời ta liền vội vàng kéo hấn vào một quán trà. Đùa sao, thiếu chút nữa hấn lại lộ bộ mặt tươi cười như vậy, nữ tử co được dân được, cũng phải có một chút mặt mũi chứ, nếu như ở bên đường bị đánh... Mông, vậy sáng mai có thể thấy dòng chữ “Người này bị đánh đòn bên đường, xấu hổ mà chết” trên một bia mộ.

Dạ Trạch Vũ lạnh lùng hừ hừ, cùng ta ngồi ở lầu hai của quán.

Còn chưa ngồi ấm chỗ, An Thần đã cười ngựa đuổi tới.

“Gia...” Hấn thở hồng hộc nói, ta liền hiểu được thay hấn nói tiếp “Lại có công vụ muốn tìm gia giải quyết?”

An Thần cười gật đầu, ta hừ một tiếng, người này hiển nhiên là quên lời ta dặn trước khi đi rồi.

“Phu nhân, đây chính là đại sự, vì sợ chậm trễ, gia trách tội tiểu nhân.”

Dạ Trạch Vũ thần nhiên nhấp một ngụm trà, mở miệng nói “Chuyện gì?”

Ta cười nhạt bĩu môi “Còn có thể có chuyện gì? Không phải là việc “Đại” sự ở Lễ bộ các người đẩy chứ!”

An Thần cúi đầu nói thầm bên tai Dạ Trạch Vũ trong chốc lát, Dạ Trạch Vũ buông cái chén xuống, quay sang nhìn ta “Trở về thôi.”

Tuy rằng ta không tình nguyện lắm, nhưng vẫn phải theo về, nhìn bộ dáng hai người vội vàng bước đi, hình như đó cũng là chuyện đại sự, ta kéo lấy tay An Thần, nhẹ giọng nói “An Thần, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Diên Nhi...” Không đợi An Thần trả lời, Dạ Trạch Vũ đã kéo ta đi, ta bước nhanh đuổi kịp hấn, “Làm sao vậy?”

“Ta có việc phải xuất môn, chuyện giám thị Hoàng Thượng giao cho Kê Khiêm làm rồi.”

Ta vừa nghe thấy vậy nhất thời ngây người “Cái gì?” Hấn không phải giám thị, vậy chuyện của Mặc Duy làm sao bây giờ?

Dạ Trạch Vũ thần nhiên liếc ta một cái, “Đừng lo lắng, chờ ta trở lại sẽ bàn sau.”

Ta cúi đầu không lên tiếng, có lẽ tất cả đều là ý trời.

“Có chuyện gì, để cho An Ninh liên hệ với ta.” Ta có thể rõ ràng nhìn thấy trong mắt hấn có sự lo lắng, ta chợt gợi lên một nụ cười nhẹ nhàng “Vâng, chàng đi ra ngoài cũng phải thật cẩn thận đấy.”

27. Chương 27

Ta nâng cằm, nhàm chán nhìn tỳ nữ và thị vệ cứ đi tới đi lui, dường như trên thế giới này chỉ có ta là người tuyệt đối tự do. Cũng không phải vậy, từ khi Dạ Trạch Vũ vội vàng ra ngoài xử lý mọi việc, không quá vài ngày sau Mặc Duy cũng tràn đầy tự tin tham gia kì thi. Chỉ chờ có một mình ta, lo lắng và buồn rầu chỉ có thể ngày ngày chơi đùa cùng đứa nhỏ, thậm chí ta còn nghĩ mình đang dưỡng lão, cảm giác như mình đã thành bà già ấy.

Tiểu tử kia trước đây phát âm còn không chuẩn, nay mồm mép đã rất linh hoạt rồi, cùng cha nó hoàn toàn là hai cái đức hạnh. An Ninh và An Thần tổng kết lại, đứa nhỏ này giống ta.

“Mẹ mẹ, nhíu lông mày, xấu!” Bàn tay mũm mĩm mập mạp giương nanh múa vuốt hướng tới ta, ta bế lấy nó từ trên một cái ghế khác, kéo quần nó xuống, làm bộ như tùy thời có thể hướng cái mông nó tấn công, hung hăng trừng mắt nhìn nó “Dám nói mẹ con xấu?”

“Bác, bác!”

Ta vui sướng khi thấy người gặp họa nheo mắt nhìn nó “Bác con không ở nhà, con quên rồi sao? Bác không cứu được con đâu!”

Tiểu quỷ tinh ranh đầu óc xoay chuyển rất nhanh, “Mẹ rất đẹp, cha nói thế.”

“Tiểu phiền tử (lừa dối, cha con mà nói những lời buồn nôn như thế sao?” Ta vỗ nhẹ nhẹ vào cái mông nhỏ của nó, chịu không nổi nhướng mắt.

Tiểu tử kia thấy ta không có biểu hiện gì thay đổi, lập tức hai mắt to như hai miếng bánh trôi nghẹn ngào ủy khuất nhìn ta, “Mẹ ơi, mông lạnh.”

Ta buồn cười giúp nó kéo quần lên, nhẹ nhàng đưa cho nó một quả hạt dẻ, “Quỷ tinh quái, mấy chiêu kia ai cho con học hả, cả ngày chỉ biết tìm viện binh, giả bộ đáng thương, lời ngon tiếng ngọt không ngừng.” Ta đặt nó ngồi trên đùi mình, hai người mặt đối mặt, ta lại nói “Lại di truyền khuôn mặt của cha con, nữ hài tử nào đụng tới con cũng không có kết quả tốt đâu!”

Tiểu tử kia dường như không hiểu lời ta nói lắm, chỉ ngẩng đầu nhìn ta, tươi cười sáng lạn.

Ta nhìn bộ dáng đáng yêu của nó, không nhịn được ôm nó vào lòng. Ta chưa bao giờ từng hy vọng xa vời có thể có một đứa con thông minh đáng yêu như vậy. Nhưng rõ ràng là ông trời đã tặng nó cho ta, làm sao ta có thể không cảm kích? Tuy nhiên, nó rất quý Mặc Duy, vạn nhất có một ngày cha và bác nó đối chọi nhau gay gắt, nó sẽ thế nào đây?

“Thờ Thờ, nếu mẹ muốn con chọn cha và bác, con sẽ chọn ai?”

“Cha? Bác?” Thờ Ngạo không hiểu lắm hỏi.

“Đúng, chỉ có thể chọn một người thôi.”

Qua hồi lâu, Thờ Ngạo mới chần chờ ôm sát cổ ta “Thờ Thờ không cần chọn.”

Ta hơi hơi thở dài, đúng vậy, lựa chọn khó xử như vậy nếu để ta chọn, ta cũng hy vọng có thể trốn tránh, chứ chưa nói nó còn là một đứa trẻ.

Ta ôm nó đi ra ngoài “Được rồi, không chọn không chọn.”

Đi chưa được vài bước, đã thấy An Ninh chạy vọt lại đây, “Phu nhân, Mặc Duy công tử đã trở về.”

Ta vừa nghe, liền đem Thờ Ngạo cho An Ninh bế, chạy bước nhỏ đến phòng Mặc Duy, “Đại ca, huynh đã về rồi “.

“Ừ.” Mặc Duy vẻ mặt rất mệt mỏi, râu dưới cằm còn chưa cạo lại làm tăng thêm vài phần mệt mỏi. Ta không nhịn được cười khẽ một tiếng “Làm gì mà vội vàng thế, huynh đi rửa mặt chải đầu một chút đi, buổi tối chúng ta cùng ăn cơm, được không?”

“Được.”

Tuy rằng vẫn muốn hỏi một chút về tình hình cuộc thi, nhưng đáy lòng lại rất sợ nghe thấy câu trả lời tự tin của hắn, mà Dạ Trạch Vũ hiện tại cũng không ở trong cung, về việc chấm bài thi cũng không thể hỏi được. Tóm lại, tất cả mọi chuyện cứ như sợi dây vô hình quấn quanh người, thật vất vả tâm tình mới bình phục một chút, nhưng vào khoảnh khắc biết Dạ Trạch Vũ không phải là giám khảo kia đã hoàn toàn sụp đổ.

Chỉ một chút cơm mà ta ăn chần chừ không xong. Mặc Duy dường như cũng nhìn ra ta đang bất an “Tiểu muội, làm sao vậy?”

“Ah?” Ta ngẩn người, giương mắt nhìn hắn “Cái gì?”

“Ta nói muối làm sao vậy? Có chuyện gì phiền lòng sao?” Mặc Duy thân thiết ngóng nhìn ta, ta cố gắng gạt bỏ suy nghĩ, nhất thời cảm thấy có chút tự trách, ta miễn cưỡng cong môi mỉm cười “Không có việc gì...”

Mặc Duy nhìn chăm chú vào ta, hiểu rõ chế nhạo nói “Có phải đang nghĩ đến muối phu?”

Ta ngẩn ngơ, không biết nên khóc hay cười lại ngẩng đầu liếc nhìn hắn, rồi lại cúi đầu ăn cái gì đó “Mới không phải đâu.”

Mặc Duy ha ha cười, không thềm nhắc lại, sợ là đã nghĩ ta đang thẹn thùng rồi. Ta cũng lười giải thích, như vậy có lẽ cũng tốt.

“Không phải cái gì?” Một người đi đường dài sương gió mệt mỏi đang tiến vào từ phía sau, ta vừa nghe thấy giọng nói đó, vội vàng đứng lên. Mặc Duy trêu ghẹo nhìn ta khó dần nổi phản ứng, tiếp tục giả bộ phạt Di Lạc mỉm cười.

Ta trấn định lại ngồi xuống, tay chống cằm, làm như không có việc gì nói “Không có gì.”

Dạ Trạch Vũ hoài nghi nhìn qua ta, không lên tiếng ngồi xuống bên cạnh ta, vùi đầu dùng bữa. Mặc Duy trừng mắt nhìn hắn lại bị ta hung hăng trừng mắt phải quay đi.

Những ngày chờ đợi kết quả thật khó vượt qua, nó không khó khiến ta liên tưởng tới cảnh chờ kết quả thi vào các trường đại học, nghĩ lại thì, thi đại học không phải là đáp ứng theo nền giáo dục sinh ra, mà là một loại chế độ khoa cử kéo dài lại, nghĩ đến đây, ta cũng chỉ đành nén lòng mình, đếm ngón tay cho qua ngày.

Ngày phát bằng vàng, ta đặc biệt dậy rất sớm, hô to gọi nhỏ An Ninh nhanh đi xem bằng, Mặc Duy mỉm cười “Tiểu muối sao còn sốt ruột hơn ta vậy?”

Ta quay đầu nhìn hắn ha ha cười “Chuyện của huynh cũng là chuyện của muối mà.”

An Ninh không chịu nổi nhìn ta nói “Vâng vâng vâng, nô tỳ đi xem ngay!”

Mặc Duy yên lặng vuốt cằm, hai tay nắm chặt để lộ cảm giác chân thật từ đáy lòng, ta mỉm cười, hắn cũng rất khẩn trương, ngoài mặt thì cười nói tự nhiên, tuy nhiên trong lòng vẫn không khỏi lo lắng chờ đợi. Mặc dù trong lòng ta quả thật rất hy vọng hắn có thể thi tốt, nhưng ta cũng không hy vọng hắn bởi vậy mà đau buồn. Con người mà, luôn luôn mâu thuẫn.

Ta vỗ vỗ bờ vai của hắn, hắn quay sang nhìn ta, ta cố gắng cười thật tươi nói “Đừng khẩn trương, thành bại đều có ý trời.”

Ngay cả ta cũng cảm thấy mình đang nói chuyện ma quỷ, miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng ta cũng khẩn trương không hề kém hắn chút nào. Nhìn quanh bốn phía, lúc này mới phát hiện ra chưa thấy bóng dáng Dạ Trạch Vũ, hắn sẽ không khẩn trương một chút nào chứ, ta bĩu môi, khẳng định là giả bộ rồi.

Không hề để ý đến hắn nữa, cửa lớn đột nhiên xuất hiện hai tòa “Hòn vọng phu ” [1], không phải, mà là “Hòn vọng ước”[2] . Ta và Mặc Duy không nói gì, chỉ lặng im chờ đợi tin tức. Càng chờ đợi thế này, tim ta càng không thể chịu được mà đập nhanh hơn, ta không khỏi cầu nguyện, mặc kệ là thần tiên trên trời nào hiển linh, đừng làm cho Mặc Duy đổ đầu ah, nếu tâm nguyện của ta mà thành, ta sẽ... Ta sẽ bảo Dạ Trạch Vũ xây miếu cùng phụng các ngài ở mười tám tỉnh của Trung Nguyên. Đúng, nếu không đủ, sẽ xây thêm, chỉ cần bài của hắn không được chấm, muốn mở bao nhiêu chùa miếu đều không thành vấn đề, dù sao cũng là Dạ Trạch Vũ bỏ tiền ra... A men, a di đà Phật...

[1] hòn vọng phu: những hòn đá có hình giống người thiếu phụ chờ chồng.

[2] hòn vọng ước: nguyên văn là “vòng nịch thạch”(), chữ nịch ở đây cũng có nghĩa là sở nguyện. Câu này ý nói là hai người đang chờ đợi ước nguyện của mình chứ không phải chờ chồng!

Không đợi ta cầu nguyện xong, xa xa đã thấy một bóng người chạy về nơi này, chạy gần lại mới biết được là An Ninh. Ta tiến lên vài bước đón nàng, “Thế nào? Thế nào?”

An Ninh thở hồng hộc nhìn ta, lại nhìn Mặc Duy.

“Người nhìn ta làm gì, nói nhanh lên!”

An Ninh cúi đầu, lắc lắc đầu “Trong tam giáp (tam giáp: ba người đổ đầu trong kì thi) , không có Mặc Duy công tử.”

Tiểu Dương: Chương này có một vài chỗ khó hiểu, mình đã hỏi các anh(chị)/các bạn bên tangthuvien, rất cảm ơn mọi người đã nhiệt tình giúp mình!!!

28. Chương 28

Nghe xong lời An Ninh nói, ta vội vàng quay đầu nhìn Mặc Duy, đã thấy trên mặt hắn không có một tia biểu tình nào, ta hoàn toàn đoán không ra hắn suy nghĩ cái gì. Ta chần chờ gọi hắn “Đại ca...”

Thật lâu hắn mới đưa mắt nhìn ta “Ta không sao.” Nói xong hắn xoay người chậm rãi đi về, hiển nhiên tin tức này là đòn đả kích rất lớn với hắn. Ta thấy hắn đi xa, một phen giữ chặt An Ninh lại, “Người xác định đã xem cẩn thận?”

“Xem cẩn thận, thực sự không có Mặc Duy công tử.”

Ta gật gật đầu, nhớ tới Dạ Trạch Vũ còn không biết tin này, vì thế ta chạy vội đến thư phòng. Quả nhiên hắn đang ở thư phòng đọc sách.

Ta đoạt lấy quyển sách trên tay hắn, “Bây giờ mà chàng vẫn còn đọc sách được hả, chàng không lo lắng về thành tích của Mặc Duy sao?”

Hắn giương mắt nhìn ta, tiếp tục cầm lấy một quyển sách khác trên bàn lên xem. Ta hừ hừ, lấy đi sách của hắn, ngồi lên đùi hắn, ôm cổ hắn, buộc hắn đối mặt với ta “Chàng thật sự không lo lắng một chút nào?”

“Không lo lắng.” Hắn nhắm mắt, tựa lưng vào ghế ngồi nói.

Ta hồ nghi nhìn hắn, lại nghe hắn nói “Ta đã sớm biết được hắn không vào được tam giáp.”

“Cái gì? Chàng đã biết? Khi nào?” Hắn đã biết sao?

“Mấy ngày trước đây.”

“Cái gì?” Ta kinh ngạc kêu to “Mấy ngày hôm trước chàng đã biết? Vậy sao chàng lại không nói cho ta?”

“Sớm muộn gì nàng cũng biết thôi.”

Ta hận không thể bóp cái cổ xinh đẹp của hắn “Điều này sao giống nhau? Nếu chàng sớm nói với ta, ta sẽ không phải lo lắng nhiều như vậy.”

“Nàng mà biết có thể sẽ bị lộ bí mật.” (nghĩa đen: lộ nhân bánh)

“Lộ nhân bánh? Lộ nhân bánh gì chứ.”

“Lộ nhân bánh đậu xanh.” (mấy câu này là chơi chữ)

“Ôi chao... ?” Ta nhướn mày nhìn hắn, từ khi nào mà hắn lại biết nói đùa chứ? Có tiến bộ có tiến bộ. Ta giơ hai tay lên véo má hắn, nháy mắt cười nói “Tướng công à, chàng càng ngày càng đáng yêu nha!”

Dạ Trạch Vũ không nói gì nhìn ta, chắc hắn còn chưa hiểu tại sao đột nhiên ta lại nói một câu như vậy, quả nhiên, gần mực thì đen, gần đèn thì sáng.

“Đúng rồi, chàng còn chưa nói, lộ cái gì?”

“Nếu nàng biết chuyện Mặc Duy thi rớt, thần sắc sẽ biểu hiện rõ ràng, Mặc Duy có thể nhìn ra.”

Ta đồng ý liên tục gật đầu “Cũng đúng, vạn nhất ta đã biết, lòng ta khẳng định là thoải mái rất nhiều, như vậy đại ca sẽ hoài nghi, hơn nữa cũng khó trách ta sẽ lỡ mồm nói ra chuyện này!”

Khóe miệng Dạ Trạch Vũ hình như hơi cong lên, ta nhắm mắt nhắm mũi khẽ cười, trêu hắn “Có phải chàng muốn nói ta phải tự mình hiểu lấy một chút?”

Dạ Trạch Vũ từ từ nhắm hai mắt lại, đem ta áp vào trong ngực mình. Ta thuận thế rúc vào lòng hắn, tảng đá lớn trong lòng đã được dỡ xuống, người cũng thoải mái hơn nhiều. Mấy ngày trước bị mất ngủ đến bây

giờ đã hoàn toàn bùng nổ, ta mơ mơ màng màng xê dịch thân mình, tìm một tư thế thoải mái nhất, nép vào lòng hân, chậm rãi tiến vào mộng đẹp...

Khi ta mờ mịt tỉnh dậy, thỏa mãn nheo mắt, giấc ngủ này cảm giác thật thoải mái. Ta vận vẹo thân mình, hình như đụng phải cái gì, ta trợn mắt nhìn, phát hiện mình đang ở giường lớn trong phòng ngủ.

“Tỉnh?”

Ta uhm một tiếng, bị cánh tay mạnh mẽ của hân ôm vào lòng.”Có đói bụng không?”

Ta nhìn sắc trời đen kịt ngoài cửa sổ, mới biết được hóa ra ta đã ngủ thật lâu. Bụng ta giờ phút này cũng không chịu thua kém lắm thì kêu không yên, ta gật gật đầu, Dạ Trạch Vũ ngồi dậy “Người tới.”

Ta ép hân xuống, “Chàng có thể ngủ tiếp, ta tự đi cũng được.”

Hân nghe lời lại nằm xuống, ta thấy một tỳ nữ bước vào, “Phu nhân.”

Ta mặc áo khoác, nói “Giúp ta mang một bát cháo kê nóng đến đây.” Thấy bộ dáng tỖnữ kia lúng túng không dám ngẩng đầu, ta quay đầu phát hiện quần áo của Dạ Trạch Vũ còn không chỉnh, hân không có ý tốt nhìn ta chằm chằm, ta không biết nên khóc hay cười trừng mắt nhìn hân “Chàng có muốn ăn gì không?”

Thấy hân lắc đầu, ta quay đầu lại nói “Cứ như vậy đi.”

Tỳ nữ lui xuống, ta im lặng bước về phía giường, kéo hân dậy, sau đó tùy tiện coi thân mình hân như cái ghế sofa mà dựa vào.”Đừng dùng ánh mắt thú tính này nhìn ta.”

Người phía sau không có phản ứng, hồi lâu mới nói “Vài ngày nữa sẽ có khách đến thăm.”

“Ai?”

“Thập nhất hoàng tử.”

Ta nghi hoặc ngửa đầu nhìn hân “Hoàng tử tại sao lại chạy đến nhà chúng ta?”

Dạ Trạch Vũ ôn nhu xoa tóc ta “Hân là đệ đệ của ta.”

“Hả? ... Oh.” Thì ra là đệ đệ cùng cha cùng mẹ với hân.”Hân tới làm cái gì?”

“Dùng bữa.”

“Trong hoàng cung không có cơm ăn sao?”

“...”

“Được rồi được rồi, chàng đừng có trừng mắt với ta, ta đã biết, không phải chỉ là chuẩn bị một bữa tiệc rượu thôi sao. Đúng rồi, Mặc Duy có thể đến không?” Nghe nói đệ đệ của hân cũng chỉ hơn 10 tuổi, Mặc Duy cũng không hỏi được cái gì từ hân, chắc sẽ không có việc gì đâu. Mặc Duy bây giờ khẳng định là đang bị buồn phiền bao vây rồi, thật hy vọng hân có thể sớm quên đi chuyện thi rớt này.

Dạ Trạch Vũ chăm chú nhìn ta một lát, nói “Có thể.”

Ta cười hân lên hai má hân, “Cám ơn.”

Hân thuận thế cúi người nhẹ nhàng đặt thật nhiều nụ hôn lên mặt ta, ta cười đẩy ra “Đừng náo loạn, đúng rồi, sao Mặc Duy lại có thể thi rớt? Chàng động tay vào?”

Hân nhìn ta nói “Không có.”

“Vậy thì tại sao?”

“Hân gặp được đối thủ.”

Ta hiểu được gật gật đầu “Có phải cuộc thi này có rất nhiều người giỏi, cho nên hân không bằng?”

Dạ Trạch Vũ yên lặng vuốt cằm, vẫn không ngừng việc cúi người xuống, cởi ra cái áo khoác ta vừa mặc vào.

Ta đẩy tay hân “Lát nữa tỳ nữ sẽ đưa cháo vào, chàng buông ra đã.”

“Nàng không dám tiến vào.” Trong thanh âm bởi vì dục niệm mà lộ ra nồng đậm giọng mũi.

Ta oán giận nói “Nhưng mà ta sẽ đói.”

“Ta sẽ cho nàng ăn no.”

Ta không nhận được trợn trắng mắt, thầm nghĩ: mới là lạ, là chàng tự mình ăn no thì có!

Hôm sau gặp lại Mặc Duy, hắn vẫn làm bộ tươi cười như không có chuyện gì. Ta có chút lo lắng nhìn hắn chăm chú “Đại ca, huynh đừng để trong lòng nữa, đây đều là ý trời trên người.”

Mặc Duy vẫn giữ vẻ mặt tươi cười như trước “Yên tâm, ta hiểu được, dĩ nhiên là đã quên rồi.”

“Gạt người, đại ca, ta không phải người ngoài, huynh cần gì phải ngại trước mặt ta chứ? Đừng thương tâm nữa, là con người thì đều có thăng trầm, không có thăng trầm thì sao còn gọi là cuộc sống?”

Mặc Duy thở dài ngóng nhìn ta “Ta chỉ hận chính mình không có năng lực vì cha mẹ báo thù thôi.”

“Đừng nghĩ mãi điều đó nữa, đúng rồi ta muốn nói cho huynh một tin, mấy ngày nữa có khách quý đến nhà, cho nên sẽ tổ chức một bữa tiệc tối, Dạ nói lúc đó muốn huynh cùng đến, mọi người cùng nhau ăn bữa cơm, vừa lúc có thể giúp huynh giải sầu, được không?”

Mặc Duy cười nhẹ “Ta biết tâm ý của muội, chẳng qua...”

Ta nói nhanh “Biết ta một phen khổ tâm là tốt rồi, huynh nhất định phải đi đấy, biết không?”

Mặc Duy mỉm cười, nói “Ta hiểu được, nhất định ta sẽ đi.”

29. Chương 29

Hoàng tử tới chơi, đối với người trong phủ mà nói thì đó là một sự kiện lớn, trước khi hoàng tử tới chơi vài tuần, những công việc có liên quan đã bắt đầu chuẩn bị. Mà ta, làm nữ chủ nhân, tức thì bị lại bị lôi đi chuẩn bị không ngừng, tuy rằng cả ngày bận rộn nhưng ta lại không biết mình đến tột cùng là bận cái gì. Tuy nhiên, nhìn thấy đầy mắt Dạ Trạch Vũ mơ hồ để lộ ra một chút khen ngợi, ta hiểu được mấy ngày nay, mình xử lý mọi việc cũng coi như thỏa đáng, ta tự hào nâng cằm, oán giận trong lòng đã hoàn toàn tiêu tan mà thay vào đó là sự ấm áp trấn an.

Việc vặt vãnh phiền phức cuối cùng cũng xong, ta ôm cục thịt nhỏ đã lâu không gặp vào lòng, không ngừng dùng mặt cọ cọ vào hai má hồng hào mập mạp như quả táo của nó, ai ngờ đứa nhỏ này lại không biết cảm ơn mà còn y y nha nha giãy dụa vài cái không yên, hai tay còn liều mạng hướng phía Dạ Trạch Vũ “Xin viện trợ”, Dạ Trạch Vũ nhìn ta một cái, bình tĩnh thuận tay đưa ra, ta không tình nguyện buông tay, nhìn hai cha con tình chàng ý thiếp trước mắt này, ta đau khổ không nhận được liếc sang đứa nhỏ “Còn nhỏ mà đã không có lương tâm.”

Tiểu tử kia cũng không thèm để ý đến ta, chỉ lo mơ ước đến lão cha của nó. Ta hừ lạnh một tiếng, “An Ninh, Thừa Ngạo nên ngủ trưa rồi, còn không ôm nó đi.”

Tiểu quỷ kia không nghe, mặc dù tay chân nó cứ như bạch tuộc ôm lấy Dạ Trạch Vũ không chịu buông, nhưng ta và An Ninh đồng tâm hiệp lực ra tay cũng kéo ra được, ta le lưỡi, mắt nhìn bộ dáng ủy khuất của tiểu quỷ đang chậm rãi rời đi, thật sự là kỳ quái, con trai không giống hắn có luyện mẫu tình kết sao? Vì sao tiểu quỷ này lúc nào cũng bám lấy Dạ Trạch Vũ không tha thể? Ta ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Dạ Trạch Vũ “Dạ, tiểu tử kia nhỏ như vậy mà đã mang một bộ sắc quỷ rồi, chàng nói nó về sau có thể phát triển thành hải hoa tặc có tiếng hay không hả?”, hắn thần nhiên nhìn ta, trực tiếp lướt qua ta, hướng phía thư phòng chậm rãi mà đi, ta còn chưa từ bỏ ý định đuổi theo hắn, ngẩng đầu nhìn kỹ hắn một lúc lâu, than thở “Thượng lương ta thấy còn có chút khả quan, hạ lương như thế thì sẽ ra sao đây.”

An Thần cúi đầu đứng trước cửa thư phòng, thân mình run rẩy, xem ra run rẩy không nhẹ, Dạ Trạch Vũ dừng bước, quay đầu nhìn ta ý vị thâm sâu, rồi mới xoay người lại trở về thư phòng.

Thăng đến buổi tối, ta mới hiểu được hàm nghĩa chân chính của ánh mắt sâu xa kia, nhìn Dạ Trạch Vũ nằm trên người ta thờ dốc, trong đầu ta liền nghĩ đến một câu: thượng lương nếu là chính, hạ lương có thể biến thành như vậy?

Mấy ngày sau, thập nhất hoàng tử chính thức xuất hiện trước mặt mọi người, tuy rằng hấn mặc cẩm y hoa bào, thần sắc đứng đắn. Nhưng theo ta, hấn cùng lẫm cũng chỉ là một đứa bé mười tuổi. Mới đi vào phủ không được vài bước, hấn đã nói vài câu bên tai Dạ Trạch Vũ, cho tỳ nữ bốn phía đều lui xuống hết, chỉ còn lại ta, Dạ Trạch Vũ, Mặc Duy, An Thần, An Ninh đón tiếp. Sau khi những người ngoài giải tán hết, hấn mới bỏ đi bộ dáng tiểu đại nhân kia, dần dần khôi phục thần thái hoạt bát của một đứa trẻ. Ta hiểu rõ mỉm cười nhìn hấn nói chuyện cùng Dạ Trạch Vũ câu được câu không, theo ánh mắt chăm chú của hấn nhìn Dạ Trạch Vũ, không khó nhìn ra tình cảm nồng đậm sùng bái đối với Dạ Trạch Vũ của hấn.

Thừa dịp lúc hấn không rảnh xem xét xung quanh, ta một phen kéo qua Dạ Trạch Vũ, nhỏ giọng nói “Hấn có biết chuyện chàng là ca ca ruột của hấn không?”

Dạ Trạch Vũ yên lặng liếc mắt nhìn thập nhất hoàng tử một cái, chậm rãi gật đầu “Mẫu thân cố ý muốn nói cho hấn.”

Ta oh một tiếng, nghiêm mặt nói “Có lẽ bà ấy cảm thấy chàng có chút thiệt thòi, đúng rồi, ta nhớ rõ chàng đã nói, hấn tên là Tu Phàm đúng không?”

“Đúng.” Dạ Trạch Vũ lạnh nhạt phũ áo một chút, tiếp tục đi nhanh hơn vài bước dẫn theo Tu Phàm đoạn trang diễm lệ đi về phía tiền sảnh.

“Tốt xấu gì ta cũng là tẩu tử của hấn (tẩu tử: chị dâu), gọi hấn là Tu Phàm chắc cũng không có vấn đề gì chứ.” Ta lẩm bẩm nói.

“Tiểu muội, muội còn đứng đó làm gì? Còn không mau đi vào.” Mặc Duy kéo tay ta, nghi hoặc nhìn ta.

Ta quay đầu lên tiếng, vội vàng đi cùng Mặc Duy vào tiền sảnh.

Có lẽ là trước đó có tìm hiểu sở thích ăn uống của Tu Phàm, cho nên bữa cơm này Tu Phàm ăn thật sự rất vừa lòng, lại còn chặc chặc khen ngợi tay nghề của đầu bếp, không khí trên bàn cơm cũng rất thoải mái ấm áp. Mặc Duy tuy rằng nghi hoặc sự thân thiết quá mức của Tu Phàm đối với Dạ Trạch Vũ, lại nghe thấy Tu Phàm gọi một tiếng Trạch Vũ đại ca, cũng đã nhìn ra manh mối lớn.

“Nghe nói mấy ngày trước Trạch Vũ đại ca lại bị phụ hoàng phái đi bình loạn, có thuận lợi không?” Tu Phàm chẳng qua cũng chỉ là một tiểu hài tử, nhưng dưới chế độ giáo dục của hoàng tộc, cũng hiểu biết hơn những đứa trẻ khác nhiều, lại là hoàng tử được đương kim hoàng thượng sủng ái nhất, xem ra đối với chuyện chính sự hấn cũng rất có hứng thú.

Dạ Trạch Vũ cúi đầu uống một ngụm trà rồi nhìn Tu Phàm, giọng điệu vẫn ôn hòa bình tĩnh “Coi như thuận lợi.”

Tu Phàm đột nhiên cười, cũng nâng chén trà uống hai ngụm, thanh thanh cổ họng nói “Sớm nghe nói chuyện Trạch Vũ đại ca từ nhỏ đã ở bên phụ hoàng, vì phụ hoàng làm việc. Phụ hoàng cũng luôn khen Trạch Vũ đại ca nổi tiếng, túc trí đa mưu. Muốn đệ đi theo Trạch Vũ đại ca học tập thật nhiều đó!”

Dạ Trạch Vũ chậm rãi vuốt cằm “Hoàng Thượng quá khen.”

“Đệ còn nhớ rõ phụ hoàng nói qua, khi đại ca tám tuổi đệ đã làm vụ của Lại bộ Thị Lang, xử lý rất nhiều vụ án lớn, đặc biệt là những vụ án phiền toái...”

Ta vừa nghe lời này, hết hồn nhìn sang Dạ Trạch Vũ, bốn mắt nhìn nhau, biểu tình đều biến hoá kỳ lạ, xem ra hấn cũng có chút kinh ngạc. Ta ngược lại lo sợ bất an nhìn phía Mặc Duy, đáy lòng chỉ hy vọng vừa rồi hấn không chú ý tới, không có nghe thấy. Tuy rằng hấn vẫn như trước trấn định tự nhiên cầm chén trà, nhưng ta vẫn thấy được trong mắt hấn có sự kinh ngạc không thể che giấu. Xong rồi, hấn đều nghe thấy hết, nói vậy hấn cũng đoán được. Tim ta nhất thời đập thật khẩn trương dường như tùy thời có thể nhảy ra khỏi lồng ngực, những lời nói sau đó của Tu Phàm ta một chữ cũng không nghe vào, trong đầu như có rất nhiều sợi len đang rối vào nhau, làm thế nào cũng không thể gỡ ra được.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người trong phòng đều im lặng trầm tư, trừ bỏ Tu Phàm. Hơi thở quỷ dị trong phòng không ngừng len lỏi tỏa ra, ta cũng cúi đầu ngồi không nhúc nhích, không khí tĩnh lặng như áp suất thấp đột nhiên ập tới, ngực như là bị đè nặng bởi tảng đá ngàn cân khiến ta không thể thở nổi.

“Cũng không còn sớm nữa, ta sẽ để thị vệ đưa điện hạ hồi cung trước.” Sau một hồi trầm mặc, Dạ Trạch Vũ rốt cuộc cũng đánh vỡ một mảnh áp lực yên tĩnh này.

Tu Phàm nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, mặc dù có chút khó hiểu, nhưng vẫn nghe ra sự kiên trì trong lời nói của Dạ Trạch Vũ, vì thế gật gật đầu nói “Cũng tốt.”

Ta nhìn theo thân ảnh Dạ Trạch Vũ cùng Tu Phàm chậm rãi đi xa, định đứng lên nhưng trên đùi lại bị một trận tê dại, lúc này ta mới phát hiện mình vì quá lo lắng mà vẫn chưa thay đổi tư thế. Ta hơi nghiêng đầu vào đùi, lại phát hiện Mặc Duy đang nhìn ta rất chăm chú, ta vô thức tránh đi ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của hắn, hắn lại mở miệng “Tiểu muội, muội đã sớm biết, phải không?”

Ta run rẩy hít vào một hơi, dần dần mới giương ánh mắt dò xét nhìn hắn. Hắn nhìn phản ứng của ta, cũng hiểu rõ.

Không biết từ khi nào Dạ Trạch Vũ đã gấp gấp trở về, Mặc Duy đứng lên, hai mắt nhìn hắn giằng co. Nhìn thấy biểu tình giờ phút này của Mặc Duy, lòng ta nhất thời chìm xuống tận đáy cốc.

Tiểu Dương: Chít rùi!!! :(bão nổi lên rồi! hic hic! =(

30. Chương 30

Trong thư phòng, hai người Dạ Trạch Vũ và Mặc Duy đang giằng co đứng ngồi không yên, dường như không khí bốn phía đang ngừng chuyển động. Về mặt ta đỡ đỡ, không phải sớm nên biết đến sao? Trên thế giới này không có gió nào xuyên được tường, chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ hoàn toàn chính chính phơi bày trước mắt mọi người thôi, chỉ có điều ta không nghĩ tới, có thể nhanh như vậy...

Mặc Duy lạnh lùng nhìn Dạ Trạch Vũ, người kia lại ngồi dựa lưng vào ghế nhắm mắt chờ đợi.

“Chuyện năm đó đều là người làm?”

Dạ Trạch Vũ ngồi thẳng dậy một chút, nhìn thẳng vào Mặc Duy, “Đúng.”

“Mời người bỏ Hiểu Diên.”

Ta kinh sợ, đảo mắt nhìn chằm chằm vào Mặc Duy. Ta thật sự không muốn nghe nữa, nhưng mà thật sự không thể bịt hai lỗ tai vào.

Dạ Trạch Vũ đưa nhanh ánh mắt sang phía ta, giọng nói kiên quyết “Không làm được.”

“Người là kẻ thù của nàng!” Mặc Duy kích động gào thét, trong ánh mắt lộ rõ tơ máu đỏ tươi.

“Nàng là thê tử của ta.” Không giống như Mặc Duy, Dạ Trạch Vũ có vẻ thật là bình tĩnh, dường như đã sớm dự liệu hết thảy.

“Ta muốn mang nàng đi.” Nói xong Mặc Duy đi về phía ta, nắm lấy cổ tay ta, không cần bất kì lời giải thích nào đã lôi ta ra cửa, ta không kịp cự tuyệt liền bị hắn kéo dậy, trong nháy mắt, ánh sáng chợt lóe, tay kia ngay lập tức đã được Dạ Trạch Vũ giữ lại, ta nhất thời ở trong vòng giằng co giữa hai người, tiến hay lùi đều không được.

“Dạ Trạch Vũ, người buông tay ra!” Ánh mắt sắc nhọn của Mặc Duy bắn thẳng vào Dạ Trạch Vũ, Dạ Trạch Vũ không nói gì hé ra khuôn mặt âm u lạnh lẽo, bàn tay vẫn giữ chặt không hề thả lỏng chút nào.

Ta bắt đầu dĩ nhiên nhắm mắt lại, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay nổi lên từng trận đau đớn. Ta bất ngờ giật ra khỏi bàn tay của hai người, có lẽ là không nghĩ tới ta sẽ có hành động này, ta rất dễ dàng liền đoạt lại tự do.

Ta xoay người đối diện với Mặc Duy “Đại ca, ta sẽ không rời bỏ chàng.” Quay đầu lẳng lặng ngắm nhìn Dạ Trạch Vũ, “Cả đời này, ta chỉ biết đứng ở bên cạnh chàng.”

Dạ Trạch Vũ tiến lên từng bước, giơ tay lặng lẽ nắm lấy vai ta, trầm mặc không nói.

“Hắn là hung thủ hại chết cha mẹ!” Về mặt của Mặc Duy lại đột nhiên trầm xuống “Cho dù như vậy, muội vẫn còn muốn ở một chỗ cùng hắn sao?”

Ta tự giấu mỉm cười, đừng nói ta căn bản không phải Quan Hiểu Diên hoặc nói là Lạc Diên, mạng của ta từng được hắn cứu về, sự tồn tại của ta, cho dù là đến thế giới này, hay vẫn sinh sống trong thế giới này, ta tin tưởng, đều là hắn cho.

Quan trọng nhất là, hắn là người ta yêu, hắn là cha của con ta...

Ta hướng Mặc Duy gật đầu “Đúng vậy.”

Mặc Duy rút lui từng bước, không thể tin nhìn ta. Phút chốc, ánh mắt hắn căng thẳng, càng dùng sức kéo ta, muốn đoạt lấy ta từ trong lòng Dạ Trạch Vũ, ta có chút đau đớn nhúu mày rên rỉ, Dạ Trạch Vũ một bên che chở ta, một bên nghiêng người tiến lên, đánh lên cánh tay phải cứng rắn kéo ta của Mặc Duy. Ta cũng thu lại bàn tay bị giam cầm, lại thấy Mặc Duy then quá thành giận rút ra bảo kiếm bên tường, hướng mũi kiếm về phía Dạ Trạch Vũ, ta giang hai tay bảo vệ trước mặt Dạ Trạch Vũ, trong nháy mắt ta căn bản là không có thời gian lo lắng, chỉ hành động theo ý thức, bản năng sinh ra phản ứng. Kiếm của Mặc Duy dừng ngay trước mắt ta, Dạ Trạch Vũ đứng sau thở mạnh, nhanh chóng kéo ta ra sau lưng hắn, thần sắc lạnh lẽo như quỷ mặt “Nàng làm gì thế? Không muốn sống nữa?”

Ta không để ý hắn, chỉ bình tĩnh nhìn Mặc Duy như cầu khẩn, “Đại ca...” Ta có thể cảm giác được ánh mắt của Dạ Trạch Vũ cũng đang dừng trên người ta, ta không đáp lại hắn, vì hạnh phúc của chúng ta mà cố gắng, lần này có phải ta cần làm gì đó cho hạnh phúc tương lai của chúng ta không?

Mặc Duy cũng không nói lời nào, ánh mắt trầm trọng nhìn ta và Dạ Trạch Vũ, ta cố gắng trấn tĩnh nói “Đại ca, oan oan tương báo đến khi nào, chẳng lẽ huynh muốn hủy diệt cả đời hạnh phúc của ta sao?”

Mặc Duy không nói gì, nhưng hận thù trong đáy mắt vẫn không hề giảm bớt, ta thấy vậy, con tim nhảy lên thật mạnh mẽ như muốn rời ta mà đi, rốt cuộc phải làm gì mới dập tắt được ngọn lửa thù hận đang bùng hực thiêu đốt đáy lòng hắn đây?

Không chờ ta mở miệng, Dạ Trạch Vũ giành trước mở lời “Chuyện năm đó là ta nợ Lạc gia, hiện tại ta trả lại cho người.”

“Người còn có thể làm gì? Cha mẹ ta đều bị người ép chết, người lấy cái gì để hoàn lại?”

“Ta đứng yên bất động, để người đâm ta ba kiếm.”

Mặc Duy kinh ngạc yên lặng tại chỗ, ta khó có thể gạt bừa đi tới trước mặt Dạ Trạch Vũ, quát “Chàng có hiểu mình đang nói cái gì không?”

“Yên tâm.” Dạ Trạch Vũ cầm tay ta, không nhanh không chậm nói. Ánh mắt lại gắt gao nhìn Mặc Duy, chờ đợi câu trả lời thuyết phục của hắn.

“Yên tâm cái đầu chàng ấy, ba kiếm đó, chàng đang mang sinh mệnh của mình ra nói đùa sao?” Tên hỗn đản này, không muốn sống nữa hả? Chịu ba kiếm, không chết cũng tàn ...

“...”

Bên kia Mặc Duy lẳng lặng suy tư một lát “Được.”

Ta không thể chấp nhận quay sang nhìn Mặc Duy “Đại ca! Huynh...”

“An Thần, An Ninh, đưa phu nhân ra.” Dạ Trạch Vũ thản nhiên phân phó nói.

“Nhưng mà... Gia.”

“Đem lời nói của ta vào tai này ra tai kia?”

“Vâng...”

Không đợi ta phản ứng lại, An Thần và An Ninh mỗi người một bên tay kéo ta sang một bên, gắt gao giữ lấy ta, làm cho ta một chút cũng không thể động đậy.

Trong lòng ta khủng hoảng đang dâng lên ngày càng cao, trực giác không ngừng cảnh báo ta phải ngăn cản trận đánh cực liều mạng này.

Ta giãy dụa kêu to “Buông ra, Dạ Trạch Vũ chàng không thể như vậy... Buông ra” An Thần và An Ninh đều bất đắc dĩ gắt gao giữ lấy ta, cho dù ta quát to thế nào cũng không làm được việc gì.

“Nếu là ta có cái gì bất trắc, Diên Nhi...” Dạ Trạch Vũ thật sâu dừng trên người ta, cũng là nói với Mặc Duy. Nhưng mà ta nghe vào, lại thấy chói tai vô cùng, ta nhất thời chán nản nói “Dạ Trạch Vũ chàng là tên hỗn đản, chàng muốn bỏ lại ta sao?”

Mặc Duy nhìn sang ta, quyết tâm, nắm chặt thanh kiếm trong tay “Ta sẽ chăm sóc tốt cho nàng.”

Dạ Trạch Vũ nhìn ta một lát, sau đó lén lút nổi lên một chút mỉm cười, cái mỉm cười kia rất đẹp mà cũng mang theo sự kiên quyết.

Ta hoảng sợ, kiếm của Mặc Duy không hề lưu tình hướng về phía Dạ Trạch Vũ, nghe thấy hấn kêu rên một tiếng, ta phục hồi tinh thần lại, không thể nhịn được hai má đã ươn ướt “Không cần, đại ca, không cần...”

Nhưng mà mặc kệ ta có gào to thế nào, Mặc Duy đều mắt diếc tai ngơ liên tục đâm Dạ Trạch Vũ vài kiếm. Ta thậm chí có thể nghe thấy tiếng thân kiếm đâm vào thân thể, âm thanh máu chảy cắt thịt.

Ta quỳ xuống đất, ánh mắt ngơ ngác nhìn Mặc Duy đang dần dần hạ kiếm xuống, bên tai tràn ngập tiếng thập thập của máu theo mũi kiếm chảy xuống.

“Buông...” Giọng nói bởi vì vừa rồi hô to mà khàn khàn thô ráp, có lẽ là bị tình huống trước mắt làm kinh hoảng ngay người đã tăng thêm sức lực cho ta, ta liền thoát khỏi trói buộc của An Thần và An Ninh.

Từng bước một đi về phía Dạ Trạch Vũ, mỗi bước đi trong tim ta như lại bị khoét thêm nhiều chỗ trống, mắt thấy thân mình hấn dựa vào tường đang từ từ trượt xuống, ta đi mau vài bước, muốn đỡ hấn lên, nhưng rồi lại quỳ xuống cùng hấn.

Cúi đầu xem xét miệng vết thương của hấn đang không ngừng chảy máu, ta theo trực giác muốn dùng tay che lại cái lỗ thủng thật to kia, nhưng mà tại sao lại không thể như mong muốn, ngón cái thô ráp của hấn xoa khước mắt ta, “Đừng khóc.”

Ta và hấn bốn mắt nhìn nhau, nếu không phải hai má đang có cảm giác mát, ta thậm chí còn không biết mình đang rơi lệ đầy mặt.

“An Thần, nhanh đi... Nhanh đi tìm đại phu đến!”

An Thần lẳng lặng lên tiếng, vội vàng quay đầu chạy ra ngoài.

Ta hung hăng trừng mắt nhìn Dạ Trạch Vũ một lúc lâu, hóa ra trong lòng có thật nhiều lời muốn mắng hấn, nhưng nhìn thấy khuôn mặt suy yếu tái nhợt của hấn, một câu ta cũng không mắng ra được, ta thương tiếc vuốt ve hai má hấn, hấn yếu ớt ho khan vài tiếng, ánh mắt ảm áp dừng ở ta, hấn cố gắng hết sức kéo ta vào lồng ngực mình, ta không muốn động vào vết thương của hấn, có chút do dự, nhưng mà hấn vẫn cố ý ôm lấy ta, ta nhẹ nhàng tiến lại, hưởng thụ sự ôn nhu quen thuộc này. Tay hấn đặt sau lưng ta từ từ trượt xuống, trấn an sự khủng hoảng của ta.

“Diên Nhi, thực xin lỗi.”

“Chàng còn biết giải thích thì tốt rồi, về sau không được tự ý làm như vậy nữa, đợi chàng dưỡng thương xong, chúng ta sẽ lập tức rời khỏi cái nơi quỷ quái xui xẻo này, biết không?” Quanh mũi ta tràn ngập mùi máu, nhưng trong tim lại đang trào ra cảm giác chua xót đau khổ.

“Được...”

Lại là một trận ho khan, kịch liệt hơn trước nhiều, ta lo lắng muốn nhìn thân thể hấn, nhưng hấn vẫn chặt chẽ ôm ta vào ngực, lòng ta vẫn là lo lắng, đứng lên xem xét hấn, lại phát hiện miệng vết thương kia vẫn đang chảy máu không ngừng, mà sắc mặt Dạ Trạch Vũ cũng càng ngày càng tái nhợt, thậm chí có thể nói là một mảnh xanh trắng.

Ta nhất thời hoảng hốt, đau lòng nâng tay hấn lên áp vào mặt mình “Chàng cảm thấy thế nào? Hoàn hảo sao? Chàng cố gắng kiên trì một chút thôi, An Thần rất nhanh sẽ trở lại, biết không...”

Dạ Trạch Vũ vẫn thản nhiên, con ngươi thâm thúy bình tĩnh nhìn ta, tình cảm trong đáy mắt cùng quyền luyện thật sâu khắc vào tim ta. Ta chậm rãi cúi xuống gần tai hấn, nói “Dạ, ta yêu chàng, ta yêu chàng, ta yêu chàng...”

Dạ Trạch Vũ lại một lần nữa ôm ta vào lồng ngực, lặng im yếu ớt nghe lời bộc lộ của ta, tuy rằng ta không nhìn thấy vẻ mặt hấn, nhưng mà ta có thể cảm giác được quanh người hấn đang tản mát sự sung sướng.

An Ninh đứng một bên thút thít, sau lưng ta cứng đờ. Bàn tay vốn khoát sau lưng ta đang mất trọng lực dần dần trượt xuống, cổ dơ lên một vài lần, rồi rơi xuống bên cạnh người ta, không bao giờ dậy nữa.

Ta nghẹn ngào, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Dạ Trạch Vũ, lại chỉ chống lại một đôi mắt không hề tức giận, như nước tù đọng, chỉ có bóng dáng của ta lẳng lặng chảy xuôi bên trong.

Ta nâng tay lên, chần chờ hướng đến hơi thở của hấn, nhất thời ngã nhào xuống đất, có tiếng kim loại lách cách rơi xuống đất, Mặc Duy ở phía sau rút lui hai bước, ngơ ngác nhìn Dạ Trạch Vũ. Đường như An Ninh cũng hiểu được, nằng nằng kêu lên “Gia” rồi bùm một tiếng quỳ gối xuống.

Tiểu Dương: Mình nghĩ có lẽ đọc truyện thì không thấy thương tâm lắm đâu, nhưng không hiểu sao mình vừa đọc vừa gõ mà nước mắt cứ chảy ra!!! Hu hu!— Là do mình dễ khóc hay thật sự chương này nó đau lòng??? Chắc là cả hai rồi! =(

31. Chương 31

Ta yên lặng nhìn Dạ Trạch Vũ đang nằm trên giường, vào giây phút hấn chết đi đó toàn bộ trái tim ta như đã bị đào ra, ta như bị treo lơ lửng giữa không trung, không có chỗ nào có thể dựa vào, phù phiếm dường như là đang nằm mơ, nhưng từng trận đau nhức trong ngực kia làm cho ta không thể không đối mặt với sự thật hấn đã chết rồi. Tuy rằng cho đến bây giờ ta vẫn không thể tin được, hấn thật sự đã rời ta mà đi, ta vẫn luôn nghĩ hai người chúng ta có thể tiếp tục sinh một tiểu quý xinh đẹp giống hấn, chỉ có điều không cần một tên tiểu sắc quỷ trọng sắc khinh mệnh giống Thừa Ngao, thậm chí ở thật lâu thật lâu về sau ta còn có thể nghiên cứu xem hấn già đi có còn đẹp nữa không, cũng có thể mỗi ngày nhàn nhã đến vô sự, thay Dạ Trạch Vũ đếm nếp nhăn trên mặt. Tuy nhiên, tất cả mọi chuyện ban đầu đều rất tốt, sáng hôm qua hấn vẫn còn mặt lạnh mà giáo huấn mình, buổi tối lại giống như đứa nhỏ quẩn quít lấy mình không buông, nhưng hôm nay lại giống một khối thi thể không hề tức giận, lạnh như băng nằm ở đó không hề nhúc nhích, sẽ không trùng mắt với mình, lại càng không thể ôn nhu với mình nữa.

Ban đầu vốn tưởng rằng mình có thể khóc đến chết đi sống lại, nhưng mà một giọt nước mắt ta cũng không chảy xuống nữa.

Chỉ là khi Mặc Duy nhẹ nhàng đặt tay lên vai ta...

Mặc Duy đến gần ta, bên tai ta một mảnh yên tĩnh, không nghe thấy hấn nói cái gì, chỉ là khi hấn nhẹ nhàng đặt tay lên vai ta, ngao mạn chậm rãi ngoái đầu lại nhìn hấn, lại cảm thấy hấn xa lạ làm cho ta không thể nhận biết được. Nhưng mà trên người hấn vẫn ra vết máu lại rõ ràng nói cho ta biết, là hấn, là hấn đoạt đi sự sống của Dạ Trạch Vũ, phá hủy hạnh phúc thuộc về ta.

Ta thông thả đứng dậy, nhất bảo kiểm trên thân loang lổ vết máu lên, chớp mắt, thân kiểm đã đâm vào Mặc Duy trong ánh mắt bi thương khó có thể tin của hấn, mặt ta không chút thay đổi nhìn hấn, chậm rãi rút kiểm ra. Hấn lão đảo lùi lại mấy bước, vẫn khiếp sợ như trước ngóng nhìn ta.

“Nếu huynh không phải ca ca của ta, một nhát kiếm này ta sẽ không nương tay.”

Nếu nói Mặc Duy không có một chút hận ý, đó là gạt người. Có lẽ từ khi ta tiến vào thân thể Quan Hiểu Diên đã bắt đầu, nhất định ta sẽ đối đãi với hấn như ca ca thật sự của mình, không chỉ là vì trời sinh huyết thống cho phép, mà cũng bởi sự quan tâm và yêu thương từ khi cùng hấn gặp gỡ quen biết tới nay.

Cửa lạp một tiếng bị đẩy ra, “Phu nhân, ta đã để đại phu chữa thương cho Mặc Duy, đại phu nói hấn chỉ bị thương ngoài da, không có việc gì, chỉ cần tĩnh dưỡng tốt là được.” Từ khi biết được tin dữ của Dạ Trạch Vũ, hấn tử phương bắc như An Thần này cũng không nhịn được đỏ mắt, tuy rằng ta ngăn cản hấn giết Mặc Duy báo thù, nhưng hấn cũng bỏ đi cách gọi đối với Mặc Duy, dù sao hấn cũng là người đã theo Dạ Trạch Vũ rất nhiều năm.

Ta không có quay đầu, thật lâu mới nói “An Thần, gọi An Ninh vào đây, ta có việc muốn nói với hai người.” Ta vẫn nhìn thân mình càng ngày càng lạnh như băng của Dạ Trạch Vũ, trong lòng cũng âm thầm lên kế hoạch.

Khi An Thần và An Ninh song song đứng phía sau ta, ta kéo bàn tay thon dài của Dạ Trạch Vũ, vuốt ve thật lâu “Ta muốn cầu các người hai việc.”

“Phu nhân... Ngài... Có chuyện gì cứ trực tiếp phân phó là được rồi.” Giọng nói của An Ninh vẫn nghẹn ngào như cũ khiến cho người ta bi thương.

Ta nhẹ nhàng vén tóc mai của Dạ Trạch Vũ sang một bên, nhẹ giọng nói “An Thần, ta biết người hận Mặc Duy, nhưng...” Ta tạm dừng một lát, áp chế từng trận chua xót từ đáy lòng, “Nhưng hấn dù sao cũng là ca ca của ta, có thể nể mặt ta hay không, hộ tống hấn đến một nơi an toàn, bảo vệ hấn thật tốt, chăm sóc hấn, chờ sóng yên gió lặng, rồi trở về?”

An Thần không nói gì, ta chợt im lặng đứng lên bước đến trước mặt hấn, vừa muốn quỳ xuống, hấn lại đỡ lấy ta “Phu nhân đừng như vậy, ta đáp ứng cũng được.” Ta cảm kích nhìn hấn “Cảm ơn người.”

Việc này, ta cũng chẳng trách Mặc Duy, chỉ có thể nói là ý trời, đây đều là món nợ cần trả. Nhớ rõ trước kia từng nghe qua một câu, trên thế giới chỉ có một thứ có thể vượt qua thời gian và không gian, vượt qua sinh tử, đó là tình yêu.

Ta tin tưởng, tình yêu của ta và Dạ Trạch Vũ đã vượt qua thời gian và không gian, cũng sẽ không sợ hãi sinh tử.

Ta cầm tay An Thần, “Vậy bây giờ xuất phát đi, mang theo cả đại phu kia, mọi việc đều nhờ người.”

An Thần trịnh trọng gật đầu, xoay người đi ra ngoài, ta gọi với theo hấn “Bảo trọng, mấy năm nay, ta thay mặt gia cảm ơn người.”

An Thần không nói gì, chỉ tạm ngừng một lát rồi tiếp tục đi ra ngoài.

Ta chuyển hướng nhìn An Ninh, “An Ninh, ta cũng muốn cầu người một việc.”

“Phu nhân mời phân phó.”

“Dạ đã chết, khẳng định nơi này sẽ nổi lên phong ba rất lớn, ta không muốn Thừa Ngao phải đối mặt chuyện này, ta muốn nhờ người giúp ra đưa nó đến chỗ bà nội nó, ta nghĩ Đức phi nương nương có thể bảo hộ nó không phải chịu những lời đồn đãi nhảm nhí mà thương tổn. Cho nên...”

An Ninh yên lặng nhìn ta, hồi lâu mới nói “Nô tỳ hiểu được, nô tỳ có thể đưa thiếu gia bình yên đến trước mặt Đức phi nương nương.”

Ta kéo nàng ngồi xuống một bên “Không, ta nói là, nhờ người ở bên cạnh Thừa Ngao, chăm sóc nó, bảo vệ nó, cả đời.”

An Ninh có chút kinh ngạc, “Phu nhân, vậy còn ngài...”

Ta quay đầu nhìn Dạ Trạch Vũ, “Ta ở lại cùng chàng.”

“Phu nhân...”

Ta bình tĩnh nhìn nàng “Ta đem Thừa Ngao giao cho người, có thể chứ?”

An Ninh thấy ta kiên trì, tất nhiên cũng thật mạnh gật đầu đáp ứng. Ta xoay người đến bên bàn, suy tư một lát, đề bút viết “Thừa Ngao, không cần oán mẹ, cũng không cần oán bác, lại càng không thể oán cha

con, chúng ta đều so với con tưởng tượng càng yêu con, chúng ta đều hy vọng con là đứa nhỏ hạnh phúc nhất.”

Ta đem lá thư cất vào phong thư, giao cho An Ninh, “Thừa dịp nó còn đang ngủ, chạy nhanh xuất phát đi.”

An Ninh lẳng lặng ngóng nhìn ta hồi lâu, hốc mắt hồng hồng như con thỏ “Phu nhân, bảo trọng, nô tỳ nhất định có thể trở về.”

Ta gật gật đầu, đáy lòng không nhịn được mà chua xót, nhìn nàng cẩn thận từng bước rời khỏi tầm mắt ta.

Ta quay người, ngồi lại bên người Dạ Trạch Vũ, chậm rãi ghé vào ngực hắn “Rất cực chỉ còn lại hai chúng ta. Có thể hưởng thụ thế giới của riêng hai người chúng ta.”

“Dạ, chàng khẳng định là đang cười ta đúng không? Ngay cả con cuối cùng ta cũng không dám gặp.”

“Ta biết chàng khẳng định đang cười ta, nhưng mà, ta làm sao dám đi gặp nó, ta sợ thấy nó rồi ta sẽ không thể buông tay để nó rời đi, ta thừa nhận ta thực yếu đuối, cho nên chàng không được tiếp tục cười ta nữa, biết không?”

“Dạ, một mình chàng lặng lẽ đi trên đường, có cô đơn không? Ta biết chàng sẽ không sợ hãi, nhưng mà không có ta ở bên cạnh chàng, không phải chàng sẽ cảm thấy rất im lặng sao? Ta đến với chàng, được không? Có ta cùng chàng, chúng ta lại có thể tiếp tục vui vẻ, tiếp tục hạnh phúc...”

Thống khổ cùng vui sướng đan vào nhau, bi thương cùng bất đắc dĩ trong cuộc sống vẽ lên vết thương, hạnh phúc luôn lặng lẽ trốn đi giữa một khe hở nào đó. Người chấp nhận số phận sẽ thống khổ, người đầu hàng sẽ tuyệt vọng, chỉ có người kiên trì đến cùng mới có cơ hội nhìn thấy cánh chim xanh hạnh phúc.

Cho dù kết quả cuối cùng của chúng ta là thế nào, ta vẫn nghĩ rằng trong cuộc sống này, ta đã nhìn thấy cánh chim xanh hạnh phúc...

Tiểu Dương: Ah ah ah

Sao mũi mình vẫn cay thế này??? Sao má mình vẫn ửng đỏ??? *lau lau* *xụi xụi*

32. Chương 32

Khi ta tỉnh lại, phát hiện ra ba thước [1] dải lụa trắng kia cũng không làm ta chết đi, mà hóa ra lại đưa ta trở lại thời không kia, thế kỷ 21 hiện đại, trong phòng của ta.

[1] ba thước = 3*37,1475=111,4425 cm

Yên lặng nhìn cha đang ngồi bên giường, ánh mắt lo lắng, đau xót lại tràn ngập lòng ta, nước mắt ào ào chảy xuống, mất đi sở hữu bị thống, không thể không còn ủy khuất, đột nhiên tất cả đều tuôn trào, thật lâu không thể tự kiềm lại được.

Cha ngẩng người, chỉ yên lặng vỗ sau lưng ta, tùy ý để ta khóc đến tan nát cõi lòng. Tựa như hắn, cha cũng yêu ta, mặc dù chưa bao giờ hiện rõ như sông như núi, nhưng lại khắc sâu đến vậy.

Thỏa mãn khóc một hồi, tâm tình của ta cũng dần dần bình tĩnh lại.

Lúc này cha mới nói cho ta chuyện ta ngủ quên trong bồn tắm lớn, suýt nữa thì chết chìm, may mà lúc đó cô Tôn tới nhà ta, cũng giúp cha làm nhiều việc không tiện. Ta mê man gần ba giờ đồng hồ mới tỉnh lại.

Ta lẳng lặng lắng nghe, giống như khoảng thời gian đó chỉ như một giấc mộng, nhưng vì sao nó lại chân thật như vậy. Ta vỗ vỗ ngực, vẫn có thể cảm giác ần ần đau. Không, đó không phải cảnh trong mơ.

“Hiếu Diên, nếu con không thích cô Tôn, Cha liền...”

Ta lắc đầu, “Cha, cô Tôn tốt lắm, về sau có cô ấy sống cùng cha, con cũng thấy vui vẻ thay cha.” Ngẫm lại cha còn có thể sống ba, bốn mươi năm nữa, mà ta lại không thể ở bên cha cả đời, cha cũng có lúc cô đơn, cũng cần người ở bên cạnh mình, cho dù thế nào thì cô Tôn cũng là người thích hợp nhất. Ta không nên vì sự ích kỷ của mình mà hủy đi nửa đời hạnh phúc còn lại của cha.

Cha nhìn ta, mỉm cười một chút “Con nghĩ như vậy, cha cũng an tâm.”

“Cha, con có chút mệt mỏi, muốn ngủ một chút.”

“Ừ, vậy con nghỉ ngơi cho tốt, cha đi ra ngoài.”

“Vâng.”

Mặt trời dần ngả về tây, tia nắng đỏ thê lương tiến vào song sa [2], phảng phất giống như bật kín trong một tầng sương bay bổng nhẹ nhàng chìm nổi khắp phòng. Ta yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, lòng rối tung phiền muộn, đột nhiên, ta cảm giác có vật cứng gì đó ở cổ tay, vươn tay từ trong chăn lên, khoe mắt trong chốc lát lại ướt át, là vòng tay. Nó cũng cùng ta trở về.

[2] song sa: cửa sổ có che vải sa

Nhớ tới mọi chuyện đã qua, từng chi tiết trong ngày đó vẫn hiện rõ trong đầu ta.

Dạ... Hai mắt ta khép lại, nhẹ nhàng hít thở.

Mấy tuần sau, chuyện của cha và cô Tôn đã chính thức công khai, nghe nói con của cô Tôn cũng không phản đối. Cha và cô Tôn mời bạn bè quen biết, mở tiệc chúc mừng nhỏ vào cuối tuần. Mặc dù hai người đều không mặc lễ phục áo cưới, nhưng quần áo mới tinh gọn gàng cũng lộ ra niềm vui sướng tràn đầy.

Cha và cô Tôn đi tiếp khách, một mình ta ngồi một bàn, ngón tay vuốt ve chiếc vòng tay. Bây giờ mới phát hiện, không biết từ khi nào đã thành thói quen, khi ta ở một mình, luôn thích vuốt ve cái vòng tay vì ta mà sinh vì ta mà chết này, có lẽ, là vì nó là thứ duy nhất Dạ lưu lại cho ta.

Ta âm thầm cười, cúi đầu tháo vòng tay ra, hai tay cầm lấy nó, mượn nó để có thể nhớ tới những ngày tháng hạnh phúc đã qua. Một động tác của hân, một ánh mắt của hân, thậm chí là một cái ôm cũng có thể cho ta trở về chỗ cũ thật lâu thật lâu, ta thích một mình đắm chìm trong kỉ niệm hân đã cho ta, thật lâu không muốn tự kềm chế, không ngừng hồi tưởng lặp đi lặp lại, sợ chính mình có thể quên đi điều gì đó.

“Hiếu Diên, lại đây, giới thiệu cho con một chút.” Cô Tôn vừa nói vừa kéo ta đi, ta cười nhẹ đứng lên. Nhìn cô Tôn và một thanh niên trẻ xa lạ bên cạnh cô, giờ phút này ánh mắt anh ta có chút cổ quái, làm ta không nhận được mà tinh tế đánh giá, đáng người anh ấy cũng thon dài cao ngất giống Dạ, tuy rằng không có dung nhan tuyệt thế như Dạ, nhưng cũng là một thanh niên tuấn tú ôn nhuận như ngọc. Vì sao anh ấy lại cho ta một giác kì lạ? Dường như hơi thở của anh ấy rất quen thuộc rất quen thuộc...

Ta cười tự giấu mình, từ khi nào ta đã coi Dạ là tiêu chuẩn duy nhất để đánh giá nam nhân chứ.

Cô Tôn mỉm cười thật sự ngọt ngào, là loại ngọt ngào được thưởng thức hương vị của hạnh phúc, cô kéo chàng thanh niên kia, giới thiệu nói “Hiếu Diên, đây là con cô, Dạ Trạch Vũ, về sau hy vọng hai đứa sẽ ở chung vui vẻ.”

Trong chốc lát ta ngây ngốc sững sờ đứng yên tại đó, Dạ Trạch Vũ? Ta mờ mịt ngó nhìn anh ấy, thật lâu vẫn không nói ra lời, mà anh ấy cũng vậy, bỗng nhiên anh đưa mắt, nhìn về phía chiếc vòng tay vẫn đang nắm chặt trong tay ta. Lại kinh ngạc dừng trên người ta, nhu tình trong ánh mắt quen thuộc khiến ta không nhận được muốn rơi lệ.

Có lẽ cô Tôn cũng nhìn ra điều gì đó, cười nói “Ta không quấy rầy người trẻ tuổi nói chuyện phiếm nữa, các con cứ từ từ nói chuyện đi, ta đi tiếp khách đây.”

Chúng ta vẫn chăm chú nhìn nhau như vậy, một lúc lâu sau, anh ấy thấp giọng gọi “Diên Nhi.”

Ta run rẩy mạnh mẽ, lệ lại rơi đầy mặt. Cho dù là ở thời không đó hay là ở thời không này, cũng chỉ có một người có thể gọi ta “Diên Nhi” .

Quá khứ, để cùng hiểu nhau, yêu nhau, ta xuyên qua đến thời không của anh, cùng anh trải qua sinh tử, hưởng hết sung nịch.

Hiện tại, để cùng thực hiện lời hứa, để gần nhau, anh ấy xuyên qua đến thời không này của ta, gặp lại ta, tiếp tục tình yêu của chúng ta.

Tiểu Dương: Hoàn rồi! Hoàn rồi!!!

vui quá không nói nên lời ^^

Không biết nói gì về truyện này nữa(mình không giỏi bộc lộ cảm xúc, đọc truyện ở đâu cũng chỉ biết nói “thanks” thôi), các bạn đọc xong thì cho ý kiến nhé!

Đây là truyện đầu tiên mình edit, còn nhiều chỗ chưa hiểu rõ, còn edit sai, rất mong các bạn bỏ qua nhé!

Cảm ơn các bạn đã ủng hộ mình!

Ngoại truyện: Tiền truyện

“Trạch Vũ à, năm nay ngươi đã 26 tuổi rồi.”

“Hoàng Thượng, là 28.”

Hoàng đế ho nhẹ một tiếng, nói “Đã 28 rồi, ngay cả một chính thất cũng không có, có chút không ổn lắm, trăm vẫn nên tìm một cô nương tốt tứ hôn cho ngươi, ngươi thấy thế nào?”

“Không cần.” Dạ Trạch Vũ ánh mắt kiên định, vẻ mặt băng sương ngẩng đầu ngó nhìn Hoàng Thượng — hoặc là nói, là phụ hoàng của hắn. Đúng vậy, hắn là hoàng tử, cũng có thể nói là con riêng mà Hoàng Thượng chưa bao giờ chiêu cáo thiên hạ. Chuyện Hoàng Thượng và mẫu thân của hắn, hắn không rõ ràng lắm mà cũng không cần rõ, hắn vì hoàng đế làm việc, nhưng chỉ làm hết chức trách của thần tử, về phần này, không liên quan đến hắn.

Vô luận là ở 20 tuổi mẫu thân lấy thân phận phi tần vào cung cũng được, hoặc là vì Hoàng Thượng vừa vui mừng có thêm hoàng tử, đệ đệ cùng mẫu cùng phụ(cùng cha cùng mẹ) với hắn – Tu Phàm cũng tốt. Chỉ cần mẫu thân được tự tại, hắn sẽ không có gì cần để ý, việc hắn cần để ý chỉ là công việc mà thôi.

Hoàng đế xoa bóp mũi, dưới trời đất này, cũng chỉ có tiểu tử này mới dám cường ngạnh chống đối mình, nhưng chính mình lại không thể nào trách hắn được, ai bảo mình nợ hắn chứ. Đáy lòng Hoàng Đế không khỏi than thở... Nói “Ngươi cho dù không nghĩ vì mình, cũng nên vì mẫu thân của ngươi mà nghĩ lại, nàng muốn ôm tôn tử như vậy, ngươi lại... ?”

Dạ Trạch Vũ trào phúng bĩu môi, “Nàng có Tu Phàm.”

“Ngươi là đại ca của Tu Phàm, theo lý nên cưới vợ nạp thiếp trước, khai chi tán hiệp!”

“Nương chỉ muốn tôn tử.” Ý nói, Tu Phàm ngày thường cũng là tôn tử của nàng.

Hoàng đế lắc đầu ai thán, con trai này đến tốt cùng có phải là hắn sinh không, sao tính nét lại cổ quái như vậy chứ.

“Trẫm mặc kệ, nếu ngươi còn không chịu thành thân, trẫm liền tự chủ quyết định, ngươi hãy chờ phụng chỉ thành hôn đi.”

Trong mắt Dạ Trạch Vũ hàn quang chợt lóe, bỗng nhiên không có nửa điểm dấu hiệu, hắn giận mà xoay người rời đi. Chỉ để lại hoàng đế vẻ mặt bất đắc dĩ thì thào tự nhủ “Thực không hiểu được danh môn thực viện này hắn thích cái gì?”

“Hoàng Thượng, Trương đại nhân thỉnh gặp.” Tiểu thái giám bên ngoài nhẹ giọng kêu.

“Lại là đến thỉnh chỉ tứ hôn. Aizz, gọi hắn vào đi.”

“Cái kia... Gia, chúng ta hiện tại là...” An Thần vẻ sợ hãi nhìn Dạ Trạch Vũ vẻ mặt đen sì có thể sánh bằng bao công, thật cẩn thận hỏi.

Dạ Trạch Vũ lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, không muốn nói với hắn, chỉ mở màn xe, nói “Dừng xe.”

“Sao... ?” An Thần kỳ quái nhìn Dạ Trạch Vũ đang xuống xe ngựa, vội vàng đi sát theo.

Đã thấy hắn đứng trước thân hình màu trắng gì đó, có chút giống con thỏ, có thể có con thỏ lớn như vậy sao? Nhưng gia vì sao lại nhìn cái thứ rác rưởi kia như vậy?

Không biết đứng bao lâu, thân mình kia đột nhiên giật giật, An Thần kinh ngạc muốn nhảy xa ba trượng. Hóa ra là còn sống hả?

Một tiếng rên rỉ tinh tế lọt vào tai, An Thần lúc này mới phát hiện đó không phải là rác rưởi, cũng không phải con thỏ, mà là một tiểu nữ, đại khái khoảng 14, 15 tuổi.

Nhìn kỹ thì thấy khuôn mặt mập mạp bị đông lạnh thành đỏ bừng, miệng nhẹ nhàng thở dốc, xem ra, đông lạnh không nhẹ.

“An Thần, đem nàng lên xe.”

Sao? Muốn đem nàng trở về? Gia từ trước tới giờ không có hành động như vậy a. Tuy rằng trong lòng thấy rất kì quái, nhưng động tác của An Thần cũng không dám chần chờ, cúi người ôm lấy cô gái nhỏ kia, thật nhẹ... Hắn thấy Dạ Trạch Vũ đã vào xe ngựa, vì thế cũng bước nhanh theo, trong đầu không nhin được tò mò, gia mang cô gái nhỏ này trở về làm gì?

Chặt củi? Trông nàng cũng không khác cây củi rồi.

Quét tuyết? Trong phủ có cái chổi nào nhẹ nhàng hợp với nàng sao? Nói không chừng không được vài ngày nàng đã chết ngạt vì bụi.

Giặt quần áo? Hoàn toàn khó có thể tưởng tượng.

Nấu cơm?

Hầm lên ăn? An Thần từ từ quay đầu lại nhìn Dạ Trạch Vũ, theo trình độ tàn khốc của gia, việc này mới hoàn toàn có thể.

“Nuôi làm sủng vật?” Đã thấy Dạ Trạch Vũ ngồi lên xe không thèm liếc mắt một cái, phé vật này xem ra cũng không tốt số lắm rồi, một chút cũng không được sủng ái.

Dọc đường, trong đầu An Thần không biết có bao nhiêu dấu chấm hỏi cứ bay tới bay lui quanh xe ngựa. Nhưng điều hắn không thể nghĩ đến là... Vài ngày sau, gia lại muốn chuẩn bị... Làm gì ư? Cưới lão bà...

Cưới ai? Dĩ nhiên lại là ngày đó đem về cái...”Tiểu bạch thỏ” ? !

Càng làm cho hắn kinh ngạc là, tiểu bạch thỏ môi hồng răng trắng kia, oh không, là tiểu phu nhân đã 18 tuổi rồi.

Nhìn tiểu phu nhân đương nhiên lại là cô gái nhỏ kia, bộ dáng cũng rất xinh đẹp, An Thần không khỏi cảm khái “Không hổ là gia, ánh mắt thật sự rất tốt...”

“Gia, theo lý mà nói, ngài để phu nhân một mình ngủ ở tân phòng, chỉ sợ...” Tuy rằng ngày đó hắn ở ngoài cửa cũng nghe được một chút chuyện Hoàng Thượng cùng gia nói, biết tiểu phu nhân này chỉ là gia dùng để ngăn việc tứ hôn của Hoàng Thượng thôi, nhưng, giấu lại, tiểu phu nhân cũng rất đáng thương.

Dạ Trạch Vũ ngẩng đầu lên từ trang sách, ánh mắt lạnh lùng như mũi tên băng bắn về phía An Thần “Nhiều chuyện!”

Đúng đúng đúng, là hắn nhiều chuyện. An Thần chỉ có thể gục đầu xuống, cảm như hén không dám lên tiếng nữa, ngay cả hô hấp cũng là thật cẩn thận.

Không được chốc lát, “An Thần.”

“Vâng, gia.”

“Đi thôi.”

“Vâng.” Gia quả nhiên vẫn là vị chủ nhân mạnh miệng mềm lòng nhé.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huong-het-sung-nich>